

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 10
14 de març de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 7, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària a curt i mitjà termini (tram. 302-00007/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels treballadors de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00008/10) p. 9

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre l'expedient de regulació d'ocupació de la planta d'Ercros de Flix (tram. 401-00002/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014 (tram. 302-00009/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la racionalització de l'Administració i de la funció pública (tram. 302-00010/10) p. 26

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels interessos del món local (tram. 302-00011/10) p. 34

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la tramitació de la llei de pressupostos per al 2013 (tram. 302-00012/10) p. 43

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 7.2

La sessió s'obre a dos quarts de deu i dos minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària a curt i mitjà termini, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària a curt i mitjà termini (tram. 302-00007/10)

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Honorable presidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats, bon dia; honorable conseller de Salut... Al darrer plenari el nostre grup va interpellar el conseller de Salut amb relació a la necessitat que aquesta crisi no s'emporti per davant un dels serveis públics de més qualitat, equitat i eficiència construït durant molts anys, però especialment els últims trenta anys a Catalunya. Estem davant d'una crisi de confiança, deia, i que els proposava que féssim del sector salut l'exemple del canvi, que faríessim el discurs polític no de retòrica, sinó de polítiques. I, per tant, aquesta és la moció subsegüent que planteja fonamentalment sis aspectes. Diuen que res serà igual i, en canvi, nosaltres volem que no traïm els principis que la política va aconseguir –la política va aconseguir– en els sistemes sanitaris.

Un, la universalitat. Aquest és un element que vàrem pactar l'any 86; de fet, en quedaven algunes persones excloses, però, a Catalunya, d'una o altra manera, mai havíem discutit que tothom que estigués empadronat havia d'accedir al sistema sanitari. De fet, vam fer-ho, fins i tot ho vam ratificar i vam fer-ho definitivament efectiu amb la unanimitat d'aquesta cambra el 2010. Però, d'aquella llei del 86, la Llei general de sanitat, de la Llei d'ordenació sanitària del 90, amb un decret llei el Partit Popular a l'Estat va decidir que canviàvem de model, que feïem un retrocés i, per tant, ja no tothom que està empadronat té dret a la targeta sanitària. Però, aquí, conseller i senyores i senyors diputats, en aquest primer punt, demanem garanties d'universalitat efectiva a tots els ciutadans empadro-

nats a Catalunya. Ens deia el conseller que en quedaven fora, després del decret de l'Estat, unes 120.000 persones. Hi ha moltes raons, eh?, la primera, de principis: totes les persones tenen dret, al nostre entendre, a l'assistència sanitària. Hi han altres arguments –salut pública, etcètera– secundaris.

Segon gran bloc que havíem aconseguit, que està perdent qualitat i equitat. Els sistemes nacionals de salut, els sistemes d'accés universal tenen un problema molt important o una decisió que s'ha d'anar mimant, que és l'accessibilitat. Al llarg dels darrers anys, especialment els dos darrers anys, per descomptat, les retallades sanitàries estan afectant fonamentalment l'accessibilitat, sempre difícil d'aconseguir perquè hem –per descomptat– d'ordenar la demanda –d'ordenar la demanda. Per tant, el segon, el tercer i quart punt diuen: «Hem de veritat de mimar l'accessibilitat tant a l'atenció primària com a l'atenció especialitzada.» Parlem sovint de llistes d'espera quirúrgiques. Li demano, conseller, si us plau, que diguem la veritat perquè estan empitjorant, eh?, i tal com vam explicar i es van explicar les llistes d'espera quirúrgiques darreres, canviant el criteri, semblava que havien millorat, quan en realitat sabem tots que estan empitjorant. Però, més enllà d'això, el substantiu d'aquesta moció diu: «Posem-nos d'acord, si us plau, perquè l'accessibilitat és un element bàsic, primer, per al diagnòstic», eh?, i per tant, fem una proposta molt concreta de l'assignació a l'atenció primària de les proves, dels pressupostos de proves complementàries i visita a especialistes perquè hi hagi un diagnòstic preferent en quinze dies i ordinari en tres mesos. I que parlem, si us plau, constantment com anem intentant millorar l'accessibilitat a tot el territori.

Tercer element important, desigualtats en salut. I, per tant, caldrà presentar aquí un pla, el Pla interdepartamental de salut pública que emana de la llei que crea l'Agència de Salut Pública. I, finalment, tres aspectes: un, que ja discutirem, l'assignació pressupostària justa dels pressupostos de 2013, que no poden patir més retallades, i també, per descomptat..., saben vostès que a l'anterior plenari el nostre Grup Socialista va donar suport a crear un espai durant sis mesos, de diàleg, per aconseguir un pacte nacional per al manteniment del sistema sanitari de Catalunya, de la qualitat i de l'equitat i de la seva garantia de sostenibilitat.

I, per últim, hauríem d'estar discutint cada dia el tema més important del país, que és com creem ocupació. Ens vàrem equivocar més enllà del dèficit fiscal en l'excés del pes de la construcció en el nostre sector econòmic de l'economia productiva. El sector salut pot substituir una part, clarament, d'aquesta necessitat de revisar el model econòmic i, per tant, tots alineats –sector primari, secundari i terciari– per fer de Catalunya, a través de la bioregió, una de les bioregions més importants d'Europa competitives a nivell mundial. Aquesta és la intencionalitat d'aquesta moció que posem a consideració a tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Josep Vendrell del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, la moció que presenta el Grup Socialista fa una síntesi dels principals problemes, reptes que té ara mateix el sistema sanitari català en un context difícil, i difícil no només per la crisi, com deia la diputada Geli, sinó també per les polítiques del Govern de la Generalitat aquests darrers dos anys. Hi estem d'acord, amb aquesta moció presentada, malgrat alguns canvis, retallades o rebaixes que s'han pogut produir en el debat de les transaccions, no?

Miri, voldria remarcar tres qüestions o tres aspectes que per nosaltres són molt importants. La qüestió de l'accés universal al sistema sanitari. Efectivament, el reial decret aprovat pel Govern de l'Estat és una mesura reaccionària que trenca el contracte social fonamental, un dret bàsic per a totes les persones com és l'accés a la salut, i és veritat que el Govern de la Generalitat no ha aplicat aquest Reial Decret i ha pres altres mesures per garantir l'accés al sistema sanitari. Ara bé, hi han problemes –hi han problemes–, ens ho diuen entitats d'immigrants; a molts centres no s'informa correctament de la directiva que va aprovar el Departament de Salut, en alguns casos es planteja fins i tot o s'informa que cal cobrar l'assistència sanitària, i caldria una campanya de difusió i una informació ben feta als mateixos professionals per garantir que ningú quedés exclòs del sistema sanitari, i nosaltres també pensem que s'haurien pogut fer les coses d'una altra manera, que hi hauria hagut d'haver un automatisme de la gent per accedir a la targeta sanitària individual de la gent que ja està empadronada.

En aquest sentit, també ens preocupa molt la situació de milers de persones que en aquests moments a Catalunya no estan empadronades o han canviat de domicili o no tenen domicili fix. En aquest sentit, l'esmena que hem proposat és per garantir que es traslladi al conjunt d'ajuntaments l'experiència molt positiva de l'Ajuntament de Barcelona, que és l'empadronament de persones sense domicili fix. Com a conseqüència de la crisi, hi ha moltes dificultats, hi ha persones que no tenen en aquests moments un domicili fix, que l'han canviat, que viuen a altres llocs, que viuen en pisos compartits, etcètera. Hi ha una problemàtica important sobre aquesta qüestió, no?, i per això, hem presentat aquesta esmena.

Segona qüestió, el tema de les llistes d'espera. Miri, conseller, tant costa fer bé les coses? És a dir, per què hem hagut de viure aquest embolic amb les llistes d'espera? Primer, van publicar un primer informe de les llistes d'espera sense la taula d'evolució del temps mitjà d'espera dels pacients que havien estat intervenint; després, ho van corregir, ateses les protestes que hi va haver, i ho van tornar a publicar. I per què no ho van publicar? Potser perquè la dada era negativa; potser perquè hi havia hagut un 35 per cent del temps

mitjà d'espera. I per què va desaparèixer de la pàgina web la informació de les llistes d'espera de 2010 i de 2011? Per què vostès mateixos generen ombres de sospita sobre la seva mateixa gestió i sobre un tema tan important i delicat com són les llistes d'espera?

Cal avançar més en la transparència i en la claredat de les dades. I per això els demanem que incorporin allò que estableix el Reial decret 605/2003, de l'Estat, que fixa amb molta precisió quines són les dades que hi ha d'haver pel que fa a les llistes d'espera, com, per exemple, la llista d'espera de pacient pendents d'intervenció per trams d'espera, perquè les llistes d'espera no és una qüestió estadística, és un dret individual de les persones a no sobrepassar un determinat temps garantit a la llista d'espera per ser operades; no és una qüestió estadística, és un temps individual. I aquesta dada, la dada que vostès primer no van publicar és molt important.

I, miri, la tercera qüestió, el tema dels pressupostos. Jo crec que aquí el que cal exigir és que, negre sobre blanc, aprovem avui solemnement, aquí al Parlament, el que el conseller va dir en els mitjans de comunicació, que és que no hi hauria retallada del pressupost de Salut. I no es tracta només del pes relatiu del pressupost de salut amb relació al pressupost global, perquè ens podríem trobar que hi ha una retallada global del pressupost, que també hi ha una retallada efectiva del pressupost de Salut i, fins i tot, que es manté la proporció amb relació al pressupost global. No, no, del que es tracta és que no hi hagi més retallades amb relació a l'any anterior, més retallades efectives, perquè el sistema de salut ja no aguanta més retallades, els professionals ja no aguanten més retallades. Retallades en el sistema sanitari equival ja a vulnerar definitivament els drets a l'accés a una salut mínimament digna per part dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bon dia. Gràcies, presidenta. Des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, donem molta importància a tot allò que fa referència a salut, és la partida més grossa dins el pressupost de la Generalitat de Catalunya i no és així perquè sí. Són les polítiques que han de garantir un dels pilars de l'Estat del benestar, que és el dret a la salut, del qual se'n deriva el dret a l'assistència sanitària pública amb accés universal i equitatiu. Per tant, nosaltres no vam esperar gens per poder interpellar el conseller Boi Ruiz sobre polítiques de salut, ho vam fer ja al segon Ple de la legislatura, perquè cada dia llegim als mitjans de comunicació molta informació, parlem també amb les treballadores i els treballadors del sector sanitari i veiem la preocupació que hi ha al sector i a la societat en general per la salut del nostre país.

Ens alegrem també que l'honorable diputada Marina Geli ho fes en el Ple següent i estem satisfets d'haver trobat aquests punts d'acord i el consens per poder tirar aquesta moció endavant. Ens hem involucrat perquè volem que tot allò que sigui positiu per al país es pugui aprovar en aquest parlament. M'ha agradat una cosa que ha dit abans l'honorable Marina Geli, que «el que hem de preservar és no traïr els principis». Per tant, el primer punt de la moció es refereix a un d'aquests principis, la universalitat de l'atenció sanitària, punt que diem sempre que és irrenunciable en la nostra democràcia. No estem d'acord amb el Reial decret espanyol 16/2012, gens d'acord, i estem orgullosos que des de Catalunya es mostri aquest rebuig.

Per tant, no ens volem deixar ningú pel camí, no volem persones desateses al nostre país. Per aquest motiu també votarem a favor del punt 2, que es refereix a l'accessibilitat al sistema, i també el punt 3, que especifica..., referent als temps d'espera i els temps de diagnòstic per tal que aquests siguin els mínims. Trobem important també, i així va quedar palès a la moció aprovada al passat Ple, que considerem que el nostre sistema sanitari públic, que és finançat a través dels impostos dels ciutadans i ciutadanes, ha de ser transparent. Tothom ha de poder tenir accés a saber què se'n fa, dels nostres impostos. Per això també votarem a favor d'aquest punt, en què es demana fer públiques i accessibles totes les dades corresponents a llistes i temps d'espera de procediments quirúrgics i proves diagnòstiques. Ho diem, ho reclamem tantes vegades com calgui, la millor informació és aquella que va directa, sense possibilitat de biaix i ha d'estar escrupolosament publicada de forma accessible per tota la ciutadania.

El pressupost de la Generalitat de Catalunya que es preveu per a aquest 2013 és dramàtic. Entenem la dificultat que hi ha per fer un pressupost sense els recursos suficients per cobrir les necessitats del nostre país. Com he dit abans, les polítiques de salut són el paquet més gran de tot el pressupost i hem de garantir des del Parlament de Catalunya que se'n mantingui aquest pes, però sense lloc a la resignació. El poble de Catalunya necessita que es treballi per tal que la Generalitat de Catalunya no hagi de complir aquest sostre de dèficit del 0,7 per cent, que ofega literalment les finances de la Generalitat de Catalunya i les deixa en una situació d'asfíxia que posa en perill el nostre estat del benestar.

La crisi econòmica fa estralls a la nostra societat. Les esquerdes de la desigualtat social s'eixamplen i s'han de prendre mesures perquè, derivat d'aquesta situació, es minimitzin les desigualtats en salut. El Pla interdepartamental, que explicava la Marina Geli, de salut pública és una via important per poder tractar de forma adequada, de forma integral, aquestes injustícies socials perquè no ho siguin també en salut.

Per acabar, reiterem també la importància del sector sanitari en el conjunt de l'economia catalana. Primer de tot, principal, perquè és un sector intensiu en llocs de treball, primordial amb les taxes d'atur que tenim. Serveis a les persones prestats per persones. Hi guanya tothom. Essencial en un país que dona la màxima importància al benestar de les persones, que en formen part totes les

persones, totes elles, sense deixar-nos ningú, com he dit abans, pel camí.

Per tant, també és un sector intensiu en tecnologia, i sobretot en nova tecnologia, fruit de la recerca puntera que es du a terme aquí al nostre país des de fa molts anys, ja.

Veiem positiu, doncs, que es presentin en aquest Parlament durant aquest any les mesures per potenciar el sector com a motor econòmic d'alt valor afegit en base al projecte de bioregió. El nostre vot, doncs, és favorable a aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, una moció esmenada, i transaccionada, i pactada, en aquest cas amb el Partit dels Socialistes i Esquerra Republicana de Catalunya. I, bé, perquè no hi podem estar més d'acord, perquè ja és el que fem. És a dir, el Govern de la Generalitat de Catalunya ja fa el que el Partit dels Socialistes amb aquesta moció ens demana. I és més: fins i tot, en alguns aspectes fem més, fins i tot, del que ens demanen, i el que fa és reforçar les polítiques que es duen a terme. I és més: fins i tot, jo diria que amb menys recursos, com ara té aquest Govern, fem més.

M'agradaria comentar alguns punts perquè quedin clars i ben resolts..., i completa la moció que a l'anterior Ple va presentar en aquest sentit Esquerra Republicana. Aquesta moció jo crec que la reforça. Escolti'm, de la mateixa manera que diem que és català aquell que viu i treballa a Catalunya i vol ser-ho, amb la salut també. I tothom té salut. I el Govern ho fa. Ho hem fet amb les targetes, ho hem fet garantint un servei universal en tots els àmbits. I que no n'hi hagi cap dubte: el servei és universal, i és la voluntat d'aquest Govern que sigui un servei universal. No d'ara, de fa trenta anys. Sempre s'ha treballat en la mateixa línia, i amb la mateixa dinàmica, i en el mateix sentit. Per tant, ho repeteixo: dret universal, perquè tot català que viu a Catalunya i hi està empadronat té dret a l'assistència sanitària.

Ara bé, també cal clarificar que les decisions que es prenen des de Madrid, i que ens arriben, i que ens vol imposar el Govern espanyol, són decisions limitadores i excloents i que poden dificultar aquest aspecte. Però el Govern de la Generalitat, i el nostre conseller, i el nostre Govern, ho tenen molt clar, i han presentat els recursos al Constitucional que van en aquesta línia de garantir que aquest dret sigui universal.

En segon lloc, tot i la incertesa en la situació econòmica i en els recursos públics i pressupostaris, i tot i l'estrangulament econòmic que patim com a país, clarificar també que actualment es mantenen les mateixes garanties d'accés, d'accessibilitat, al sistema de salut que en els últims anys. Això no ha canviat. És més: ara amb

menys volem fer més, i així va la línia amb què hem esmenat i transaccionat les esmenes a aquesta moció.

Tercer punt, i ho vam dir l'altre dia i ho tornem a repetir avui: mà estesa i voluntat de transparència. I el fet de pactar avui aquesta moció i arribar a acords amb aquestes esmenes importants amb els principals grups, amb Esquerra Republicana i amb el Partit Socialista, amb els principals grups, així ho fa. I ara més que mai –i ara més que mai. Perquè, senyor Vendrell, no hem de generar incerteses i especulacions que no són certes, perquè els ciutadans necessiten que els polítics els donem certes i els donem transparència. I aquest Govern i aquest departament, ara més que mai, en aquests moments, en les llistes d'espera, en qualsevol àmbit, estem disposats..., i treballem per la màxima transparència..., i mà estesa, i diàleg. I això avui ho podem veure.

I, finalment, el sistema català propi de salut, un sistema d'èxit, de referència a nivell internacional, un sistema que fan possible milers i milers de professionals, milers i milers d'infermeres, i d'auxiliars, i de metges, que lluiten cada dia perquè això sigui d'aquesta manera. Però sens dubte hem de tindre clar que en el benestar de les persones la salut és cabdal, és un fet amb què no es pot jugar, que aquest..., nosaltres ho tenim molt clar, que el defensarem a capa i espasa.

I és més: el que també hem de tindre clar és que com a catalans i catalanes això ens ho podem pagar, perquè els recursos els tenim. Si no tinguéssim aquest espoli, o aquest dèficit fiscal, com a Catalunya, nosaltres no hauríem de prendre determinades mesures. I això convé que ho diguem clar, convé que quedi clar. I convé que quedi clar que la pitjor retallada és la que ens ve de Madrid i que sense aquesta retallada no se n'haurien de fer aquí. Perquè nosaltres, per sort, som un país que ens ho podem permetre, perquè generem els recursos suficients per poder-ho tirar endavant.

Per això, nosaltres creiem que la moció en aquest sentit enforteix, enforteix la política que es du a terme des del Govern de la Generalitat, i que va en la línia i amb la voluntat de transparència i de diàleg..., és..., la que hem d'entendre els projectes i les polítiques de salut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Mixt el senyor Quim Arrufat. *(Pausa.)* El senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Sap bé que no sóc el Quim. Compartíem els objectius de la moció fins fa dotze hores. Per tant, hi anàvem a votar a favor, i ara anunciem que ens abstindrem, atès que ha desaparegut allò que més ens preocupava, que era l'exclusió de la privatització de la gestió dels serveis sanitaris.

Nosaltres defensem, òbviament, l'accés universal a la sanitat per a tots els ciutadans i ciutadanes, amb independència de la seva situació administrativa. Ja fa temps que el Real decreto 16/2012 fa una foto ra-

cista i xenòfoba que és inacceptable i que blindat l'accés a la sanitat a les persones estrangeres sense permís de residència. Com sempre que es fa una llei es fa una trampa, ara resulta que diem l'afegit que estiguin empadronades, i la guerra avui per evitar l'accés a la sanitat pública a totes les persones no es fa a través de la concessió o no de la targeta sanitària, sinó a través de l'empadronament o del no-empadronament; 180.000 persones dels Països Catalans, que són els esclaus del règim neoliberal.

Per tant, nosaltres estem a favor de l'accés universal a la sanitat, que sigui de qualitat i que eviti que el mercat privat posi les mans a un dret fonamental que hauria d'estar blindat, com la salut.

Dit això, i com l'hemeroteca i la memòria sempre són un antídote, permetin-nos alguns dubtes i perplexitats sobre certes incoherències polítiques, i segurament el que no deixa de ser un tacticisme polític. La moció demana, demanava fins ahir, que s'excloués la privatització de la gestió dels serveis sanitaris. I ens sorprenia, i teníem la bona fe de dubtar que ho diguessin..., perquè suposo que hem d'anar al 97, al Congrés espanyol, quan el PSC, Convergència i el PP van obrir la porta a la privatització de la sanitat a l'Estat espanyol. És aquell decret, finalment, el que habilita noves formes de gestió, el que ha fet que passi el que passa avui a Madrid amb la sanitat pública via Govern del PP. I, per tant, el mateix Govern d'Aznar és el que amb el Decret 15/97 obria aquella mercantilització del dret a la salut. També és veritat que durant la segona legislatura del Govern Zapatero una iniciativa legislativa popular va demanar derogar aquella llei, però la demanda no va prosperar pas perquè el Govern socialista ni tan sols la va admetre a tràmit.

Hi ha altres exquisideses de la memòria..., la que he referit que sigui aquell decret el que fa avui que la salut pugui ser considerada com un negoci, i com un negoci on alguns guanyaran molts calés. Per tant, és complicat que els que van fer el malalt, per dir-ho així, ara vulguin vendre l'hospital. I lamentem precisament això: que de la nit al dia hagi desaparegut l'exclusió de privatització de la sanitat pública.

Per tant, la Candidatura d'Unitat Popular s'abstindrà en la votació.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom de Ciutadans, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Presidenta, señores diputados, el Partido Socialista nos presenta una moción consensuada con otros grupos, muy amplia, que tiene siete puntos. Nosotros... el Grupo de Ciudadanos va a votar favorablemente a la mayoría de las propuestas que se plantean. Entendemos que tras la transacción realizada con la coalición de gobierno Esquerra-Convergencia se ha rebajado la ambición de algunos de estos puntos, pero de todas

formas vamos a dar apoyo a la mayoría de puntos de la propuesta.

En estos puntos se tratan diferentes temas relacionados con la sanidad: se habla de asegurar los tiempos máximos de espera, se habla de garantizar tiempos máximos de diagnóstico –nuestro grupo va a apoyar estas propuestas–, hay también propuestas para mejorar la transparencia del sistema mediante una mayor y mejor publicidad de los datos del mismo, se habla de presentar un plan interdepartamental de salud pública, se habla también de garantizar una situación presupuestaria... Aquí ha habido, yo creo, una rebaja en las ambiciones de la primera propuesta. En la primera propuesta quedaba claro que se evitaban los recortes. En la transacción que ahora se nos presenta, bueno, pues, obviamente, como se ha dicho antes, podemos encontrarnos con que vuelve a haber recortes en el presupuesto de sanidad, con que podemos tener menos dinero en el 2013 que en el 2012. Pese a eso, se garantiza por lo menos que el peso dentro del total del presupuesto no va a decaer, y, aunque creemos que la primera propuesta era más concluyente, más concreta y más acertada, vamos a dar apoyo también a esta.

En este mismo punto se habla de trabajar por ampliar el techo del déficit de la Generalitat. Nosotros estamos de acuerdo en la forma en que se plantea. Creemos que hay que trabajar para consensuar con el Estado central y con Europa unos mayores márgenes de déficit. Lo creemos ahora y lo creemos desde hace muchos años. Otros, hace algunos años, eran los máximos defensores de la ortodoxia del déficit para salir de la crisis. Yo creo que todos nos vamos convenciendo de que para salir de la crisis hace falta más pragmatismo y menos dogmatismo en muchos puntos, y también en este, en el del déficit público.

Y por último también se presenta una propuesta para desarrollar medidas que favorezcan el desarrollo del sector sanitario como motor económico de valor añadido. También vamos a votar a favor de esta propuesta, que creemos que es muy importante para la economía, y especialmente para la economía catalana.

No estamos de acuerdo en el primer punto de la propuesta. En este primer punto se defiende la universalidad efectiva de la atención sanitaria a todos los ciudadanos empadronados en Cataluña. Aquí se está planteando el acceso a la asistencia sanitaria gratuita a todo aquel que se encuentre empadronado, sin diferenciar su situación. Es decir, se plantea el acceso a la asistencia sanitaria gratuita sin ninguna restricción y de forma igual tanto para el que ha entrado como turista y se ha empadronado como para aquel ciudadano que está de forma regular en Cataluña pagando sus impuestos.

Nosotros no estamos de acuerdo, ya lo hemos dicho alguna vez. Creemos que el sistema de salud debe ser universal, pero es imposible que sea para todo el universo. Hay unas restricciones, hay unas restricciones precisamente presupuestarias. En estos días esas restricciones aún son más amplias, y por lo tanto creemos que de alguna forma se debe regular, y las prestaciones que se dan a aquellos que no tienen la obligación o que por su situación no colaboran con el pago de im-

puestos con el sistema no pueden ser las mismas que se dan a aquellos ciudadanos que están colaborando y pagando sus impuestos.

¿Con esto se plantea que hay que excluir totalmente del sistema sanitario a aquellas personas que no residen legalmente en España, o en Cataluña en este caso, y por tanto no pagan impuestos? No, no estamos planteando esto. Estamos planteando que el tratamiento no puede ser el mismo; estamos planteando que a estos colectivos las prestaciones gratuitas que se les presten no pueden ser todas, no pueden ser las mismas que se prestan al resto de ciudadanos que se encuentran legalmente; planteamos que las prestaciones a la asistencia sanitaria gratuita que se les otorgue deben limitarse y no pueden ser, como decíamos, las mismas que se otorgan a aquellos ciudadanos que están obligados a pagar impuestos y cumplen con sus aportaciones.

Nos podemos poner de acuerdo en cuál es el catálogo de prestaciones asistenciales que se otorga a este colectivo. Hay algunas que por los propios derechos humanos pues hay que otorgarlas; otras por propio interés de la sociedad catalana. Estamos hablando de urgencias, estamos hablando de pediatría, ginecología, enfermedades infecciosas...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

José Manuel Villegas Pérez

Acabo enseguida. Pongámonos de acuerdo. Creemos que esta propuesta de asistencia universal para todo el universo pone en peligro precisamente el sistema sanitario. Lo pone en peligro, por un lado, por la parte económica, su sostenibilidad económica, y, por otra parte, pone en peligro también la calidad de las prestaciones que se otorgan. No se puede en un momento como en el que estamos pretender dar más prestaciones de las que se están dando incluso en los países de nuestro entorno. Vamos a ver qué se hace en Francia, qué se hace en Italia, qué se hace en Alemania, qué se hace en Bélgica: se otorgan diferentes prestaciones a aquellas personas que no tienen regularizada su situación o que son turistas que a aquellos que, obviamente, están regularizados, son nacionales o son extranjeros regularizados y pagan sus impuestos. Creemos que esta es la solución que habría que darse.

En este sentido, desde nuestro grupo vamos a pedir votación separada del punto 1, vamos a votar en contra, y vamos a votar a favor del resto de puntos de la moción.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, el Partit Socialista, que és qui ha gestionat fins fa quatre dies la sanitat espanyola, la catalana, molta de la municipal i fins i tot alguna de la parapolítica, ens presenta una moció que nosaltres mirem, com no pot ser d'una altra manera, amb molt interès, tot i que fa dotze hores ens l'aigualien amb una transacció que ara comentaré.

Tractant-se del PSC, em permetré començar pel final, perquè..., ens presenten el vuitè punt, que defensarem amb entusiasme. I lleixo: «Potencial desenvolupament del sector salut com a motor econòmic d'alt valor afegit.» Hi estem d'acord totalment, perquè és que el que s'ha fet fins ara és una altra cosa, perquè aquí l'únic alt valor és el del deute. Que hem de canviar? És evident. Si em permeten una aportació humil, hi ha un valor afegit molt important que és pagar les factures.

Em sorprèn que el punt 7, sobretot després de la moció que presentà Esquerra Republicana en el darrer Ple, l'hagin suprimit, perquè deia: «Que exclogui la privatització de la gestió i abordi un nou model retributiu.» Això ho han d'explicar, per què han suprimit aquest punt. Què vol dir? Que creuen que privatitzant la sanitat es millorarà el nivell retributiu dels treballadors? Expliquin-ho. És possible que l'esquerra es doni per vençuda, perquè el tripartit, que té cinquanta-quatre diputats, permet que governi Convergència i Unió amb cinquanta. O sigui, que és possible que vagin per aquí, els trets. Perquè si no ho expliquen hom pot arribar a pensar que Esquerra Republicana suprimeix un punt que exclogui la privatització perquè col·loquen companys a l'Administració amb un pacte que haurien d'explicar amb Convergència i Unió. I al PSC no sé per què ho han d'explicar. Potser perquè deu ser part d'aquesta estratègia de no ser el «tonto» útil de Convergència i Unió. Que ho expliquin.

Evidentment, al punt 4 hi donarem suport, publicar totes les dades, com no pot ser d'una altra manera. Senyor Batet, no les publiquen. No digui que fan el que no fan. No les publiquen. Publiquin-les, si us plau.

Un altre punt aigualit que sorprèn molt és que per reduir les llistes d'espera la moció original deia que s'havien d'assignar dotacions el 2013, i ara diuen que no, que seran progressivament. Escolti'm, progressivament i no res és el mateix. Ja el podrien haver suprimit, aquest punt, també.

Al punt 2 hi donarem suport, evidentment, també, perquè és curiós que és complir una moció, la moció 83 de la passada legislatura. És curiós que un executiu que es passa la vida vantant-se de l'autogovern i de tot allò després no compleixi el que li mana aquest legislatiu. Sorprenent.

I pel que fa al punt 1, que és força important, perquè parla de la universalitat de l'atenció sanitària a tots els empadronats, bé, aquí podríem estar hores i hores parlant d'aquell moviment Convergència i Unió, Esquerra, PSC, PSOE i tots del «papeles para todos».

Jo avui no faré un judici d'intencions. Només vull abordar el tema des de dos eixos. El primer és quant ens costa, això. Perquè això ho han de dir. Si vostès fan una

proposta, ens han de dir d'on ho han de treure, quant ens costarà, què volen donar a canvi. Què volen, abaitar sous? Volen reduir serveis? Volen ampliar llistes d'espera? Volen col·lapsar els serveis? Diguin-ho, expliquin-ho. Què estan disposats a donar a canvi de la universalitat per a tots els empadronats.

I l'altre eix és que això no és un caprici del PP. Això sembla, aquí..., com que estem en aquesta cambra i entre tots vostès ho fan molt... Això és una directiva de la Unió Europea, i no m'han de convèncer ni a mi ni al meu grup parlamentari. Han de convèncer Holanda, Dinamarca, Noruega, han de convèncer molta gent. Se'ls gira molta feina. I, sobretot, el Partit Socialista que no es presenta a la resta d'Espanya ha de convèncer el Partit Socialista que no es presenta a Catalunya, que és qui dona suport i signa els acords de la Unió Europea quan governa, i a més ho fan amb molt europeisme. Si hi ha un partit europeista és el PSOE. Si ho ha deixat de ser... Potser el PSC no, perquè ja vam veure l'espectacle d'utilitat «tonta» o de «tonteria» útil que van fer ahir donant oxigen a aquells que ens volen treure d'Espanya i de la Unió Europea. Expliquin-ho –expliquin-ho.

Per tant, a aquest punt no hi podem donar suport. A alguns altres punts, sí. I aquesta és la nostra posició, i demanarem votació separada.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Arribar a acords és dialogar i ser possibilista. I això només comença, avui. Pel nostre grup, el Partit Socialista, serà contínua la necessitat de defensa del sistema sanitari públic. I, per tant, hem arribat a acords amb Convergència, amb Esquerra i, en part, en alguns aspectes, en les esmenes d'Iniciativa per Catalunya incorporades al text, que em sembla, presidenta, que vostès tenen.

Telegràficament, perquè caldrien moltes discussions del que han dit. Primer, avui aprovem quelcom per nosaltres molt important, que és la universalitat efectiva de totes les persones empadronades. L'empadronament és un dret de tots els ciutadans i una obligació de tots els ajuntaments de fer, amb independència que no tinguin domicili. Mirin les lleis de règim local.

Segona qüestió per nosaltres transcendent, i que ho seguirem... En aquest país la gent se'n va a la privada per l'accessibilitat, no per la qualitat. Si tu deteriores l'accessibilitat, la gent es fa una assegurança privada. Aquest és un element substantiu. I, per tant, hem aprovat avui, conseller –se'ns gira feina–, fer circuits de diagnòstic per als procediments habituals, igual que vam fer amb els circuits de diagnòstic ràpid del càncer en trenta dies, que han estat totalment eficaços, i atorgar a la primària la capacitat de dirigir el sistema. No menor, per cert, no menor. Molt important.

Publicar totes les dades i, per últim, salut a les polítiques. Els ho vaig dir l'altre dia: els suïcidis augmenten, hi ha pobresa infantil, la gent passa gana –passa gana. Però fixin-s'hi: la diferència d'un pobre a Catalunya d'un pobre a Nova York, o Sud-àfrica, és que té un sistema sanitari públic d'accés universal de qualitat i un sistema educatiu. Aquesta és la gran diferència. I si posem salut a les polítiques, ara més que mai, sempre, que és el que haurem de discutir aquí, segurament minimitzarem les desigualtats socials a través del sistema de salut.

I, finalment, discutirem en el pressupost. És al que hem arribat, o no? Discutirem el pes, ja ho veurem; el que podem fer i el que faran els diferents grups parlamentaris amb relació al pressupost de sanitat, perquè nosaltres pensem que no es pot tornar a retallar.

I, finalment –caldrà un debat molt més llarg–, el sector salut aporta com a mínim el 5 per cent del PIB a la riquesa de Catalunya. Els repto a dir per què no fem que aportí el 6 per cent d'aquí fins al 2020. Això és totalment possible. Farem un servei a aquest país. Per cert, parlem molt de dèficit fiscal, n'hem de parlar molt, però de l'impost de transmissions patrimonials n'hem deixat d'ingressar 4.000 milions d'euros, que són l'excés del pes de la construcció, que ja va bé que anem pensant com el substituïm. I, per tant, el sector salut és un motor de l'economia catalana, sens cap dubte, amb estàndards de qualitat internacional, perquè és fonamentalment economia del coneixement. Perdoni'm: humanisme, ciència i tecnologia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Abans de procedir a la votació d'aquesta moció, que té vuit punts, i que han estat transaccionats amb Convergència i Unió i amb Esquerra Republicana de Catalunya, tinc la petició per part de Ciutadans de votar per separat el punt 1 i tinc la petició per part d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa de votar per separat els punts 6 i 7 conjuntament.

(Jordi Roca Mas demana per parlar.)

Senyor Roca, per part del Partit Popular.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. És per demanar votació separada del punt 6.

La presidenta

D'acord.

Votarem en primer lloc el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Abstenció.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 22 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Abstenció.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt setè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Abstenció.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació... Sí, no? *(Pausa.)* Un moment –un moment. Senyor Roca, m'ha dit el punt 6. *(Pausa.)*

Per tant, votem la resta de la moció? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Abstenció.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la situació dels treballadors de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00008/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quinzè. És la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la situació dels treballadors de l'Administració de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

(Pausa.)

Ja pot començar, senyor Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, representants dels treballadors de la funció pública que ens acompanyen avui, una salutació.

El que va motivar la interpe·llació i la moció subsegüent que avui debatrem és la decisió unilateral del Govern de Catalunya de suprimir la paga extra dels empleats públics per a l'any 2013, una mesura que es torna a repetir i que, a més a més, es torna a repetir en els mateixos termes que va passar el 2012, és a dir, sense diàleg, amb imposició i, a més a més, amb una eficàcia, com s'ha vist, des de tots els punts de vista, més que dubtosa.

Aquesta és una moció, senyors i senyores diputades, que defensa les reformes i que combat les retallades; aquesta és una moció a favor del diàleg i la concertació i en contra de la imposició; aquesta és una moció en contra de la improvisació del Govern i a favor de la planificació, de l'acord, del debat i de l'avaluació de l'impacte que estan tenint les polítiques d'austeritat sobre les finances públi-

ques, però també i, molt especialment, sobre els efectes socials que a mitjà i llarg termini tindran aquestes polítiques d'austeritat, que sota el nostre punt de vista són equívocades.

Efectivament, la moció arrenca amb la petició explícita, que esperem que tingui el suport de tots els grups de la cambra –excepte el del Govern, com és obvi– de deixar sense efecte l'Acord del Govern 19/2013, de 26 de febrer, que és quan es decideix suprimir aquesta paga extra.

S'ha de dir que el Govern va iniciar un diàleg i una concertació amb els sindicats fictícia. Quan una empresa negocia amb els seus representants, el que fan, com a qualsevol empresa normal, és donar tota la informació, coresponsabilitzar els representants dels servidors públics i prendre les mesures –o intentar prendre les mesures– de comú acord. En aquesta negociació, en aquesta negociació fictícia que ha fet el Govern de Catalunya no s'ha donat informació, s'han fet només dues reunions i s'ha deixat al final els sindicats amb la paraula a la boca. O pitjor, encara: el Govern va anar directament a proposar una retallada de diversos centenars de milions d'euros i es va dir als sindicats: «Vosaltres mateixos digueu-nos com hem de fer aquesta retallada.» A cap empresa normal –a cap empresa normal– una negociació es planteja en aquests termes.

Per tant, aquesta moció advoca per reprendre la negociació i el diàleg amb els representants dels servidors públics. Hem arribat al punt, fins i tot, que ahir un sindicat tan important com la Unió General de Treballadors i la seva federació de serveis públics han hagut de recórrer al Síndic de Greuges per demanar que es reobri aquesta negociació. I el que hem demanat els grups, i ho vam fer durant la interpellació, és que una mesura que té aquest impacte –recordem-ho: afecta pràcticament més de 200.000 treballadors i treballadores públiques–, que això també havia de ser objecte de debat parlamentari, això té un impacte pressupostari directe. Ahir nosaltres vam reclamar –hem reclamat insistentment– que es doni una data de debat dels pressupostos; el Govern no acaba de dir res, però el Govern comença a prendre mesures sense que hi hagi debat en seu parlamentària i imposant les mesures als representants dels treballadores i les treballadores.

Demanem també que hi hagi avaluació; demanem una cosa tan senzilla com que s'avalui l'impacte que tenen les retallades no només des del punt de vista de les finances públiques, que ja veiem que té, diguem-ne, un efecte limitat..., tots els objectius de dèficit no s'acaben de complir, però no s'avaluen ni s'avaluen a mitjà i llarg termini. Ens hauríem de preguntar quins efectes socials i econòmics tenen el fet que les llistes d'espera siguin més llargues, el fet que se suprimeixin serveis tan bàsics com és l'orientació per als aturats, aspectes com el treball amb els col·lectius més vulnerables de la nostra societat. Tot això tindrà efectes, efectes que segurament seran molt més cars que els que ara mateix es pretenen estalviar.

I en darrer terme, nosaltres demanem al Govern que obri i impulsi les reformes necessàries a la funció

pública. La vicepresidenta ho ha dit insistentment, però no ha mogut encara ni un dit en aquest sentit. Demanem, i ha de saber que tindrà el suport del nostre Govern..., del nostre –perdó– grup (*remors de veus*) –perdó–, del nostre grup. Això és mentalitat de govern –això és mentalitat de govern–, perquè la mentalitat reformista és una mentalitat de govern, que no té l'actual Govern, per cert.

Llei de funció pública, Llei de l'Estatut del funcionari públic i Llei d'organització de l'Administració de la Generalitat, vicepresidenta. Si vostès endeguen el camí de les reformes i abandonen el de les retallades unilaterals, tindran el nostre suport.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Anunciar que l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha estat retirada.

Marc Vidal i Pou

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Nosaltres ja anunciem, d'entrada, que donarem suport a aquesta moció presentada, bàsicament perquè en compartim el contingut, però també perquè compartim el fons del que s'hi diu. Compartim la idea que aquest Govern està sent injust amb els seus funcionaris, jo crec que està maltractant els funcionaris amb una manera de fer injusta cap a les persones que justament han de garantir els drets a la ciutadania.

Perquè, a més a més, la retallada als funcionaris és doble: una, als treballadors i treballadores de la funció pública directament, però és que després als treballadors en general, que són els que pateixen la baixada de qualitat implícita quan s'estan retallant salaris, quan s'estan retallant condicions laborals als servidors públics que han d'oferir drets a la ciutadania. De fet és normal, perquè en aquest Govern no hi ha ningú de la classe treballadora i, per tant, és normal que de vegades afavoreixin els seus. És una certa tendència.

És una situació d'injustícia, perquè els funcionaris ja han fet diverses aportacions per intentar sortir de la crisi, ja n'han fet. Els funcionaris han fet la seva aportació. I és molt fàcil carregar-se els drets adquirits, els acords..., i tocar el capítol I és molt fàcil. Ara, no hem tocat ni una coma de drets adquirits, d'acords signats, per exemple, amb entitats financeres amb les quals la Generalitat té deute, amb grans corporacions a les quals s'han de seguir pagant una sèrie de diners. Aquí no s'ha tocat ni una coma. Jo crec que aquest Govern és molt gallet amb els febles, però una mica covard amb els poderosos.

Per tant, nosaltres donem suport a deixar sense efecte l'Acord de mesures excepcionals de reducció de la despesa. Esperem que els partits que diuen que creuen en la funció pública també hi donin suport, perquè sí

que hi ha alternativa. Perquè, a més a més, s'ha pres aquesta mesura sense diàleg, ja li ho deia el senyor Lucena; s'ha pres amb imposició –amb imposició. Jo no sé si és el «Mas Style», el «CiU Style» o l'«Ortega Style», però, en tot cas, és un mal *style*, eh.

És clar, «l'inevitable és que et talli la mà dreta perquè ja en tens una; en tot cas, digues-me quina mà t'he de tallar, si la dreta o l'esquerra». No, aquesta no és manera de fer una negociació. Els sindicats han demanat veure la justificació econòmica, la previsió d'ingressos, establir una negociació autèntica. Això no ha estat possible perquè ara mateix no existeix i, en canvi, la retallada es planteja com a inevitable.

Tampoc sabem si aquest Govern ha valorat l'impacte econòmic però també l'impacte social de les retallades, ni tampoc l'impacte en la disminució de l'economia global com a efecte multiplicador. Retallar els funcionaris és retallar els serveis als ciutadans; no sé quina opinió li mereix a aquest Govern la seva pròpia funció pública, ni els drets dels ciutadans, que són serveis que desenvolupen els funcionaris. No tenen dret, els treballadors, a saber com gestiona el Govern els números abans de retallar salaris, de retallar drets, retallar llocs de treball? Per tant, és evident que cal establir mesures per recuperar el poder adquisitiu perdut.

I el que voldríem és que, el que s'hagi de fer per assegurar que tenim una Administració pública que gestiona eficaçment els serveis a la ciutadania, es faci amb coherència, es faci amb consistència, es faci amb transparència, es faci amb participació. I per tant, volem que es discuteixin ja en aquest Parlament les mesures de reforma per ser més eficients, però amb criteris rigorosos. Volem que aquest Parlament treballi d'una vegada en la Llei de la funció pública, perquè estem segurs que com a conseqüència d'això s'arribarà a la conclusió, si es negocia amb la part social, que no ens sobra personal a l'Administració pública, ni a les empreses públiques. Que no ens passi com a GISA, que porta un grapat d'ERO i se n'està preparant un altre, quan no hi ha una justificació òbvia per tornar a acomiadar gent.

Per aquesta raó, hem presentat una esmena d'addició d'un punt que reclama a la consellera que expliciti el pla que va fer públic a la seva compareixença a la Comissió d'Afers Institucionals de reduir un 25 per cent d'empreses públiques sense tocar llocs de treball. Voldríem que ens ho explicités amb claredat, perquè tenim dubtes de com es pot fer aquesta màgia de retallar sense haver de retallar, perquè de vegades sembla que entre el que es diu a les comissions i el que després passa en la realitat hi ha molta diferència, i crec que la ciutadania comença a estar farta que en l'escenari de la crisi carreguin sempre el mort les mateixes persones i d'altres aprofitin aquesta situació no només per quedar intactes, sinó a sobre per fer negoci amb la misèria.

Per tant, senyors i senyores del Govern, senyors i senyores que li donen suport, no toquin més els funcionaris, si us plau, que ja han cobert prou bé la seva quota de patriotisme amb les retallades que han fet fins ara.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, consellers, senyores i senyors diputats, mirin, en aquests dos anys la política del Govern en matèria de funció pública s'ha caracteritzat per incomplir els compromisos que varen assumir a l'inici de la passada legislatura. L'aprovació d'una llei de la funció pública, la regulació de la figura del directiu públic i moltes altres són promeses que el Govern de Convergència i Unió senzillament ha incomplert. I ara, a l'inici d'aquesta desena legislatura, tornen a fer exactament les mateixes promeses. Les prioritats del Govern d'avui són els incompliments d'ahir.

Nosaltres compartim, des del Partit Popular, la moició quan es demana l'aprovació de la Llei de la funció pública i la regulació del directiu públic. Per cert, en la compareixença de la vicepresidenta en la Comissió d'Afers Institucionals els vam demanar de forma explícita, li vam preguntar si compartia la proposta de l'Associació Catalana de Gestió Pública sobre la direcció pública professional a Catalunya, i no vam obtenir resposta.

Ara comencem una nova legislatura amb decisions precipitades i injustes. Comencem molt malament. El Govern, amb la necessària col·laboració d'Esquerra Republicana –en aquesta matèria Esquerra Republicana és el col·laborador necessari–, comença anunciant la supressió d'una paga extraordinària dels treballadors públics, tot afegint que si no hi estan d'acord, que els treballadors hi presentin alternatives. Diuen que han de suprimir una paga extraordinària, però comencen augmentant el nombre de consellers. És això coherent, vicepresidenta? Nosaltres entenem que no. Per tant, no seria més fàcil, vicepresidenta, haver-ho fet al revés?, intentar cercar totes les solucions que haurien pogut evitar aquesta mesura i, només en el cas que s'evidenciés que no hi havia altres solucions, poder-ho plantejar? No, senzillament han anat al més fàcil. I a això es redueix la seva política de personal.

I aquesta decisió que vostès han pres és una decisió, ho reiterem i subratllem, injusta; injusta perquè només s'aplica als treballadors públics de la Generalitat de Catalunya. I ens preguntem: saben vostès quins efectes té l'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana en relació amb els treballadors públics? Paper mullat, senzillament és paper mullat. Perquè Esquerra Republicana en aquest acord fonamentava l'augment d'ingressos a un augment de figures tributàries, a un augment d'impostos i de taxes. I, no només no ho han fet, sinó que aquells que vostès han impulsat han entrat en una profunda col·lisió amb l'ordenament jurídic. Les coses no només cal fer-les: cal fer-les bé i d'acord amb la llei, que això és el petit matís que vostè oblida, senyor Aragonès.

Per tant, no hi ha més ingressos, però això sí, vostès, molt ràpidament, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, s'han posat d'acord en una cosa: a suprimir la paga extraordinària dels treballadors públics. En això sí que han corregut a l'hora de prendre un acord.

I tenien opcions, tenien alternatives. Ja fa mesos, la Cambra de Comerç va proposar suprimir el 20 per cent de les entitats públiques de la Generalitat, que comportava... (*Veus de fons.*) Si vol fem un diàleg, però em sembla que no és el moment, però el podem fer, eh? Li ho torno a repetir –li ho torno a repetir–, Cambra de Comerç, proposta, reducció del 20 per cent; estalvi, 2.700 milions d'euros, molt més que aquests 730 milions que suposadament vostès es volen estalviar.

Percert, vostè que ara vol debatre amb mi, on estan aquelles mesures o aquella modulació que vostès van anunciar d'aquesta mesura quan va comparèixer la vicepresidenta en la comissió d'afers exteriors... Ara ho anunciaran, ara vindrà el maquillatge d'Esquerra Republicana de Catalunya; acorden la mesura i ara toca... I avui, pel que vostè em diu, assistirem a l'operació de maquillatge d'Esquerra Republicana d'una forma evident.

Per tant, escolti, miri, hem presentat cinc esmenes, bàsicament perquè volem adequar el text de la moció a la Moció 94 que es va aprovar l'anterior legislatura. Entre altres coses, el que volem és que vinculem la recuperació del poder adquisitiu dels treballadors públics a l'inici de la recuperació econòmica. Aquest ja és un acord que es va adoptar la passada legislatura. No compartim l'apartat sisè de la moció, la valoració que fa de la reforma laboral del Partit Socialista, precisament... Partit Socialista, mirin, si vostès haguessin adoptat mesures de reforma del nostre mercat de treball molt abans, hauríem estat ara una mica millor del que estem, perquè hauríem avançat, perquè els països europeus que han avançat en aquesta matèria ara estan millor que Espanya i, per tant, aquesta també és la seva responsabilitat.

Telegràficament, nosaltres vam fer un seguit de preguntes a la vicepresidenta que no ens va contestar en la seva compareixença, i també a Esquerra Republicana els vam preguntar, i volem fer-les ara. Continueu sense cap modificació el Pla d'ocupació del personal al servei de la Generalitat 2012-2014? Esquerra Republicana el fa seu, el fa íntegre, l'assumeix? Pels fets diríem que sí. S'ha elaborat el document de diagnòstic que preveia el pla? Ens el pot lliurar? Precisament una de les esmenes és que se'ns lliuri als grups parlamentaris. Recordem la Moció 27 i 94 de l'anterior legislatura, que obligava a moltes coses al Govern de la Generalitat. Ha donat compliment a tot allò que el Parlament mandatava al Govern de la Generalitat? Digui'ns el nombre de personal eventual, d'alts càrrecs i alts directius. El que sabem ara és que ha augmentat vostè el nombre de consellers.

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

Acabo, senyora presidenta, molt ràpidament. En definitiva, les polítiques del Govern actual, amb el suport inestimable i necessari d'Esquerra Republicana de Catalunya, es caracteritzen pels incompliments dels compromisos que ja van adoptar en el seu moment, per les decisions precipitades i injustes amb els treballadors públics, i pels silencis, pel «no sabe, no contesta», senyora vicepresidenta.

I per acabar, senyora presidenta, només demanar la votació separada del punt sisè.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta... Agrair la presència dels representants dels sindicats, i avançar que nosaltres donarem suport pràcticament a la majoria d'aquesta moció, amb la qual compartim diversos punts amb la que el Grup de Ciutadans presentarà més tard.

Aquesta moció entenem que respon a una petició que han fet tots els sindicats respecte a la protecció de la seva situació des del punt de vista del respecte a la seva situació funcional. El col·lectiu de funcionaris ve patint des de fa dos anys contínues retallades que cal aturar, atès que estan afectant dues vessants ben importants. La primera és que fa disminuir les prestacions i la qualitat de la prestació dels serveis als ciutadans, i volem recordar que les plantilles, com a conseqüència d'aquestes retallades, s'han reduït considerablement i això està afectant els serveis que es donen als ciutadans en els serveis bàsics principals, no només aquells serveis a la ciutadania sinó també respecte a professors, metges, policies o jutges, que són serveis principals i bàsics, però també, i el que és més important, el que està passant és una pèrdua considerable del poder adquisitiu que des de fa dos anys arriba ja al 30 per cent del sou, sent el sector més castigat i el que no es pot és utilitzar com una eina d'autofinançament del dèficit de la Generalitat. Per tant, nosaltres no recolzarem aquestes posicions del Govern, de fer acords al marge de la negociació amb els sindicats, sense diàleg, i a més amb una imposició clara de les seves posicions.

Respecte a la moció que ens ha presentat el Partit Socialista, nosaltres creiem que és interessant saber, també respecte al punt 2, aquest de reprendre les negociacions en la Mesa de la funció pública perquè es doni compte de quin ha estat l'abast d'aquestes retallades des del punt de vista social i econòmic, i creiem que aquesta presentació d'aquest impacte que han tingut les retallades seria també ben interessant que no només es presentés als funcionaris sinó que també es fes arribar als diputats que també estarien ben

interessats a saber quin impacte ha tingut l'aplicació d'aquestes mesures.

Fóra bo també que aquesta comissió d'experts que s'ha organitzat des del Govern per saber exactament quin és l'abast de la possible reforma que es pugui dur a terme en l'àmbit de la funció pública, i entenent que vostès presenten aquí la necessitat o que demanen la necessitat que es portin al Parlament de Catalunya diverses lleis que afecten la reforma del conjunt de l'Administració pública, ens interessaria també saber al nostre grup quines són les conclusions a les quals ha arribat aquesta comissió d'experts, per poder incorporar les seves conclusions a totes aquestes possibles reformes i fer balanç de les reformes que es puguin dur a terme de l'Administració pública.

Nosaltres també donarem suport al fet que es pugui rescabalar la pèrdua de poder adquisitiu que s'ha patit per part de la funció pública en aquests dos anys, i entenem que això s'ha de fer en propers pressupostos, atès que en aquests moments encara no sabem quan es presentaran els pressupostos de la Generalitat ni sabem tampoc si aquestes partides pressupostàries poden disposar, atès que la vicepresidenta ja ens ha anunciat que el que es farà serà una nova aplicació de retallada de determinades partides respecte a les partides de personal, ens interessarà saber exactament com podran aplicar aquesta fórmula per rescabalar el poder adquisitiu perdut pel conjunt dels funcionaris públics.

Dir-li que respecte al punt 6 és l'únic al qual nosaltres no podem donar-li suport. És cert que la reforma laboral en aquests moments no està donant ni de lluny els efectes que s'esperaven d'ella, però també hem de tenir en compte que va ser el Partit Socialista el primer a fer la retallada més important de drets socials, que també va afectar de manera determinant els funcionaris públics. No podem, per tant, acceptar que se'ns demani la no aplicació d'una llei en vigor. Instem que impulsin des del Grup Socialista les mesures necessàries per abordar aquesta reforma davant el Congrés dels Diputats, que és allà on pertoca, l'aplicació de les reformes en l'àmbit laboral, i em permeto recordar que, quan el senyor Zapatero va governar va ser el que va aprovar la gran retallada de drets socials, la més gran retallada de drets socials de la història, que en cap moment vam plantejar des d'aquí el seu incompliment.

Per tant, nosaltres no donarem suport a l'incompliment de les lleis, però sí a tot allò que sigui donar suport i ajudar que els funcionaris públics tinguin, des del Govern i des dels grups parlamentaris, el reconeixement i el suport que mereixen, perquè no poden ser reiteradament el sistema d'autofinançament i d'eixugar el dèficit del Govern de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en nom del Grup Mixt el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Hi votarem a favor, perquè també estem en una paradoxa: que no tenim pressupost però tenim les retallades del pressupost i, per tant, perquè la funció pública en una democràcia per nosaltres és cabdal; ha sigut fonamental en els trenta-quatre anys que portem de desenvolupament de serveis públics i de drets socials fonamentals; pensem que és un dels garants de l'equanimitat entre els ciutadans i ciutadanes, i també, òbviament, ens preocupa que amb l'actual deriva neoliberal tinguem una tecnocràcia i una economia que dicta a base de fets consumats.

L'altre dia, a la Comissió del Síndic de Greuges, precisament el síndic feia una reflexió respecte a la banalització, l'estigmatització i fins i tot la criminalització de la funció pública a casa nostra, i pensava que era un dels elements –pensem nosaltres– que més justifiquen l'ofensiva antisocial i antidemocràtica que estan patint les classes populars i la majoria social. De totes formes, i com s'ha dit en la intervenció que m'ha precedit, la memòria no deixa de ser paradoxal, perquè els que primer van atacar la funció pública van ser precisament els que avui fan aquesta proposta, i és un dels motius de la desafecció política, que quan ets a l'oposició dius una cosa i quan arribes al poder fas tota la contrària, fent bona aquella frase que el poder és com un violí, que s'agafa amb l'esquerra sempre i després es toca amb la dreta.

I avui cal fer memòria, senyors del Partit Socialista de Catalunya. Què passava el maig del 2010? Què passava el maig del 2010 quan, en cent-vint segons, Rodríguez Zapatero –en cent-vint segons– tocava les línies vermelles de l'estat de benestar i enviava a la paperera de la història uns quants drets socials que han costat una llarga lluita contra la dictadura i moltíssima repressió al llarg de la història. Aquell maig del 2010, després de rebre les pertinents trucades del Govern *de facto* d'aquest país, tenim el president Mas i tenim la senyora, Frau Merkel, que és qui governa, es decidia la primera disminució salarial dels funcionaris, es decidia l'anul·lació del xec nadó, es decidia la reducció de l'ajut a la cooperació, es decidia la congelació de les pensions, es decidia l'abaratiment de l'acomiadament.

Per acabar de reblar el clau, per si no hi ha prou que sigui un altre cop, com en la moció anterior, qui va fer el malalt ara vengui l'hospital, doncs, a l'agost del 2011, amb traïdoria i segurament amb nocturnitat –o «estivalitat», com es vulgui veure–, doncs, resulta que la irreformable Constitució espanyola sí que podia ser reformada per incloure allò que la troica exigia com a tribut per escanyar les classes populars, que era, òbviament, la consagració de la «deutecràcia» i del règim de l'austeritat, que en un dels punts que es fa sobre els balanços que ha provocat la reforma laboral..., jo no sé si cal fer estudis o si cal fer informes quan la realitat és la que mana, i la realitat social és el millor informe: 1,3 milions de pobres a casa nostra, 190.000 persones passant gana, 150.000 llocs destruïts, ERO i ERO quotidians, 500 persones cada dia que sucumbeixen a diferents fesomies de la desigualtat social i de l'exclusió.

Però, en tot cas, encara que grinyoli qui ho proposa, hi donarem suport, i sobretot donarem suport a una cosa que salutem –ja veurem fins on arriba també perquè el paper ho aguanta tot, la realitat no–, i és això de no aplicar la reforma laboral. Benvinguts, perquè no és patrimoni de ningú, a la fèrtil experiència de la desobediència civil, no de no acatar les lleis sinó sobretot no acatar les injustícies i, per tant, incomplir les injustícies, i hi donarem suport si es manté aquest criteri de no aplicació que enllaça amb dues coses: amb allò que també va dir el moviment sindical d'aquest país, és a dir, que ja que es passava el rodet neoliberal i si es feia la reforma laboral, la reforma laboral es desaplicaria empresa per empresa, negociació a negociació, i realitat econòmica a realitat econòmica.

I ja està. Dir que sempre es castiga els més febles, dir que la funció pública, òbviament, és important, però que tenim un problema de mercat dual de treball. Per nosaltres la crisi no és nova, a la meua generació no es nova, fa vint anys que estem en crisi i sempre hem sigut mileuristes, però, en tot cas, això no exclou que prenguem barallar-nos els treballadors entre nosaltres, però tampoc exclou que als que tenen unes condicions dignes se'ls redueixin.

Per tant, votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Bé, el plantejament d'Esquerra respecte a les retallades i, per tant, respecte a aquesta moció és molt clar. Nosaltres estem en contra de qualsevol retallada que afecti el nostre servei públic. No estem d'acord amb l'aplicació de mesures de racionalització de l'Administració pública en general, però encara menys si són de caràcter lineal. A nosaltres ens sap molt greu –molt greu– però no estem en situació que no hi hagi cap tipus de mesura que afecti el personal de l'Administració pública quan la situació al nostre país és la que és, quan ahir estàvem parlant de 4.700 milions d'euros menys de pressupost per al 2013, i més una mesura com aquesta, que és injusta, queda clar, però que, en tot cas, no computa dintre d'aquests 4.700 milions, sinó que el que fa és posar el comptador a zero. Si no la fem, ja no estarem a 4.700 sinó que ens estarem apropant als 5.500 milions.

El nostre plantejament és fer-la millor, incorporar les propostes d'Esquerra per fer-la més equitativa, sempre tenint molt clara la no justícia de la mesura.

Avui, amb l'assumpció de les propostes d'ERC, hem establert amb el Govern les bases per tal de guanyar en equitat, per incloure criteris de progressivitat, per tal que aquells qui més tenen o més reben facin l'esforç més gran, però també per acompanyar-ho de mesures que ens facin avançar en altres criteris, com la

transitorietat, identificant clarament que les mesures tenen un caràcter temporal i transitori, que són reversibles en el moment que millori el context econòmic, cosa que no tenien en compte l'any passat; la flexibilitat, la mobilitat o fins i tot la simplificació, revisant i simplificant les estructures administratives per evitar duplicat i multiplicació de comandaments.

Els detallo algunes mesures acordades i que en els propers dies es convertiran en la Mesa de Funció Pública. I aquí demanem al Govern que actuï amb transparència, i amb voluntat d'escoltar, i amb ganes d'arribar a acords.

Com deia, temporalitat de les mesures, amb compromís de no consolidar les pèrdues retributives i de condicions de treball, en un marc transparent i adequant-les a l'evolució d'ingressos o a la conjuntura econòmica; possibilitar la progressivitat en l'aplicació de la mesura –si s'ha de retallar cal que comencem per dalt; excloure de l'aplicació de la mesura de reducció retributiva d'una paga extra aquell personal amb retribucions anuals inferiors a 1 i mig, i amb la voluntat d'arribar a dues vegades el sou mínim; amb l'eliminació de complements com la dedicació especial; amb l'establiment d'un topall màxim de sous; posant fi de manera definitiva als sous públics desorbitats, en alguns casos superiors als dels consellers; revisant tota la percepció de dietes per l'assistència a reunions d'òrgans col·legiats –cal revisar-les de dalt a baix i cal treballar per la seva eliminació; el final de les hores extres remunerades, només autoritzant els serveis extraordinaris mitjançant compensació horària; habilitant convocatòries especials de promoció interna amb el cent per cent de places reservades per a aquest torn; incorporant criteris de flexibilitat horària, intentant fer més fàcil i millor la vida dels nostres treballadors públics, que han patit molt durant els últims temps; deixant-los gaudir les vacances de manera independent i aïllada al llarg de tot l'any; suprimint la durada mínima de deu dies per al gaudi de les llicències; flexibilitzant les hores recuperables per a assumptes personals o els permisos per assistir a cursos; incorporant dos o tres dies de permís no recuperable per a la conciliació de la vida laboral i familiar... Mesures que permeten l'eliminació de despeses supèrflues i que al final també ens han de fer capaçs de minorar la retallada i atenuar el seu impacte, i a la vegada ens han de permetre fixar aquests topalls que ens alliberin d'aquest esforç als trams més baixos de la funció pública.

I també, i no menys important, i penso que ho hem de recalcar, millorar les condicions de treball d'un personal cabdal per al nostre país i que és evident que ha patit moltíssim en els darrers anys.

Propostes d'Esquerra, la majoria, que avui s'incorporen. I reclamacions en molts casos, també, dels sindicats, i que s'hauran de portar a la mesa i que s'hauran de discutir amb ells.

Ens sembla cabdal, hi insistim i hi continuarem insistint, que continuï el diàleg social i que es faci amb transparència, que traslladem els acords a seu parlamentària.

I, d'altra banda, pel que fa a la resta de la moció, simplement demanar, i així ho va fer la consellera, que les lleis a les quals s'havien compromès es portin, però en un termini factible, al Parlament per tal que s'hi continuï treballant, i aquest..., crec que no és, en tot cas, el que recull la moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, president. Honorable vicepresidenta, conseller, diputats i diputades, en primer lloc, les primeres paraules que voldria dirigir van dedicades als empleats públics. Aprofitant que a l'hemicicle es troben representants sindicals d'ells, una salutació des d'aquí, i valorar l'esforç que des de fa temps fan, que fan en la seva tasca diària, i sense oblidar que han hagut de suportar una pèrdua de poder adquisitiu, de la qual som conscients.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió som conscients que la decisió presa pel Govern no és agradable per a ningú. Quan diem «ningú» és ningú, ni el mateix Govern. Però s'emmarca en una situació actual pressupostària que és provisional i que és deguda als incompliments del Govern de l'Estat i les obligacions per fer front al deute, que ens obliguen a mantenir la reducció en les retribucions dels treballadors públics.

L'Acord de govern 19/2013, de 26 de febrer, s'ha de recordar que fa referència a unes mesures totalment excepcionals de reducció de les despeses de personal per a l'exercici pressupostari de 2013, concretament la reducció de la retribució equivalent a una paga extraordinària amb caràcter temporal, i que són les mateixes mesures que es van acordar per al període del 2012. A partir de l'acord del Govern s'haurà d'estudiar com s'estableix la mesura, com s'ha d'aplicar la mesura; si s'ha d'aplicar d'una manera lineal, si pot ser d'una manera progressiva, amb mínims exempts, etcètera. Tot ha de venir determinat i clarificat quan es pugui clarificar l'objectiu de dèficit que ens imposi el Govern de l'Estat.

Quant al segon punt, quant al punt de la negociació col·lectiva, hem de dir que el Govern sempre ha estat totalment respectuós quant al dret de negociació col·lectiva. Sempre ha participat en les meses de negociació. Inclús, la mateixa vicepresidenta ha estat i ha negociat directament amb els representants sindicals; directament. El Govern participa en les negociacions amb els agents sindicals, però el disseny de les polítiques relatives a aquests recursos humans és l'impacte que han de sofrir els treballadors públics. La voluntat del Govern és continuar participant-hi, negociant totes i cadascuna de les mesures que s'apliquen als treballadors de l'Administració, perquè els empleats públics són l'única i la principal garantia del bon funcionament dels serveis públics del nostre país, sense

oblidar el reconeixement que tenim a la seva professionalitat i a la dedicació, ja que són el màxim capital de què disposa l'Administració per poder presentar uns serveis de qualitat a la nostra ciutadania. En aquest sentit, les diferents sessions de la mesa general de negociació del personal al servei de l'Administració de la Generalitat..., que s'han ofert a les organitzacions sindicals..., la possibilitat de poder presentar propostes reals, propostes reals per poder contribuir a la minora- ció de la despesa pública, propostes que no han consolidat les representacions sindicals.

Quant a l'impacte, ens preguntaven a la moció..., sortia..., l'impacte econòmic, de quin valor era. Jo..., sembla mentida que hagi de dir en aquest faristol que l'impacte econòmic que parlem de la mesura és de 730 milions. Però és que aquesta xifra va sortir a la mesa de negociació, ho saben els representants sindicals, a l'igual que va sortir des de Govern publicada i va sortir a tots els mitjans de comunicació. Per tant, a mi em sembla una mica increïble que em preguntin o que s'hagi de posar a la moció quin és l'impacte econòmic amb què la mesura pot afectar.

Tal com afecta la..., i com s'expressa la comissió d'experts que demanaven per a la reforma de l'Administració pública i el sector públic..., s'ha dut a terme una reforma perquè es pugui aconseguir articular un model d'acord amb els principis d'eficiència, de transparència i de rendició de comptes. Cal una reforma tant d'estructura departamental com d'entitats que depenen del sector públic per poder aconseguir un sector públic més eficient, més flexible i, sobretot, més sostenible i transparent. I en aquesta línia s'ha constituït, com bé he dit, la Comissió d'Experts per a la Reforma de l'Administració Pública. El molt honorable president de la Generalitat va presidir la primera reunió constitutiva de la comissió d'experts, i els va demanar que tinguin ben present el punt de vista dels ciutadans, allò que demana la ciutadania i que necessita l'Administració.

I, per últim lloc, dir que les mesures, ho reitero, són mesures temporals, de caràcter totalment temporal, simplement pel moment que vivim, excepcional, i que, per tant, tan bon punt es pugui el treballador públic ha de recuperar el poder adquisitiu que ha perdut.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, torna a tenir la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Bé, hem vist en cinc minuts com Esquerra Republicana enterrava en calç viva el gir social que havia promès als seus electors i allò a què s'havia compromès davant el conjunt dels grups de la cambra: condicionar les polítiques regressives del Govern actual de Convergència i Unió.

Senyor Sabrià, si vostès no formen part del Govern, perquè van decidir legítimament no entrar a formar

coalició amb Convergència i Unió, com condicionaran les polítiques del Govern si no és en aquest Parlament? Com condicionaran allò que defensa aquesta moció, que és que s'obri diàleg, es negociï i s'apliqui una agenda reformista, si no és en aquest Parlament? Com pensen vostès ajudar els representants dels empleats públics a tornar a assegurar el Govern a la mesa de diàleg si vostès en aquesta votació el que faran és rebutjar la suspensió de la mesura unilateral que ha pres el Govern de Catalunya de retallar una paga extra als empleats públics catalans per a l'any 2013? Com pensen vostès condicionar les polítiques d'aquest Govern? És senzillament inversemblant.

Allò que vostès han explicat en aquesta compareixença de matisar, d'ajustar, les polítiques retributives del Govern és quelcom que han de fer els sindicats negociant a la Mesa de la Funció Pública. I vostès farien un gran servei en favor del diàleg i la concertació si votessin a favor del punt número 1, que votaran, per cert, el conjunt dels grups d'aquesta cambra..., i que vostès, en no fer-ho, salven el Govern de l'obligació d'asseure's a negociar i a concertar les mesures pel que fa a les polítiques retributives dels funcionaris de la Generalitat.

Pel que fa a les esmenes, i amb aquest ànim de contribuir i de condicionar les polítiques de negociació i diàleg... Hi insisteixo: de negociació i diàleg. Aquí no parlem de mesures concretes, encara –encara. Parlem de fer que el Govern torni a negociar amb els empleats públics i torni a obrir negociació, i que respecti aquest Parlament –i que respecti aquest Parlament–, i, com ha dit un intervinent, abans no prengui mesures de retallades sobre un pressupost que encara no s'ha debatut en aquesta cambra. És el mínim –és el mínim– que podem demanar.

Pel que fa a les esmenes, pràcticament les acceptem totes. Fem una transacció amb el Partit Popular a la seva esmena número 2. I un matís pel que fa a la no-aplicació de la reforma laboral: aquí ningú fa apologia de la insubmissió. Senzillament, com vostès saben, les empreses poden acollir-se o no a les mesures que contempli una reforma laboral com la que està ara vigent, però a més a més és un avís preventiu a una mesura, que vam saber per la premsa..., de la voluntat del Govern de Catalunya, i de Convergència i Unió a les Corts, d'introduir una modificació a l'actual reforma laboral per permetre els ERO temporals a la funció pública. I com que allò no se'ns va explicar a la Comissió d'Afers Institucionals, sinó que ho vam saber pels mitjans de comunicació –els representants dels treballadors públics tampoc ho sabien–, nosaltres el que demanem és que no s'apliqui la reforma, i evidentment –i evidentment– que no tingui la temptació de fer una reforma sobre la reforma, que encara empitjoraria més i precaritzaria més els empleats públics.

Gràcies, president; gràcies, diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Collboni. *(Sergi Sabrià i Benito demana per parlar.)* Sí, senyor Sabrià?

Sergi Sabrià i Benito

Sí, per al·lusions directes.

El vicepresident segon

Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

El senyor Collboni plantejava com condicionàvem el Govern. Miri, jo crec que ho hem explicat prou bé, i crec que es pot comparar amb facilitat amb les mesures preses ara fa un any.

Fixem un mínim exempt –per tant no toquem les franges més baixes; introduïm criteris com la progressivitat, el topall màxim; toquem les dietes; acabem amb els complements, i a més a més fem desaparèixer les hores extres, i ho portem a la mesa dels sindicats perquè hi diguin la seva, incentivant el diàleg social. Em sembla que és molt clar, senyor Collboni.

(Pausa. Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Collboni?

Jaume Collboni Cuadrado

Senyor Sabrià, li ho torno a dir...

La presidenta

Senyor Collboni, per al·lusions?

Jaume Collboni Cuadrado

Per al·lusió directa.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Collboni Cuadrado

Senzillament: ara em parla com a Esquerra Republicana o com a membre del Govern? Senzillament: em parla com a Esquerra Republicana o com a membre del Govern? Hi insisteixo: si vostès estan dins el Govern, poden condicionar les polítiques; si estan en aquest Parlament i formen part dels grups de l'oposició, facin d'oposició i votin a favor del punt número 1.

Gràcies.

La presidenta

Tinc petició de votació separada del punt 6 i del punt 2. Alguna petició més? *(Pausa.)* Punt 6 i punt 2. Començarem pel punt 2, seguirem pel 6 i la resta de la moció.

Comença la votació del punt 2.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra i 1 abstenció.

Passem a votar el punt 6.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 95 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar la resta... *(Veus de fons.)*

Senyor Millo, ha dit que sí o que no? *(Pausa.)* Que no.

Senyor Fernàndez, ha dit que sí? *(Pausa.)*

32 a favor, 97 en contra i 2 abstencions.

I votem, ara, la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 70 en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre l'expedient de regulació d'ocupació de la planta d'Ercros de Flix (tram. 401-00002/10)

Passem... Ara, abans del següent punt de l'ordre del dia, farem la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'expedient de regulació d'ocupació de la planta d'Ercros de Flix. Atesa l'extensió de l'esmentada declaració i que aquesta ha estat inclosa íntegrament en el dossier que tenen tots els diputats i diputades, donarem lectura dels punts principals d'aquesta declaració.

Prego al senyor Iceta que iniciï la lectura.

El secretari primer

A efectes d'atendre la indicació de la presidenta, llegiré la part, diríem, dispositiva de la declaració, que és quan acaba dient: «Per tot això, el Parlament de Catalunya demana al Govern: *a*, que demani a l'empresa Ercros que retiri l'expedient de regulació d'ocupació presentat a Madrid, que accepti la mediació del Govern de la Generalitat i el trasllat a Barcelona de les negociacions, que es comprometi a mantenir la producció de clor a la fàbrica de Flix i que ajorni la tramitació de l'expedient de regulació d'ocupació fins que el Departament d'Empresa i Ocupació i l'Ajuntament de Flix, conjuntament, hagin pogut avaluar alternatives al pla presentat; en cas de concretar-se l'expedient de regulació d'ocupació, es demana que s'explorin totes les vies perquè el nombre de treballadors afectats sigui el mínim possible i que les condicions laborals pactades minimitzin l'impacte sobre els treballadors; *b*, que, si es confirma el plantejament presentat per l'empresa respecte a la planta de Flix, exigeixi a Ercros que presenti un pla de restitució i descontamina-

ció dels terrenys d'acord amb el que estableix la Llei de residus i sòls contaminats; a aquest efecte, caldrà tenir una cura especial a l'hora de delimitar quines superfícies es poden considerar realment ocupades respecte a una zona que ocupa un total de trenta hectàrees; *c*, que insti Ercros a facilitar la implantació a les seves instal·lacions de nous processos industrials que permetin una reconversió gradual de l'activitat al polígon; *d*, que es comprometi a donar suport pressupostàriament al finançament de les mesures que pugui plantejar el Pla estratègic, empresarial i per a l'ocupació de les Terres de l'Ebre, que està essent elaborat per la Universitat Rovira i Virgili per encàrrec del Departament d'Empresa i Ocupació.»

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014 (tram. 302-00009/10)

És la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena. *(Remor de veus.)*

Un moment, senyor Mena... *(Pausa.)* Un segon. *(Pausa.)*

Ja pot començar.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies. Bé. Bon dia a tots i a totes. Mireu, ara fa quinze dies, més o menys, fèiem, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa Esquerra Unida, una interpe·llació sobre l'anunci sobtat, impositiu i prepotent que feia la consellera Rigau sobre el tancament de 7 escoles públiques a Catalunya i 73 línies de P3, 62 de les quals com a places públiques i 11 de privades concertades.

Primer de tot, vull felicitar, animar i encoratjar a seguir amb les seves lluites la comunitat educativa, que s'ha posat novament dempeus per defensar els interessos col·lectius, els interessos d'allò que és públic. Avui Catalunya està tenyida del groc que representa la lluita per l'escola pública, amb les samarretes grogues. Des de Can Montllor, de Terrassa, passant pels Aiguërols, de Santa Perpètua; Xarau, de Cerdanyola; Gil Cristià, de la Selva del Camp; El Castell, de Tona; el Poblenou, de Pineda de Mar, i fins arribar a Lliçà d'Amunt. Avui tota la comunitat educativa està dempeus.

Totes aquestes escoles avui tenen una cosa en comú: lluiten pel futur d'aquest país i s'enfronten a la indifere·ncia, la insensibilitat i la falta de respecte de la consellera Rigau i del Govern de Convergència i Unió. Juntament amb elles, amb la comunitat educativa d'aquestes escoles, hi ha també els seus ajuntaments.

Perquè la consellera, en aquell anunci de tancament, en aquella llista negra que va llegir en la fredor d'una roda de premsa, no va respectar el paper de correspon-

sabilitat que fins i tot la LEC atorga als ens locals. Va ser un anunci justificat amb la davallada demogràfica, que sembla que misteriosament es produeix d'una manera desmesurada a les escoles públiques, menys a les escoles privades concertades i, curiosament, no es produeix a les escoles d'elit. Aquest anunci va ser clarament la primera destrallada per desmantellar l'escola pública catalana.

Algunes de les dades que hi ha al darrere d'aquest anunci de desmantellament de l'escola pública són colpidores i significatives de la gestió de la senyora Rigau. El Govern tanca set escoles públiques, algunes ubicades en mòduls prefabricats, d'altres fusionades amb una altra escola i en alguns casos reconvertides en centres de secundària; però, al cap i a la fi, són tancaments d'escoles públiques.

El Govern tanca també setanta-tres línies de P3, curiosament seixanta-dues de l'escola pública i onze de la privada concertada. Per tant, de cada sis línies que perdem a l'escola pública, la privada en perd una. Aquest sis a un no expressa una davallada demogràfica, expressa clarament una intenció ideològica al darrere.

I el que ens sembla també preocupant, al Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida, és que, de les onze línies de places privades concertades cap, ho repeteixo, cap és d'escoles d'elit, escoles que segreguen per sexes o escoles que avantposen els interessos religiosos o econòmics per sobre dels pedagògics.

Han prioritzat el tancament d'escoles a barris segregats del nucli urbà, amb un índex d'atur, pobresa i vulnerabilitat per sobre de la mitjana de Catalunya. Han prioritzat el tancament en escoles amb projectes educatius innovadors o basats en la proximitat, i, per tant, amb una forta implicació de les famílies. No han tingut en compte les necessitats territorials de cada zona educativa, encara menys les necessitats socials de cada zona i tampoc els projectes educatius. Han dissenyat un nou mapa educatiu amb tancament d'escoles basant-se en la immediatesa. No han tingut la planificació estratègica que l'educació necessita.

Així, doncs, senyora Rigau, no ens enredí amb números, amb gràfics, amb davallades demogràfiques, amb piràmides d'edat, perquè al darrere de tot això hi ha la intenció del Govern de Convergència i Unió de carregar la crisi a les esquenes dels de sempre: aquells que ja, fins i tot, hem perdut la motxilla perquè no podem suportar més pes. Aquests continuaran carregant a les seves esquenes aquesta crisi.

En aquesta moció el que hem garantit... –i després explicaré, si tinc temps, alguna de les esmenes; i donem les gràcies al Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana i el Partit Popular–, hem mantingut tres criteris a l'hora de fer i acceptar les esmenes d'aquesta moció.

Primer, rectificar el posicionament i obligar-se al diàleg amb els ajuntaments i amb la resta de la comunitat educativa. No es pot tancar una escola pública mai. Però encara menys sense dialogar amb la comunitat educativa, sense tenir en compte l'opinió de les AMPA i sense tenir en compte l'opinió dels ajuntaments.

Segon criteri: no acceptarem, des del nostre grup, el tancament de ni una sola plaça pública mentre el Govern mantingui concerts amb escoles d'elit o amb escoles que segreguen per sexes, perquè al darrere d'això no hi ha criteris pedagògics.

I tercer criteri: som conscients que la que portem avui és una moció de mínims. No és segurament la proposta que Iniciativa - Esquerra Unida defensaríem, però és la proposta que defensa la comunitat educativa. Perquè, fixi's, senyora Rigau, que el que hem fet des del grup és el que vostè no ha fet des del Govern: obrir el diàleg de la comunitat educativa, buscar consensos, posar-nos d'acord...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Mena Arca

...perquè estem convençuts que aquesta és una moció d'urgència –ja acabo– perquè vostès han situat l'educació pública a l'abisme. I, per tant, necessitem de totes maneres parar aquest cop.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per defensar les esmenes presentades, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Aquesta és una moció molt oportuna, però convindran amb mi que per la gestió de la informació i per al calendari en què estem hi ha ben poc marge, un cop ja ha començat la preinscripció –s'acaba aquest divendres– i els aplicatius –com ahir parlàvem, en el cas de l'escola Gil Cristià– ja estan d'acord, doncs, amb les decisions del departament.

Esquerra, que quedi clar, compartim amb les comunitats educatives i amb els agents educatius, com li vaig dir a la consellera en el darrer Ple, que no hi ha hagut prou transparència en criteris ni prou diàleg amb els municipis. De fet, mai no n'hi ha prou; certament.

I això és clau en moments de grans restriccions pressupostàries i de gran falta de recursos per a inversions. La transparència i el diàleg són clau. I d'això es quixen moltes escoles, sent conscients de les mancances econòmiques que hi ha. I també és clau que els ajuntaments se sentin participants, escoltats com a entitat municipal que està més a prop de la ciutadania en la presa de decisions de l'oferta educativa.

Per això la primera de les esmenes, que remarca els articles de la LEC que dibuixa les competències compartides; o les que hem fet sobre Els Aiguers, al punt segon.

Creguin-me que ens hi hem posat a fons per intentar, amb el marge que hi ha, com deia, un cop ja ha començat la preinscripció, treballar i debatre localment amb el departament alternatives que exigeixen diàleg i cintura, rigor i ambició. No només al departament; també als municipis, a les AMPA, als docents. I, perdonin-me, i als grups parlamentaris. Diàleg i cintura.

Hem presentat, no arran d'aquesta moció, abans, escoltant tots els agents implicats, propostes de resolució amb aquestes alternatives que ara els deia; propostes de resolució que es debatran pròximament, com el Vilamagore, com el Sant Baldiri, com El Castell, de Tona, com Can Montllor, com Gil Cristià. I també sobre les prioritats polítiques per al departament com a titular de l'escola pública; les debatrem en comissió i les votarem.

Algunes d'aquestes alternatives, que fugen dels maximalismes estèrils que no duen enlloc i d'enviar compromisos d'inversió sense reprioritzar res. Als pressupostos de la Generalitat per a l'any 2013, mentre es vota en contra o no es vota a favor de la flexibilització del dèficit per al 2013 o contra nous impostos com els de la banca, ja em dirà vostè com surten les misses. Això no ho trobo seriós. I posin-hi els adjectius que vulguin, a aquesta manera de fer.

Algunes alternatives, deia, malauradament no les acceptarà el grup proposant de la moció. I, per tant, no podem donar suport als punts corresponents. Però som persistents i volem dialogar. I ho durem a la Comissió d'Ensenyament, i al territori, i a les escoles com hem fet sempre, amb rigor i honestat, sense amagar l'ou però sense enganyar tampoc.

I fora de les qüestions territorials concretes, votarem favorablement als punts 8, 9 i 10, sobre el posicionament polític que hauria de tenir el departament des del nostre punt de vista, dintre dels marges de la LEC, que hi són, que és el titular dels centres públics. Francament el resultat d'aquests punts 8, 9 i 10 no és que ens agradi especialment; ens agraden molt més les nostres esmenes, molt més. Però no ens les han acceptades. (*Veus de fons.*) Sí, és així. Home, què vol? Jo ja saben que parlo clar. Eh, que és lògic que ens agradin més les nostres esmenes? Per això hem presentat la... (*Remor de veus.*) Clar, home, és que... Veus? *Es lo que tiene.* Bé. Per això presentarem, hem presentat una PR també en aquest sentit.

Però hi votarem favorablement perquè hem de tenir oportunitat de debatre-ho, de votar-ho àmpliament i, el que és millor, que donin resposta a les inquietuds i a les necessitats que es deriven de les darreres decisions.

Presidenta, demanem votació separada del punt 3, del punt 4.b, del punt 6, tant *a* com *b*, tant *és*, i del punt 7.

I per aprofitar aquesta poca estona que em queda, voldria deixar clares moltes coses. Primera, que apostem perquè el Gil Cristià tingui un grup de P3; continuem apostant-hi, evidentment.

Segona, en el cas de l'Escola Xarau havíem arribat a un acord basat en l'acord amb el municipi, però finalment s'ha volgut compatibilitzar amb l'esmena final que es posarà a votació l'acord amb l'alcalde i el manteni-

ment de la inversió a l'Escola Riu Sec, quan són incompatibles; o una cosa o una altra.

Per tant, lamentablement no hi podem votar a favor.

O en el cas de Tona, que hem estat d'acord gairebé fins a l'últim moment, però de seguida hi han posat implicacions pressupostàries per a l'any 2013, i ja hi tornem a ser. O la Sant Baldiri, que estem d'acord a reconsiderar el tancament amb consens amb l'equip de govern i mantenir la planificació per al segon institut, però en funció de les disponibilitats pressupostàries i de les necessitats d'escolarització, evidentment. O de Can Montllor. Ja tindrem oportunitat de debatre-ho.

O de no renovar els concerts educatius a centres d'elit que no obeeixin a necessitats d'escolarització. Evidentment que sí. I ho continuarem mantenint i treballant-hi perquè això sigui així. O una mirada de nou, sense demora, a tot el procés un cop feta la preinscripció per evitar massificacions. Clar que hi continuarem treballant. Aquí ens hi trobarem.

Però, ho reitero, o maximitzem el diàleg, o treballem les coses amb temps, o tenim en compte els ens locals, o certament podem fer politiqueria però no tindrà efectes reals sobre les famílies. Esquerra sempre la trobaran parlant clar i ajudant en allò que pugui; posin-nos-ho tots molt més fàcil.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, bon dia; per posicionar-me sobre la moció. Miri, en aquesta moció, que ja no sé si és la genèrica o una transacció que a mi m'ha arribat fa cinc minuts oficialment, per tant no sé ben bé a què atènyer-me pel que fa a les transaccions de les esmenes, més enllà de l'oferta escolar, el grup proposant s'endinsa en temes relacionats amb el sistema educatiu que sobrepassen la mateixa oferta educativa i que pensem que haurien de ser objecte d'altres debats.

Hem presentat esmena al primer punt; no sabem si és acceptada o no. Per què? Doncs, perquè el grup proposant no té en consideració la LEC; tot i que en cita algun articulat a la introducció, n'obvia altres referents a l'oferta educativa. Però estem convençuts que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa accepta la regulació de la Llei d'educació de Catalunya, i, per tant, tindran en consideració les esmenes presentades, tot i que no hem obtingut resposta.

També hem presentat esmena al punt sisè de la moció, esmena de supressió de la paraula «negociar», ja que entenem que aquesta negociació ja està feta. Tampoc hem obtingut resposta.

A partir d'aquí, exceptuant el cinquè punt de la moció, que demana un procés que ja recull la proposta feta pel Departament d'Ensenyament, pactada amb tots els

grups municipals de la localitat, a partir d'aquí, deia, es presenten diferents peticions relacionades amb la supressió de línies de P3, que vostès desgranen als apartats segon, tercer, quart i setè, i en altres que penso que s'hi deuen haver afegit, però que tampoc tinc clar quins punts han afegit amb la transacció. Això, en un moment en què la preinscripció ja està iniciada i, per tant, està feta la corresponent oferta escolar. Estem davant d'un plantejament extemporani.

No fan esment de tots els centres que es troben en procés de reducció, si bé és cert que els inclouen sense anomenar-los en el punt vuitè. Nosaltres abordem el tema de manera genèrica perquè pensem que citar uns centres i no citar-los tots, precisament perquè cada un d'aquests centres ens mereix la corresponent consideració, no és correcte.

Dit això, tinguin per ben segur que l'anàlisi de cada centre ha estat individualitzat, tal com mereixen les realitats diferents, les particularitats que diferencien i referencien cada un dels centres. Analitzem la realitat. A P3 s'oferten menys places escolars a causa de la baixada demogràfica i del padró. Aquest decreixement es comprova per segon any consecutiu; hi ha menys nens i nenes a escolaritzar en aquesta franja d'edat. Són dades objectives i són molt tossudes. L'any 2010 es constata una davallada de naixements i hi va haver menys empadronaments que naixements. Les dades demogràfiques de l'any 2010 ens donen les dades dels nens i nenes que aquest proper curs s'han d'incorporar al sistema educatiu a P3; per tant, marquen la demanda que tindrem, previsible, a P3 el 2013-2014. Si no compto malament, aquest estudi demogràfic està fet valorant una evolució a tres anys. Ens demanen a la moció que valorem les dades demogràfiques a tres anys i no per al curs immediat. I que no és el que estem fent? Per altra banda, vostès diuen que no ens serveixen les dades demogràfiques. En què quedem?

L'any 2010 es va crear la majoria de centres de què estem parlant i que estan en procés de regularització de línies de P3, centres que es van iniciar en instal·lacions provisionals o en espais cedits pels municipis perquè es necessitaven places de P3. Segons les necessitats, s'havien de consolidar o no.

Hem de suposar que en aquell moment els grups que formaven govern van analitzar les dades demogràfiques segons els tres anys; hem de suposar que van informar la comunitat educativa de les dades que ja tenien de davallada demogràfica i de padró, i hem de suposar que van realitzar una anàlisi valorativa de la continuïtat de cada centre en base a la demanda d'escolarització, perquè ja la coneixien. O no va ser així?

Com és que els sorpren la realitat, que són les dades que el 2010 ja evidenciaven? Continuen dient encara que no és demografia? És demografia o és ideologia a Andalusia, on tenen responsabilitats de govern, on la previsió de la matrícula de P3 es redueix 2.382 places? Podem admetre que la situació econòmica en el moment de l'inici d'aquests centres nous era diferent a l'actual, que aquest fet va portar a prendre aquelles decisions esperant que canviés la demografia.

Per responsabilitat social el departament, ara i sempre, té l'obligació de gestionar en funció de les possibilitats i sobretot de les necessitats. Parlem de les necessitats. Cal tirar endavant el dia a dia i en aquest moment els recursos econòmics del departament han de cobrir les necessitats que per motius demogràfics es troben als cicles de primària i de secundària, que s'incrementen 8.000 places a primària, 1.200 a secundària. Parlem de les possibilitats...

La presidenta

Senyora diputada...

Ramona Barrufet i Santacana

Cal tornar a recordar la situació econòmica i financera?

La moció –acabo, presidenta– acaba tractant altres temes de les escoles concertades. Vostès saben que en el sistema educatiu català, perquè així ho van aprovar a la LEC –i en el moment en què s'estava redactant la LEC vostès estaven a govern, no ho van abordar–, existeixen les escoles de titularitat pública i les escoles concertades. Penso que en podem parlar en altres moments perquè l'escola de titularitat pública no ha de ser, com vostès diuen a l'inici, l'eix fonamental i el pilar de la nostra societat, ja ho és i ho ha de continuar sent. Però al sistema educatiu hi ha l'escola concertada, on també hi ha treballadors al servei de l'ensenyament.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bien, la primera premisa que entendemos que debe cumplir la planificación de la oferta escolar es la sensatez. Los tiempos de las inversiones faraónicas en edificios públicos, sin reparar en gastos, normalmente no al servicio del ciudadano, ya han pasado. Las consecuencias de esta política de derroche las tenemos en las dificultades financieras actuales. Ha sido este el denominador común de los gobiernos socialistas, que han dejado la caja vacía, los cajones llenos de facturas y una terrible hipoteca por pagar.

El Gobierno de Convergencia y Unión debe ahora gestionar una tesorería precaria en un entorno de crisis económica, nada que no se esté afrontando también desde el Gobierno de España. En estas circunstancias hay que identificar y priorizar lo importante. Y para el Partido Popular la educación es una prioridad. Cataluña tiene un presupuesto de 40.000 millones de euros y destina a educación la parte que considera oportuna el Govern, al amparo de la autonomía presupuestaria que marca la Constitución. Si Convergencia y Unión destina a educación 4.500 millones, como es el caso, o 9.000, como podría, depende de su voluntad. Es una cuestión de prioridad. De hecho, Cataluña es la cuarta

comunidad española que menos destina a educación, el 3,24 por ciento del PIB frente al 5 por ciento que recomiendan los expertos.

Por eso reclamamos a la *consellera* Rigau que pelee de verdad por defender la educación donde toca, en el reparto de los 40.000 millones que recibe el Govern y que no son para mantener barracones en Cataluña y pagar escuelas en Perpiñán, que no son para construir un estado paralelo, que no son para subvenciones y gastos identitarios o clientelistas. Un ejemplo: las empresas públicas de la Generalitat nos cuestan 10.000 millones de euros; miren, el 25 por ciento de la financiación autonómica. Reduzcan ustedes el sector público a la mitad y tendremos 5.000 millones liberados para duplicar el presupuesto en educación. Una prioridad.

La educación, además, no es solo dinero, es también la suma de proyectos educativos, familiares y personales concretos, que la Administración debe tener en cuenta y que han sido ninguneados por la *consellera* Rigau, por el fondo de su decisión, sin negociar con la comunidad educativa, pero también por las formas. Una prueba evidente de estas formas la tuvimos en el pasado Pleno durante la interpelación que le dirigió el diputado Mena. Mire, *consellera*, la sensación que nos ha transmitido el territorio, AMPA, docentes y ayuntamientos es de estafa y de indignación. Estafa, por ver cómo quedan definitivamente descartados unos equipamientos comprometidos desde hace años, algunos incluso presupuestados y licitados. Y ya puede comprobar la comunidad educativa que nos acompaña el interés con que nos escucha la *consellera* Rigau. (*Alguns aplaudiments.*)

Decía que han quedado descartados equipamientos comprometidos desde hace años, algunos –ustedes lo saben– licitados y presupuestados incluso; cómo quedan truncados, y esto es importante, proyectos educativos, prioridades familiares; cómo se han tergiversado informaciones; cómo se ha presionado a consistorios y a docentes. Pero también hemos captado indignación, fundamentalmente por el anuncio por sorpresa para todos los agentes implicados de una decisión calificada por todos como «unilateral».

Por ello, la interpelación de Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa que nos permite debatir hoy esta moción ha sido muy oportuna. Valoramos su buena intención, pero nosotros, el Partido Popular, entendemos que la moción es insuficiente e incompleta. Si nos limitamos a instar al Gobierno a reconsiderar las cosas, ya sabemos la respuesta. Nosotros entendemos que solo instando al Gobierno a revocar su decisión y a incluir las partidas presupuestarias necesarias para garantizar la continuidad de la oferta y la construcción de los equipamientos necesarios es como podemos garantizar de verdad una marcha atrás en este tema; lo demás, agua de borrajas.

Creemos también imprescindible incorporar en la moción la situación de Vilamagore, Sant Pere de Vilamajor y Sant Baldiri, de Lliçà d'Amunt, inexplicablemente olvidados, y los hemos incluido en la moción.

Hemos recogido en nuestras enmiendas las reclamaciones legítimas y razonables del territorio; nuestras enmiendas, de hecho, se han presentado avaladas por las

AMPA y el resto de la comunidad educativa territorial. No todas han sido aceptadas; algunas sí, como incluir Sant Baldiri y todas las relativas a Tona y a Tarrasa.

En aras del consenso, el Grupo Popular apoyará las enmiendas transaccionadas, aunque en algunos casos, como he dicho, limitan nuestras demandas. Agradecemos al grupo proponente lo que nos ha aceptado.

No apoyaremos aquellos puntos de contenido ideológico porque creemos que son innecesarios, no vienen a cuento en esta moción, rompen el consenso. Nosotros defendemos una escuela pública de calidad y el derecho universal a esta educación de calidad. Esto es una prioridad que debe ser reconocida por todos. Y a la hora de las votaciones veremos si Esquerra reconoce o no esta prioridad.

Finalmente...

La presidenta

Senyora...

María José García Cuevas

...anunciamos... Acabo; gracias, presidenta, acabo. Tenemos registradas propuestas de resolución individualizadas y detalladas sobre la situación y los requerimientos específicos de cada uno de estos siete centros, de la «lista negra», como decía del proponente. Entendemos que son más completas, que se ajustan más a las necesidades educativas. Y como las vamos a debatir en la Comisión de Ensenyament y no vamos a bajar el listón, allí tendremos ocasión de entrar con detalle en la situación individualizada de cada una de ellas y en la justificación detallada del porqué esto es necesario para la comunidad educativa.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. Abans de començar posicionant-nos sobre aquesta moció que ens presenta Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, deixi'm deixar-li, senyora Barrufet, dues coses molt clares, ja que vostè parla en nom del Govern i de la consellera Rigau. Diuen tota l'estona: «No és ideologia, és demografia.» És demografia. O, i tant, que és demografia! –i tant, que és demografia! Sap què passa? Miri, ningú... –hem parlat amb tota la comunitat educativa, amb tots els ajuntaments–, ningú nega que no hi hagi un problema de demografia que s'hagi d'afrontar. Però, sap què passa? La demografia és un fet. Com es gestiona és una opció. I vostès ho gestionen amb ideologia, i a més a més ho gestionen malament: fan un anunci a la premsa, no ho parlen amb ningú, no ho consensuen amb ningú. Coresponsabilitat? Cap. Diàleg? Poquíssim. Diàleg i cintura, els demanava també la senyora Simó, i no n'han tingut. I, per tant, és demo-

grafia, sí; gestionada amb ideologia, també, i amb una ideologia que no és la nostra, que no ens agrada.

En segon lloc –en segon lloc–, no tornin això un tema de complir o no complir amb la Llei d'educació de Catalunya –no tornin això un tema de complir o no complir amb la Llei d'educació de Catalunya. Consellera Rigau, ho hem vist perfectament. Aquí hi hauran esmenes aprovades per Iniciativa, Partit Socialista, Esquerra Republicana de Catalunya. Què passa? Que com que no hi estan vostès, els altres grups que donàvem suport a la LEC la incomplim? Potser és que la compleixen vostès –potser és que la compleixen vostès. O és que ara anirem a una modalitat que resultarà que es dirà: «Aplaudir la consellera Rigau és complir amb la llei i criticar la consellera Rigau és no complir amb la llei?»

La Llei d'educació de Catalunya... (*Aplaudiments.*) La Llei d'educació de Catalunya és un marc educatiu –un marc educatiu– que el volem estable per als nostres nens i nenes, però no determina una política educativa. Això és diferent, consellera Rigau, i és aquí on discrepem. I discrepem democràticament –en discrepem democràticament– les esquerres i les dretes sobre la política educativa, no sobre un marc educatiu que volem estable.

Per tot això, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció que hem transaccionat, que parla de l'Escola Els Aiguers, de Santa Perpètua; de l'Escola Xarau, de Cerdanyola; de l'Escola Gil Cristià, també –molta gent que ens està escoltant a la sala de vídeo adjunta–; de l'Escola Poblenou, de Pineda; El Castell, de Tona; Can Montllor, de Terrassa, i Sant Martí, de Lliçà de Munt.

I li proposem solucions que no són fàcils per a ningú però que estan pactades, amb la comunitat educativa i també amb els ajuntaments. Perquè sap què passa? Que hi han projectes educatius consolidats. No és indiferent, quin tipus d'escoles vostè tanca, quin tipus d'escoles públiques vostè tanca. Una escola no és un edifici, una taula i unes cadires, consellera Rigau..., una escola és molt més que això, i hi ha la implicació de moltíssima gent per fer-la possible.

Deia la senyora Simó que li agradaven més les seves esmenes. És una obvietat, senyora Simó; a tots ens agraden més les nostres esmenes. Però el que hem fet en aquesta moció –i en dono les gràcies al senyor Mena– és un exercici de responsabilitat. Hem aconseguit pactar; pactar Iniciativa, Esquerra, Socialistes i el Partit Popular... Volen dir que no són vostès, els que s'ho han de fer mirar? Volen dir que no són vostès, els que han de reconsiderar quines coses fan i com les fan? Una mica més d'humilitat, si us plau; parlem de coses molt més importants.

A part d'aquestes set escoles i reconsiderar totes les altres, nosaltres també votarem a favor dels altres punts que hem transaccionat, que parlen del principi de responsabilitat i de llibertat d'elecció. És difícil fer les coses amb implicació dels agents, arremangar-se –és difícil. A ningú li agrada que li tanquin la seva escola, a ningú li agrada consensuar. És molt difícil. Vostès han tirat pel dret: des de Via Augusta han signat un paper i han anat als diaris. Els demanem una altra

manera de fer les coses i no ho han fet així, no ho han fet bé –els demanem una altra manera de fer les coses.

I també els demanem unes altres prioritats amb l'educació pública, l'educació que és de tots. Governar és prioritzar. Si em deixen posar un exemple, per exemple... la legislatura passada, quan Convergència i Unió no volia eliminar l'impost de les grans fortunes, que només paguen el 6 per cent més ric de catalans.

Nosaltres els dèiem: «Vostès no hi estan d'acord, ideològicament defensen aquest impost.» Molt bé. Però en aquests moments de dificultats, de retallades, sense precedents, no és un tema de justícia social, que també; és un tema de responsabilitat. Quina narrativa social donen a aquest país?

Si vostès tanquen les escoles públiques, consolidades, amb projectes, les que són de tots, i mantenen altres tipus d'escoles, d'elit, que es poden permetre...

La presidenta

Senyora diputada...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Quina narrativa social donem a aquest país? Vostè exigia sentit d'estat, ahir, consellera Rigau, nosaltres exigim sentit d'equitat i sentit de responsabilitat. En aquelles samarretes d'allà posa: «El futur és l'educació.» No retalli futur, no retalli cohesió, perquè farà un mal servei a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Quim Arrufat en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Vagi per endavant el nostre vot afirmatiu, de la Candidatura d'Unitat Popular, al conjunt de la moció amb les transaccions efectuades, tal com se'ns han mostrat al final.

Particularment –i per no veure-ho des de fora i com a xifres i com a raonaments externs–, a Vilanova i la Geltrú –d'on sóc jo– vam viure l'any passat el tancament traumàtic d'una línia de P3, l'anunci del tancament d'una escola, la Pasífae, que em va tocar viure-ho de molt a prop, i vaig poder comprovar que, més enllà de les estadístiques i els raonaments demogràfics i econòmics sobre la necessitat de reajustar l'oferta educativa a la demografia, el que es perpetrava en el territori concret, en la geografia humana concreta, era realment un atac a la línia de flotació del que realment es vol fer com a país en educació: construint comunitat educativa, projecte educatiu, implicació de mares i pares...

I una alerta –una alerta– perquè allò viscut allà es reproduïx en moltes altres escoles amb molts altres tancaments, i com comenci a córrer en el conjunt de mares

i pares d'aquest país que porten els nens a l'escola pública, i comenci a córrer, a través de l'escola pública, que això és la pràctica habitual i normal de reajustar l'oferta educativa, sense diàleg, sense tenir en compte la realitat social que l'envolta, sense tenir en compte el territori, el que es fa és deteriorar greument la qualitat de l'educació i del projecte educatiu al voltant del que es volia generar.

Com comenci a córrer i es comencin a normalitzar els comportaments que tenen a l'hora de reajustar aquesta oferta pública d'educació, el que fem és infligir un mal segurament que durarà anys, que no té gaire a veure amb estadística i demografia, i té molt a veure amb la qualitat i amb la sensació que en quedarà després en el conjunt de mares i pares, en el conjunt d'infants i en el conjunt de comunitat educativa en aquest país. I això, aquesta reflexió conjunta, és la que s'hauria d'estar fent, més enllà dels arguments estadístics i dels arguments demogràfics.

Amb la Pasífae, com a exemple del que passa en altres escoles podem..., perquè..., no hi hem xerrat, però també ens podem imaginar el que hi està passant, bàsicament s'atacava o es tancava un projecte educatiu dels de més èxit de la ciutat, dels de més implicació de les mares i els pares. Però, a més, a una gent que se'ls havia dit que aguantessin en barracons uns quants anys, que més endavant hi hauria una escola, i que, per tant, havien fet l'esforç de matricular els seus nens en barracons i no en escoles fetes, perquè aguantessin i que al cap d'uns anys, d'una mica d'esforç, d'una mica d'espera, tindrien la possibilitat, després, de tenir una escola.

El tancament de la línia de P3 i l'anunci del tancament de l'escola ha generat al final una escola morta, un deteriorament evident de la qualitat educativa d'aquesta escola, una fuga de gent que inscriví i matriculí els seus nens en aquesta escola, un deteriorament, per tant, de la implicació de les mares i dels pares i de la comunitat educativa en el projecte educatiu, una divisió de l'AMPA que fa insuportable la convivència a la mateixa escola, i la fi, en definitiva, del projecte educatiu, un dels de més èxit de la ciutat. I, a més a més, havent generat un grup de nens que hauran passat tota la seva educació en barracons.

Per sort, la marea groga, allò que s'ha anat configurant al llarg dels últims anys com l'exèrcit de defensa de l'educació pública a partir de les mares, dels pares i de la comunitat educativa en general, és qui planta cara en aquesta concepció economicista i d'estadística amb què s'aborda l'educació pública en aquest país.

Casos com el de la Selva del Camp, on l'única escola que quedarà serà la concertada. Aquest tant per cent tan desigual entre el tancament de línies a la privada i a la pública, i el zero tancament de línies a les escoles d'elit i el manteniment d'ajudes a les escoles d'elit. La manca de previsió a cinc o deu anys, i l'anunci de tancament de les línies i de les escoles just abans de les preinscripcions per poder evitar justament que les preinscripcions demostrin preferències diferents de les que té, el Departament d'Educació, previstes. Preveure la reducció de places amb temps. Observar quins projectes educatius valen la pena, perquè això és el que

realment fa diferent la nostra educació pública. Obrir diàleg amb antelació, amb temps, i amb els ajuntaments: amb un any, amb dos anys d'antelació, anar preveient quina serà la reducció demogràfica, i, per tant, poder-la parlar en el territori i posar-la d'acord amb el territori. Implicar els ajuntaments no una vegada ja s'ha anunciat i ja s'acosten les preinscripcions i ja les mares i els pares es tanquen a les escoles, sinó molt abans poder-ho preveure.

Tancar just abans de preinscripcions és tancar amb traïdoria les línies de P3, les escoles que es tanquen. La gent ho veu, que es mantenen ajudes a les escoles concertades i a les escoles d'elit. Nosaltres volem una educació pública, catalana, popular i de qualitat, i que els diners públics vagin a l'educació pública –que vagin a l'educació pública–, que és la que val la pena i és la que compartim entre totes i tots.

Deixin de gestionar l'educació amb estadística únicament, i fixin-se també en la realitat social que es cou a darrere i la que malmeten aplicant només l'estadística i la demografia en el reajustament del Departament d'Educació.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta... Señores, comunidad educativa presente, desde Ciudadanos vamos a apoyar prácticamente todos los puntos de la moción propuesta.

Creemos que en el ámbito de la educación no deberíamos vernos con restricciones presupuestarias y creemos que estos cierres de escuelas están directamente relacionados con las restricciones presupuestarias, y que las cuestiones demográficas que se están alegando en realidad no son más que una excusa para ahorrar dinero de allí de donde un gobierno no debería ahorrar.

La educación –y yo creo que esta cámara alcanza un consenso altísimo respecto a esa cuestión– es uno de los pilares fundamentales de la sociedad, es lo que garantiza la igualdad de oportunidades entre las personas y es lo que les da una formación suficiente para tener criterio y para ser personas que el día de mañana se puedan valer por sí mismas.

Por tanto, señora *consellera* –ya se lo dije en la comparecencia que tuvimos la primera vez que tuve ocasión de hablar con usted–, por favor, pelee usted los presupuestos, que obtenga para el presupuesto de su departamento los fondos suficientes para no tener que recortar de allí donde menos conviene a la sociedad recortar, porque allí donde recortemos en educación el día de mañana habrá ciudadanos perjudicados por estas decisiones que se toman hoy día. Gobernar –se repite hasta la saciedad– es priorizar. Tienen ustedes un presupuesto en la Generalitat de 40.000 millones de euros, bien vale la pena que en educación ustedes hilen fino.

Este cierre de escuelas se ha propuesto de una forma que desde Ciudadanos estamos muy en desacuerdo. Se ha hecho con la preinscripción ya iniciada... (*Veus de fons.*) Ya iniciada o a pocos días de iniciarse la preinscripción, se ha hecho. Y además se ha hecho por los medios de prensa. Ha faltado diálogo, ha faltado diálogo con las personas implicadas. Este anuncio sorpresivo de que se iban a cerrar las escuelas ha perjudicado a los centros afectados, puesto que la incertidumbre para los padres significa que esos centros se ven perjudicados en las matriculaciones y esto se convierte en una profecía anunciada y autocumplida.

Nosotros, por tanto, vamos a apoyar el primer punto de la moción, puesto que, aunque es, digamos, de declaración de intenciones, se apoya en el diálogo, en la necesidad de que se dialogue con las personas afectadas y con la comunidad educativa. Por lo tanto, esta la aceptamos y votaremos favorablemente.

Apoyaremos la moción también en los puntos 2 a 7, que se refiere a las concretas escuelas de Els Aiguërols, de Xarau, Gil Cristià, Pineda de Mar, El Castell, Sant Baldiri i Can Montllor. Mi grupo apoya el diálogo del *departament* con las partes afectadas, con las AMPA, con los centros y con los ayuntamientos; todas estas escuelas, por tanto, se debe reconsiderar la decisión y votaremos a favor de todos estos puntos.

Apoyaremos que se reconsidere el cierre de las líneas de P3 atendiendo al parecer de los ayuntamientos y de la comunidad educativa, el proyecto educativo y a las necesidades sociales y territoriales, como se manifiesta en el punto 8 de la moción. Y, en cuanto a los puntos 9 y 10, considerando que no afecta directamente a los cierres que nos ocupan y que son unos puntos sensiblemente más ideológicos y que, por tanto, creemos que precisarían de un debate más en profundidad sobre estos temas en el Parlament de Catalunya, pues creemos que la moción no es la forma de hacer una declaración de este tipo, y por ello, sin perjuicio, tampoco vamos a votar en contra pero sí que nos abstenemos. Por lo que pediremos a la presidencia que se haga votación separada de los puntos 9 y 10, aunque por nuestra parte podrían votarse conjuntamente.

Pues esta es la posición de Ciutadans. Muchas gracias. (*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, de nou. Abans de res volia fer una esmena novament al text: a l'esmena 6.a suprimiríem l'últim paràgraf que diu: «Incloure als pressupostos de la Generalitat 2013 la dotació necessària per garantir aquest projecte.»

Dit això, començaré contestant el que es deia des de Convergència i Unió. Mirin, durant aquesta setmana, el que no va fer la consellera prèviament, que és el que havia d'haver fet, s'ha dedicat a fer-ho aquesta

setmana mantenint trobades amb algunes AMPA de les escoles que vostè vol tancar, sí. Allà, i segons ha sortit publicat a la premsa local i comarcal, vostè, senyora Rigau, vostè s'ha deixat anar a la reunió amb les AMPA i ha dit perles com aquestes: que no es construirà cap escola nova en deu anys, que l'any que ve es tornaran a eliminar línies de P3 arreu de Catalunya, que a Catalunya hi ha altres problemes prioritaris i «preferim tancar escoles i destinar els nens a escoles ja construïdes», i que P3 és un curs no obligatori, per tant, «si això hagués passat a primària potser hauríem actuat d'una altra manera». Això ho recullen informacions de les localitats on vostè va fer trobades amb les AMPA, i al darrere d'aquestes afirmacions, ho repeteixo, recollides per *La Veu de l'AMPA*, concretament a la premsa local, al *Terrassa Digital*, no hi ha una justificació demogràfica, hi ha clarament una voluntat ideològica.

Miri, hem esbrinat aquest dia, avui, una cosa, i és per què vostès van proposar amb tant d'èmfasi que la LEC es carregués les meses de matriculació, perquè eren eines que les podíem aprofitar per a això.

Dir també..., parlaven vostès d'Andalusia, posin-s'ho com a exemple: «Andalusia congela los concertos educativos con centros privados.» «La Consejería de Educación rompe con la tendencia de los últimos años y decide suprimir sesenta unidades en estos colegios e institutos, la mayoría católicos.» Si volen que parlem d'Andalusia, parlem d'Andalusia, i posin-s'ho vostès com a exemple.

A Esquerra Republicana: no compartim, senyora Simó, que les propostes maximalistes siguin estèrils. A l'educació, miri, no hi ha res que sigui estèril, tot el que fem en benefici de l'educació serà en benefici del conjunt del país. No entenc què és el que no els agrada a vostès de les esmenes 8 i 10. La 8 diu: «Reconsiderar el mapa d'oferta escolar i, en particular, en tancament de totes les línies de P3 previstes per la conselleria d'Ensenyament a l'escola pública atenent al principi de coresponsabilitat amb els ajuntaments i la comunitat educativa, als projectes educatius consolidats, a les necessitats socials i a les realitats territorials establint una anàlisi demogràfica fonamentada en cinc anys i no per l'immediat curs següent», que és el que ha fet el Govern de Convergència i Unió,

I la 10, senyora Simó, diu una cosa tan òbvia que és: «Mantenir les escoles i les places d'oferta pública i prioritzar el pagament de partides que afecten els més vulnerables, com són les beques menjador, per sobre del manteniment dels concerts educatius amb escoles d'elit, que segreguen per sexes o que prioritzen els interessos econòmics i/o religiosos per sobre dels interessos pedagògics.» Per tant, senyora Simó, no ens titlli de fer politiqueria, de ser estètics, de tenir propostes maximalistes. Miri...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Mena Arca

Sí, vaig acabant. Nosaltres respectem el seu acord de govern, el respectem; li demano que vostè també respecti el nostre posicionament.

Dir també que hem rebut –i així s’ha evidenciat– moltes esmenes i transaccions del Partit dels Socialistes, d’Esquerra Republicana, fins i tot del Partit Popular, que, com ha quedat demostrat, ens distància ideològicament en l’educació moltes coses, i fins i tot esmenes a través de la comunitat educativa, que ens han arribat per part de diferents grups. Això evidencia, senyora Rigau, que això és un tema sensible, i vostè avui al Parlament ha demostrat no tenir assolida la competència comunicativa, perquè no vol parlar amb els grups parlamentaris, ni vol parlar amb les AMPA, ni vol parlar amb els ajuntaments, i governa a cop de bastó...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Mena Arca

...i així no es pot governar, i menys l’educació. Hi ha neguit a la comunitat educativa, i això és bo perquè mostrem interès pel que passa al l’escola pública i falta diàleg, el diàleg que vostès no han tingut és el diàleg que hem volgut mantenir des d’Iniciativa - Esquerra Unida.

I acabo dient que, senyora Rigau, l’escola pública no es toca.

(Aplaudiments. María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas?

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. A ver, es para explicar el posicionamiento de voto porque me acaban de comunicar en este momento que el grupo proponente acepta por parte de Esquerra Republicana sacar del punto 6 de la moción, que es el relativo al Castell de Tona, sacar...

La presidenta

No, del punto número 6, l’únic que suprimeixen és les dues últimes ratlles de l’apartat a.

María José García Cuevas

Sí, pero yo quiero explicar que les dos últimas rayas del apartado a es la exigencia de incluir en los presupuestos de la Generalitat del 2013 la dotación necesaria para garantizar el proyecto. Nosotros queríamos mantener este punto porque, además, era el acuerdo al que habíamos llegado y entendemos, como hemos dicho a la portavoz del grupo, que no es la manera de hacer las cosas porque la enmienda transaccionada estaba firmada.

En cualquier caso, nos dicen que la comunidad educativa que está fuera acepta que se saquen estas dos líneas y nosotros, en aras del consenso y porque nos dicen que la comunidad educativa lo admite, que, si no, no lo haríamos, votaremos a favor. En cualquier caso, también queremos dejar constancia de que, si Esquerra no quería votar este punto, con su abstención, el punto también se hubiera aprobado. O sea, no era necesario sacar estas dos líneas, solamente necesitábamos que Esquerra se hubiera abstenido. Y esto se ve que no se lo han explicado a la comunidad educativa.

Otra cosa, presidenta, queremos pedir votación separada de los puntos 9 y 10 de la moción. Y, si es posible, el punto 10 queríamos que se vote una primera parte hasta donde dice «beques menjador», una primera parte, y «per sobre del manteniment» aparte, en otra votación separada.

Gracias, presidenta.

La presidenta

El senyor Mena que em digui si del punt número 10 dividim... No. D’acord, eh? *(Pausa.)* Per tant, no es divideix. Senyor Mena, digui.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies. Primer de tot, volia agrair al Partit Popular que hagi acceptat a última hora aquesta modificació de l’esmena 6.a, i és cert, tenim a la sala de vídeos l’AMPA l’Escola del Castell de Tona i ens han demanat..., i jo ja ho he dit a la meua intervenció, aquesta és una moció d’urgència, perquè el que està fent la consellera Rigau és una atac a l’escola pública i necessitem mesures d’urgència per aturar...

La presidenta

Senyor Mena, el que ha de dir ara són les esmenes que accepta.

Joan Mena Arca

Acabo, senyora presidenta.

La presidenta

Ja ha tingut vuit minuts llargs per poder expressar-se.

Joan Mena Arca

Per tant, acceptarem la demanda de la supressió d’aquesta última frase que ens demana l’AMPA del Castell de Tona.

Gràcies.

La presidenta

Tinc petició de votació separada –atents, si us plau, eh?– del punt 3, del punt 4, l’apartat b... *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, gràcies, presidenta. Demanem votació punt per punt.

La presidenta

Doncs, farem votació punt per punt i, en el punt 4, farem dues votacions perquè hi ha l'a i el b. D'acord? *(Pausa.)*

Passem a la votació de la moció i votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 133 vots. Compto amb el de David Fernández i amb el del senyor Millo, eh? *(Pausa.)*

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 132 vots a favor i 1 en contra. *(Remor de veus i rialles.)* Se m'ha notat, se m'ha vist massa, no? *(L'oradorariu.)*

Bé, doncs, continuem amb el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara el punt 4, apartat a.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 49 en contra, 20 abstencions.

Votem ara l'apartat b.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 70 en contra.

La votació del punt cinquè, que queda com estava. El punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 133 vots, comptant els vots delegats.

Comença la votació del punt sisè.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 49 en contra.

Votem el punt setè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 70 en contra.

Passem a votar el punt vuitè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 49 en contra i 21 abstencions.

Comença la votació del punt novè.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo, no... *(Pausa.)* Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar el punt desè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la racionalització de l'Administració i de la funció pública (tram. 302-00010/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt dissetè, amb la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la racionalització de l'Administració i de la funció pública, presentada pel Grup Parlamentari Ciutadans. Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

(Pausa llarga.)

Senyora Mejías, ja pot començar.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Altra vegada pujo a aquesta tribuna per defensar la moció a favor de la funció pública i en contra de la retallada, de la injusta retallada, sobre els salaris dels servidors públics.

Si haguéssim de definir el Ple d'aquesta setmana, el Ple que s'ha celebrat en aquest Parlament, seria el Ple de l'ofec. Vostès han passat de l'«Espanya ens roba» a l'«Espanya ens ofega». I amb aquesta consigna, els consellers i els diputats que han pujat reiteradament a aquesta tribuna, amb la coalició inestimable i la col·laboració inestimable d'Esquerra Republicana, s'han referit reiteradament a l'asfíxia i a l'ofec que pateix Catalunya per culpa del Govern d'Espanya.

I ara hem entès per què. El diari *Avui* deia fa pocs dies el següent: «Esquerra posa com a condició per donar suport als durs pressupostos que vindran que es faci pedagogia de l'ofec.» I la pedagogia de l'ofec consisteix a dir que si Madrid ens exigeix reduir el dèficit

fins al 0,7 per cent del PIB és que ens ofega, que si Madrid ens exigeix una dramàtica rebaixa de la despesa ens ofega, que si la retallada ha de ser de més de 4.000 milions..., i ens ofeguem, i a més a més el conseller Homs diu que repta el ministre d'Hisenda a tenir el coratge de determinar quins serveis s'han de retallar. I dit això, a més a més, el senyor Junqueras puja aquí a la tribuna també i ens diu que si fem cas del Govern d'Espanya haurem de tancar TV3, els hospitals, les universitats i fins i tot el Parlament. No sé qui és que fa, en aquests moments, la política de la por.

Amb això justifiquen l'ús dels funcionaris com un instrument de finançament, en comptes de reduir el sector públic allà on s'ha de reduir, en aquelles estructures absolutament supèrflues i deficitàries..., i d'aquesta manera potser podrien fer front al pagament del deute que tenen amb el sector farmacèutic, de 300 milions d'euros, amb proveïdors sanitaris, que estan col·lapsats i a què deuen 600 milions d'euros..., o els 400 milions d'euros que deuen al tercer sector.

En comptes d'això s'inventen un impost sobre els estalvis dels ciutadans de Catalunya fent pagar un euro per recepta als jubilats, o bé posem la mà, les tisores, a la nòmina dels funcionaris públics a Catalunya, que ja han perdut més del 30 per cent del seu poder adquisitiu, i especialment en el cas dels interins, que han perdut encara més amb la seva reducció de jornada. Això sí que és ofegar la gent.

I a més a més vostès no tenen cap mena de problema ni de complex a no donar exemple. Algunes notícies que han aparegut als diaris aquests dies no han de deixar indiferents ningú. Mirin, mentre vostès retallen els salaris dels funcionaris públics, dels servidors públics, es denuncien sots de més de 100.000 euros a TV3; es contracta el senyor Bru de Sala, que cobrarà 123.000 euros per l'Any Espriu; un dirigent d'Esquerra Republicana cobrarà 53.000 euros per assessorar el senyor Mas-Colell... Escolti, que no era un savi, el senyor Mas-Colell, que necessita un assessor d'Esquerra Republicana amb aquest sou? Les retallades de TV3 costaran com cinc consellers del CAC. Onze alts càrrecs del CAC cobren més de cent mil euros l'any. Vostès creuen que es poden fer aquestes coses quan es posen les tisores a les nòmines dels funcionaris públics?

Miri, fer política no és només ètica. És també estètica. I això fa vergonya. Diu el conseller Mas-Colell que el problema de Catalunya és Espanya. A mi em sembla que el problema de Catalunya és un govern que no sap fer bé les coses i que no sap gestionar, o que és el Govern de Catalunya el que ha convertit la política catalana en un sàinet continu i el que fa el veritable espòli dels servidors públics..., que desapareixen els diners amb sots injustificats en organismes per col·locar amics, familiars i coneguts. I quan ja tenim les arques buides, el primer que se'n acut és posar les tisores a les butxaques dels funcionaris públics. Recordem que són els mestres, els metges, els mossos, els jutges, tot allò que és absolutament bàsic i necessari per al funcionament de la nostra societat.

És per això que amb aquesta moció Ciutadans el que volem fer és justícia amb els funcionaris, que són les

autèntiques víctimes d'aquesta crisi i, sobretot, de l'acció de govern, i exigir al Govern que deixi sense efecte l'acord de govern pel qual s'acorden mesures excepcionals en matèria de personal que afecten les seves pagues extres; que vinguin a retre comptes davant d'aquest Parlament de quines són les mesures que han pres per l'autèntica reducció del sector públic, en allò on sobra...

La presidenta

Senyora diputada...

Carina Mejías Sánchez

...acordades per tal de suprimir estructures polítiques i administratives que en reiterades ocasions els hem demanat que són innecessàries i a més a més insostenibles, amb l'objectiu de reduir la despesa i evitar així d'haver de recórrer al que és més fàcil, que és ficar la mà a la cartera dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta és una moció que incorpora coses diverses, diverses qüestions que són bastant diferents, i per això hi ha alguns punts que nosaltres ja diem que els recolzarem d'entrada i d'altres que ens generen alguns dubtes. I per això demanem votació separada del punt 3 i del punt 5.

El punt primer el votarem favorablement. Torna a situar el mateix que hem discutit a la moció anterior sobre el tema de la funció pública i sobre el tema de la injustícia de fer recaure sobre les espatlles dels funcionaris i les funcionàries el pes de les retallades, amb el que això significa per a l'empitjorament de serveis a la ciutadania. Ja n'hem parlat abans.

De tota manera, és cert i potser cal recalcar que a l'hora de retallar la despesa el Govern prioritza el contracte econòmic, ja ho hem dit, a entitats financeres, corporacions, per davant del contracte social, que és el que té l'obligació de donar a la ciutadania. I és que el contracte social és l'únic que justifica l'existència de governs. No ho oblidéssim –no ho oblidéssim.

Igualment, votarem a favor del punt 2 per tal que el Govern doni compte de les conclusions de la Comissió d'Experts per a la Reforma de l'Administració Pública.

Respecte del tercer punt, que també parla de la racionalització de la funció pública, ja estaríem d'acord amb el seu contingut, presentar al si de la comissió aquest pla, però voldríem assegurar que quan parlem de «racionalització de l'Administració pública» parlem del mateix: de tenir una administració pública eficient en la seva gestió, amb una distribució de funcions més àgil, menys burocràtica, amb un servei més proper als

ciutadans... Però en cap cas compartiríem la necessitat de tenir una administració pública més petita, és a dir, amb menys persones treballant-hi, o que es derivin serveis essencials, serveis essencials dels ciutadans i les ciutadanes, cap a empreses privades, com es fa d'una manera sistemàtica; amb els Servei d'Ocupació de Catalunya, per exemple. Poso un exemple. I ho confirmen les declaracions que ahir o abans d'ahir mateix feia el secretari general del Departament d'Empresa i Ocupació, el senyor Bonastre, quan afirmava que vol delegar la intermediació dels aturats a les agències privades de col·locació. Per tant, no m'ho invento. Si parlem d'això, no ens posaríem d'acord.

Ho dic perquè en els darrers dos anys ja s'han perdut sis mil funcionaris i funcionàries, treballadors de la funció pública a Catalunya. I, és clar, per si de cas. Espanya està a la cua d'Europa quant a nombre de funcionaris. Per cada habitant ens toquen quinze funcionaris. Estem aquí. Només ens avancen Xipre, Portugal, Itàlia i Àustria. Tota la resta de països d'Europa en tenen més. Però és que Catalunya és la comunitat que proporcionalment té menys funcionaris a Espanya: un funcionari per cada vint-i-quatre habitants. Crec que abans ho he dit al revés. Un funcionari per cada vint-i-quatre habitants. I ens trobem, per exemple, que Extremadura no en té ni la meitat: un per cada onze. A veure, no sobren funcionaris, no sobra ni un sol treballador públic, si volem oferir un servei públic de qualitat.

Per tant, no ens equivoquéssim. Nosaltres no aniríem per aquesta qüestió si quan parlem de «racionalització de l'Administració pública» el que fem és retallar personal al servei d'aquesta Administració.

I per això la nostra esmena va en el sentit, ja ho hem posat, de reclamar la negociació prèvia a la Mesa Sectorial de la Funció Pública de qualsevol tema que pugui afectar el personal que hi treballa, abans de fer cap pas, cap retoc, respecte de la racionalització de l'Administració pública. L'esmena anava en aquest sentit. No sé si se'ns acceptarà o no se'ns acceptarà.

També donarem suport al punt 4, que fa referència al pagament del deute dels nostres municipis. Ens sembla que la situació d'asfíxia que pateixen en aquests moments és aclaparadora, i és absolutament imprescindible fer tot l'esforç per donar els diners que necessiten per fer front als serveis que han d'oferir.

Respecte del darrer punt, no podem estar-hi d'acord. Ara no cal –ara no cal– eliminar els consells comarcals. El que cal, sí, és que siguin uns organismes més funcionals, evidentment, que no pas de representació política. Però algú, en aquests moments, ara mateix, ha de seguir oferint serveis als municipis, serveis com els que fan els consells comarcals, sobretot als petits municipis, que no poden fer front a determinats serveis si no els mancomunen o els comparteixen. I aquesta és una proposta que actualment el Govern té pensat posar sobre la taula, i per tant haurem de començar a discutir-la en aquest Parlament. Per tant, abans de suprimir, donem recorregut a aquest posicionament en el debat parlamentari que toqui. I, per tant, el nostre grup aquest darrer punt el votaria en contra.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, bé, en el primer punt de la moció ja podem dir ara de forma solemne, després del que hem sentit aquí i el que hem sentit als portaveus de Convergència i Unió i Esquerra Republicana amb els periodistes, que Esquerra Republicana avala la decisió, es fa coresponsable de la decisió, de suprimir la paga extraordinària dels treballadors públics de la Generalitat. Aquest és el fet substancial. Tota la resta és l'embolcall. Han intentat vostès fer una operació de maquillatge. Ho hem dit abans i ho hem comprovat en els passadissos del Parlament fa uns minuts: intentar distreure l'atenció; presentar aquí un conjunt de mesures sense solta ni volta, de forma poc raonable i poc coherent per intentar fer veure que no estaven fent el que feien, que és donar suport a la decisió de Convergència i Unió de suprimir la paga extraordinària. (*Veus de fons.*) Si vol intervenir, senyora vicepresidenta, si vol intervenir, jo estic a la seva disposició.

Per tant, vostès prenen aquesta decisió i vostès són els coresponsables de la decisió. I ens diuen, amb aquesta operació de maquillatge, que han fet un acord amb el Govern. Nosaltres els advertim, per l'experiència que en tenim, que és un govern poc complidor; que vostès avui subscriguin un acord no vol dir que el compleixin, no s'ho pensin pas. Nosaltres tenim experiència d'això; per tant, els ho diem amb profund coneixement de causa. El que avui acorden probablement no es complirà. Ho veurem d'aquí a unes setmanes o d'aquí a uns mesos.

Dit això, centrem-nos en dos aspectes més que planteja la moció molt importants: el pagament del deute de la Generalitat envers els ajuntaments. Recordar-ho: segons les últimes dades que va facilitar la vicepresidenta, a 31 de desembre de 2012 la Generalitat deu 567 milions. Per cert, una setmana abans havia donat una altra xifra diferent a aquesta.

Per tant, cal dir d'una forma clara i rotunda que la Generalitat ha estat un mal soci per als ajuntaments: ha pagat tard i malament els ajuntaments; ha centrifugat el deute de la Generalitat envers els ajuntaments i els consells comarcals; ha reduït substancialment el finançament dels serveis que els ajuntaments presten per compte de la Generalitat, de forma deslleial. I mentre el Govern d'Espanya i les diputacions han fet esforços per fer front a la situació i han adoptat mesures extraordinàries per fer front a la situació financera dels ajuntaments, la gran pregunta, vicepresidenta, és què ha fet el Govern de la Generalitat? Ben poca cosa, per no dir absolutament res.

Per tant, nosaltres hem presentat una esmena a aquesta moció, hem presentat una esmena... Que algú digui les veritats als diputats de Convergència i Unió jo sé que costa d'assumir, però algú els les ha de dir,

perquè aquesta és la realitat que viuen els ajuntaments –aquesta és la realitat que viuen els ajuntaments.

Per tant, hem presentat una esmena amb la qual afegim no només que es pagui el deute als ajuntaments sinó també a la resta d'ens locals; per tant, hi inclourem, per exemple, els consells comarcals, als quals també deu la Generalitat. I, a més, fem una altra cosa amb aquesta esmena: demanem que el Govern es comprometi a aprovar un calendari de pagament d'aquest deute, precisament, del qual no es va atrevir a assumir el compromís la vicepresidenta en la passada Comissió d'Afers Institucionals; es va veure incapaç d'assumir aquest calendari de pagament. I nosaltres reclamem que hi hagi un calendari de pagament, perquè els ajuntaments tenen dret a saber quan cobraran.

Per tant, vostès, quan parlen d'ens locals només parlen de competències, i els preocupa ben poc quan pagaran el deute als ajuntaments.

Per acabar, i com a darrer punt, sí que dir que respecte al primer punt nosaltres hem presentat una esmena que era exactament el mateix contingut de l'acord de la moció que s'havia presentat per part del Partit Socialista. Per tant, respecte a la paga extraordinària agafàvem..., perquè enteníem que era més precís el que es proposava.

Però, dit això, sí que dir, respecte al darrer punt, sobre la supressió dels consells comarcals que es proposa, que nosaltres tenim un altre enfocament; nosaltres creiem que cal suprimir l'estructura política dels consells comarcals i convertir-los en ens de gestió de serveis municipals.

Perquè la pregunta és simple, és a dir: té sentit suprimir consells comarcals, ens, per aprovar-ne de nous a través de mancomunitats? Suprimim per crear nous ens? Suprimim consells per crear mancomunitats? O té més sentit redefinir els consells comarcals, suprimir la seva estructura política i que aquests ens es converteixin en ens de gestió de serveis municipals exclusivament?

Per tant, nosaltres això és el que proposem. I en aquest sentit hem presentat una proposició de llei, i, per tant, podem fer aquest debat d'una forma clara. Ja l'hem presentat en aquest sentit.

Perquè en què consisteix la proposta? Doncs, precisament a transformar aquests consells comarcals en ens de gestió, a suprimir-ne l'estructura política. Què vol dir això? En què es concreta? Es concreta en: suprimir 782 consellers dels 1.053 actuals; suprimir la figura del vicepresident; suprimir els grups comarcals i les subvencions als grups comarcals; suprimir la possibilitat que hi hagin consellers amb dedicació exclusiva –per tant, l'única retribució són les dietes per assistència als òrgans col·legiats–, i la supressió dels càrrecs de confiança política. Només fem una excepció, que en preveiem la figura, com ja hi és actualment, del gerent.

I, en aquest cas, també en la nostra proposta, definim quins són els òrgans...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

...d'aquests consells –i acabo ja, de seguida, senyora presidenta–, aquests òrgans, que no se'n podran crear més. I fem de nou la petició que vam fer quan es va aprovar la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que és que el Consell Comarcal del Barcelonès quedi integrat en l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

I per finalitzar, senyora presidenta, només..., ja s'ha demanat, però insistir per part del meu grup a demanar votació separada del punt cinquè.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Hi hagi pau. Presidenta, diputats, diputades, bé, no tornarem a parlar o a abordar l'aspecte que ha estat tractat a la moció anterior, però sí que hi ha hagut algunes novetats. Efectivament, Esquerra Republicana avala la supressió de la paga extraordinària per al 2013, i diu que la condiona –i diu que la condiona–, i fins i tot surt a fer una compareixença, un contacte informatiu amb els mitjans, i parlen d'unes condicions.

La pregunta és, senyor Sabrià, per què no ho han condicionat abans? Per què no ho van condicionar quan estava oberta la taula de diàleg i de negociació amb els representants dels empleats públics? Per què han hagut d'esperar que aquest grup parlamentari porti una moció i forci una votació en el Ple del Parlament per condicionar una decisió del Govern?

Vostès es fan coresponsables de la política que estan duent a terme el Govern i la vicepresidenta pel que fa la funció pública? Doncs, si ho fan, condicionin-ho des del principi; dialoguin, parlin entre vostès. I aleshores segurament ens evitarem o s'evitaran fins i tot vostès corredisses d'última hora i pressions d'última hora per avalar, com han fet al final, la supressió de la paga extraordinària.

No és creïble –no és creïble–, perquè ho han fet a corre-cuita, ara, no és creïble que tinguin una idea concreta, madurada, parlada, racional del que s'ha de fer pel que fa a la política retributiva dels empleats públics. No és creïble. És tacticisme pur i dur per no perdre una votació. Punt. Això és el que hem vist avui en el Ple del Parlament.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, votarem a favor de la proposta que fa el Grup de Ciutadans, també penssem que, diguem-ne, la nostra redacció era més precisa, però l'objectiu és el mateix.

A més a més vostès ho embolcallen tot amb aquesta mena de llenguatge incomprensible. Vostès surten aquí fora amb el contacte informatiu i parlen i diuen

que els servidors públics són molt importants perquè són estructures d'estat, que els empleats públics, els servidors públics són estructures d'estat. Miri, els empleats públics, els servidors públics són treballadors i treballadores amb drets i deures, però sobretot amb drets i deures; drets que han de ser respectats, entre els quals hi ha el del diàleg social i el de la capacitat d'acordar mesures.

Pel que fa al punt 2 de la moció, on es planteja, doncs, tenir a bé de presentar l'informe final d'aquesta nova comissió d'experts que el Govern actual de Catalunya torna a obrir amb els mateixos experts que ja fa anys que estan proposant reformes administratives, entre les quals el Llibre blanc de la funció pública de l'any 2005, impulsat pels governs d'esquerres. Agafen els mateixos experts, els tornen a asseure en una comissió i els fan fer un altre paper.

Escolti, hi han tres lleis proposades i algunes fins i tot mig embastades, amb articulats, de reformes de l'Administració pública. Posin-se a treballar. Portin les lleis aquí, comencem el debat, deixin de fer comissions, fotos i informes, que al final tots sabem com acaben.

Pel que fa al punt 4, del pagament pendent als ajuntaments catalans, mirin, aquí hi ha un problema estructural de finançament i de model. I aquí el que s'ha de fer és parlar de la Llei d'hisendes locals i fer que aquest model faci possible que els ajuntaments realitzin la tasca tan important com és la de prestar els serveis, per exemple, als ciutadans, de primera necessitat.

Molt sovint escoltem el Govern de Convergència i també Esquerra Republicana construir aquest discurs, que és raonable, sobre la pressió que tenen les comunitats autònomes i en concret el Govern de Catalunya per prestar serveis bàsics des del punt de vista social. Doncs, el mateix han de fer els ajuntaments. I aquí el que cal és canviar el model. I d'això en sentim a parlar molt poc.

I a més a més, afegit a aquest model defectuós, hi ha un problema de liquiditat molt greu, gravíssim, que tenen en aquests moments els ajuntaments. I per això també votarem a favor del punt 4.

I per acabar, el punt 5, miri, no el votarem a favor perquè el Grup de Ciutadans, com el Partit Popular, tenen una fixació amb els consells comarcals, una fixació a suprimir-los. Els consells comarcals formen part d'una divisió administrativa pròpia de Catalunya que es remunta ja a les Bases de Manresa del 1892 i que van estar vigents justament al període de la Guerra Civil, a l'època republicana.

És incompatible que hi hagi un ens administratiu que es digui «consell comarcal» i que faci les funcions de mancomunar serveis dels ajuntaments petits i mitjans? No –no. No s'obsessionin a voler esborrar la divisió administrativa pròpia de Catalunya. I nosaltres estem a favor que, diguem-ne, es renovin, i així ho fem saber en la nostra esmena...

La presidenta

Senyor diputat...

Jaume Collboni Cuadrado

...que no ha estat acceptada –acabo, presidenta–, perquè facin una funció de mancomunar serveis. Però no s'obsessionin a suprimir i a esborrar del mapa la divisió administrativa pròpia de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Breument. Estem d'acord amb els primers quatre punts i en desacord amb el cinquè. Entenem que el debat sobre la reforma de l'Administració pública és un debat que és d'aquells debats eterns, no?, que es deu haver tingut moltes vegades i es deu haver parlat durant molts anys, molt similar a la reforma de les hisendes locals. Aquest sí que el coneixem, perquè venim principalment dels ajuntaments, i és un mantra, no?, que es va repetint, la necessitat i l'acord, que tots els partits hi voten a favor, de reformar les hisendes locals, i mai s'hi fa res. I amb la reforma de l'Administració i de la funció pública, doncs, deu ser similar.

Per la qual cosa..., donem suport als quatre primers punts. Ens preocupa especialment el quart, que segurament passarà una i una altra vegada en diferents mocions els propers mesos, per fer efectius els pagaments pendents als ajuntaments, bàsicament perquè estan incapacitant els ens locals per poder actuar políticament sobre la realitat que els envolta; els estan centrant bàsicament només en la preocupació per com gestionar la seva hisenda i sobreviure.

I no estem d'acord amb la supressió, en abstracte, diguéssim, dels consells comarcals. Hi ha consells comarcals que mancomunen serveis; hi ha comarques que tenen sentit i consells comarcals que també el tenen, aquest sentit, i que donen suport als municipis. N'hi ha d'altres, doncs, que en tenen menys, de sentit. Hi ha estructures polítiques en consells comarcals que bàsicament serveixen per recol·locar polítics. N'hi ha d'altres, en canvi, que tenen més sentit de fòrum de debat territorial. I, per tant, els consells comarcals, com a estructures politicoadministratives de les comarques, s'ha d'observar en quina part del territori i en quines comarques tenen sentit i estan fent una bona feina i en quines no.

Mancomunar serveis sempre és una opció en el marc de la comarca o per sobre de la comarca, i és la que s'ha de procurar impulsar per optimitzar serveis i per atendre millor el territori, sigui en el marc de la comarca o sobrepassant els límits de la comarca. Es fa en molts llocs.

Però, en tot cas, amb la supressió en abstracte dels consells comarcals com a estructures polítiques i com a estructures administratives al servei dels municipis no hi estarem d'acord, perquè les realitats de comarca

a comarca són molt diferents, i, com deia, alguns tenen sentit, alguns en tenen menys, de sentit.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Bé, de vegades no sé si vostès són conscients que els temps són molt difícils. Em sembla que és obvi que des d'Esquerra no podem votar a favor de la moció que presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans, perquè, si bé aquest grup parlamentari, el Grup d'Esquerra, no està d'acord amb l'aplicació de mesures de racionalització de caràcter lineal, malauradament tampoc estem en condicions avui de pretendre que no hi hagi cap mesura que afecti el personal de l'Administració pública.

Sé que a vostè no li agrada, i ho entenc, i ens ho pot dir moltes vegades. I no li agrada que nosaltres parlem d'«ofec» o d'«asfíxia». Però és una evidència. Vostès no en deuen ser conscients, però avui l'Estat espanyol ens té sotmesos a una situació d'ofec i d'asfíxia. I m'estalvio de fer-li pedagogia, perquè he vist que ja estava molt al cas de com es plantejava això des d'Esquerra Republicana. Però no em puc estalviar de dir-li que tinc la sensació que el dilluns no donen suport a l'increment de sostre de dèficit i el dimarts es posicionen contra qualsevol ajustament de pressupost de la Generalitat. I a nosaltres els números al final no ens surten. El seu discurs quadraria molt més si vostè acompanyés la gent d'Esquerra Republicana a demanar, per exemple, la desaparició dels ministeris inútils a Madrid.

La nostra posició és molt clara: si es pot evitem l'ajustament, i, si no, comencem per dalt. I amb la seva moció ni tan sols això no és possible. L'aprovació de la resolució, tal com vostè l'han redactada, per exemple, suposaria la impossibilitat que es minoressin salaris al personal directiu de l'Administració pública.

També el CAC, que vostè ha anomenat abans. Vostès no estan d'acord amb regularitzar un topall màxim per als sous dels funcionaris? Tal com està escrit s'entén que no. Des d'Esquerra avui tenim un acord parlamentari amb Convergència per regular un mínim que alliberi els sous més baixos de les retallades, per fer-la progressiva o establir un sostre màxim de sou dels funcionaris. Ataquem els complements de dedicació exclusiva o les hores extres, temes que moltes vegades han posat els sindicats sobre la taula. I per això forcem el diàleg social. Portem a la mesa mesures que, a banda de minorar l'efecte de les retallades, de donar-hi caràcter progressiu, són propostes que fa anys que els sindicats reclamen i que avui el Govern haurà d'assumir per la feina que ha fet, per l'esforç que ha fet Esquerra fins a l'últim minut.

Cerquem evitar que els injustos ajustos en cap cas siguin ideològics –en cap cas siguin ideològics–, sinó els absolutament imprescindibles per evitar el definitiu col·lapse de la Generalitat o la impossibilitat de fer front al pagament a proveïdors que portaria altres conseqüències també molt greus.

A la moció del PSC li he repassat bàsicament les mesures destinades a millorar l'equitat o a minoritzar el seu mateix impacte. Li repasso ara amb mesures que tenen a veure amb la millora de les condicions dels treballadors públics, els quals nosaltres considerem efectivament una estructura d'estat.

Permetre i facilitar la mobilitat entre les diferents administracions. En quina situació es troba ara aquest tema i quant de temps fa que es reclama? Vostè n'és conscient? Limitar la contractació laboral temporal en l'àmbit del sector públic i cobrir-ho amb personal propi. Habilitar convocatòries especials de promoció interna amb el cent per cent de les places reservades. I flexibilitat horària: facilitar el gaudiment de les vacances, suprimir la durada mínima de deu dies per a les llicències, flexibilitat horària recuperable per a assumptes personals sense justificació, per anar una hora a portar el fill al metge. I això també és important. Donar permís per assistència a cursos de perfeccionament en la línia de fer possible la carrera administrativa. Ampliar la possibilitat de flexibilitzar el temps de treball en determinades situacions familiars o incorporar dos o tres dies de permís. I això ho sumo a totes les mesures d'equitat que hem plantejat abans.

Em sembla que és obvi el canvi que s'ha produït de fa un any cap aquí, com s'ha canviat el criteri d'un any ençà, com Esquerra ha provocat un gir. I deixo obert continuar treballant, perquè portem molts dies de feina, molt d'esforç, que es concretarà en acords de govern, que es concretarà en els mateixos pressupostos, que es concretarà en la llei de mesures. I ho defensem i ho defensarem sempre fins a l'últim minut, fins a l'últim segon. Han de pensar que els dos models són molt diferents, i que, per tant, arribar a acords no sempre resulta fàcil. Però entomem la responsabilitat que ens pertocava, entomem la responsabilitat que aquest país sigui governable.

Que el mínim exempt creixi fins al doble del salari mínim, la implantació de limitacions retributives, l'eliminació de jornades de dedicació especial o la desaparició d'indemnitzacions no és maquillatge, senyor Calbó; són mesures reclamades durant molts anys que avui es portaran a terme i que es faran mitjançant el diàleg social.

Respecte a la compareixença per part del Govern –i acabo de seguida, presidenta– per donar compte dels resultats, no hi estem en contra, però no podem estar d'acord amb el fet d'establir un termini màxim de tres mesos.

I, pel que fa als pagaments pendents, tot i estar-hi d'acord que els pagaments s'han de fer efectius al més aviat possible, i per això ja hi hem presentat una moció, cal fer-ho des d'una posició possibilista i a partir de l'aprovació dels pressupostos. La resta és un brindis

al sol. I a vostès els agrada molt però que, en realitat, aquests brindis al sol no ajuden a ningú.

Ho torno a dir, i no me'n cansaré: on ens hauríem de trobar, i no ens hi trobarem, és en la denúncia de l'actitud que manté l'Administració espanyola d'ofegar les nostres finances. I aquí vostès no hi són ni hi seran.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, bé..., tornem a tractar el mateix tema i jo em trobo en l'obligació de reiterar el nostre agraïment als empleats públics per la feina que fan diàriament.

Voldria començar dient-li al senyor Collboni que el 5 per cent de la retallada del salari dels treballadors que es van fer des del Govern de Madrid el va aprovar el Govern del president Zapatero, i em sembla que el PSC estava al darrere. Per tant, crec que no poden dir si hem fet retallades o no. Estem en les mateixes situacions, en la situació..., com bé ho ha dit el diputat d'Esquerra Republicana, en la situació de l'any passat, amb una situació econòmica inferior a la de l'any passat, i a més a més tenim unes mesures que podem acceptar, ara com ara, per poder pal·liar les mesures que afecten els treballadors públics.

Les mesures, ho reitero, són mesures adoptades en una situació extrema, en una situació pressupostària provisional, i, per tant, donades a l'incompliment del Govern de l'Estat en les seves obligacions i per fer front al deute que obliga a mantenir la reducció de les retribucions als treballadors públics.

Però recordem la temporalitat d'aquestes mesures, perquè moltes vegades oblidem que són mesures temporals; temporals mentre duri el sistema que estem, avui en dia, patint. L'acord queda subjecte també a les previsions i a les mesures que s'estableixin a la Llei de pressupostos per a la Generalitat de Catalunya per a l'any 2013, i també a l'escenari en què es puguin produir de matèria, tant econòmica com pressupostària.

Al diputat Calbó li diria que no s'obsessioni amb els pactes que poguéssim fer amb Esquerra. No s'hi obsessioni, té obsessió –té obsessió. Té fixació que hem pactes o no hem fet. No s'hi obsessioni. Mentre fem línia de pactar, mentre fem línia de negociar, mentre estem mitjançant mesures, sempre aniran encaminades envers el treballador públic, i envers afavorir el treballador públic –sempre. Perquè aquestes mesures, li ho recordo, són les mateixes mesures que teníem l'any passat, les mateixes mesures inclús millorades.

I li poso un exemple: retribucions per causa d'incapacitat temporal. Retribucions que, fins ara, arran del 15 d'octubre del 2012, s'estaven posant unes..., per incapacitat temporal s'estaven posant unes franges per no poder pagar el cent per cent del salari al treballador públic. El Govern ha aprovat que dintre d'això hi han tres trams en què es pagarà el cent per cent al

treballador públic, a l'empleat públic, i són tres excepcions que per lògica havien d'estar incorporades: la incapacitat temporal derivada d'una intervenció quirúrgica, la derivada d'una hospitalització i la derivada de processos oncològics. Des del primer dia es pagarà el cent per cent del salari als empleats públics. I a més a més amb efectes retroactius, com bé deia abans, del 15 d'octubre de 2012. Aquest punt està a l'acord de govern, i aquest punt va ser el Govern qui el va proposar. No van ser ni els representants sindicals..., simplement va ser... (*Veus de fons.*) Sí.

Una altra cosa li diré, senyor Calbó, ja que veig que s'està dirigint a mi com si fos un debat... (*Veus de fons.*) No pot dir que el Govern de la Generalitat menteix, no ho pot dir mai –no ho pot dir–; el que ha de dir –el que ha de dir– és que el seu Govern, el Govern del PP a Madrid, incompleix totalment respecte a Catalunya –el Govern de Madrid incompleix totalment respecte a Catalunya. Si no, no tindríem la situació d'ofec i d'asfíxia financera que estem patint en el nostre país actualment.

Bé. Hi han altres punts a la moció als quals no hi donarem suport, perquè moltes coses ja s'han fet. Al primer punt, òbviament, ja li hem donat l'explicació de per què no. I quant als quart i cinquè punts, dir-li que..., diputada de Ciutadans, jo entenc que els consells comarcals no sé si sap el funcionament o no –entenc que sí, evidentment que sí–, però creu que la solució seria tancar els consells comarcals? Em pot dir com es pot gestionar el transport escolar, com es poden gestionar els serveis socials? Em pot dir qui coneix millor la realitat del territori per poder gestionar tots aquests serveis dels municipis petits que el mateix consell comarcal? Possiblement hauríem de fer una diferència de diferents consells comarcals, però no emmarcar i englobar tots els consells comarcals a dintre del mateix sac. Perquè aquí em sembla, i permeti'm que li ho digui, que s'equivoca totalment.

I, per últim punt, acabaré també dient-li que serà de rebuig quant al pagament que hi ha ajornat als ajuntaments, ja que fins que no estigui aprovada la llei de pressupostos d'aquest any, de 2013, no es podrà fer el llistat en què es puguin determinar els pagaments.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Collboni, si alguna virtut tenen les mocions és la de retratar a cadascú i posar a tothom al seu lloc quan s'ha de decidir si vota a favor o en contra de les propostes que fan els grups parlamentaris. I, en aquest cas, el que hem aconseguit és que el senyor Sabrià s'hagi retratat.

Miri, senyor Sabrià, temps difícils ho són per a tothom, eh? Per a tothom. I cregui'm, aquí cada qual ha d'aguantar la seva culpa, la seva part de culpa. Perquè

escolti, vostès no són innocents, eh? No han vingut aquí amb les mans netes. Vostès són els responsables de set anys de tripartit, vuit anys de tripartit, eh? I tenen la seva responsabilitat en la situació en què han deixat l'Administració pública i la hisenda pública catalana. Vostès no poden venir aquí a donar lliçons com si vostès fossin innocents de tot. No, és que tenen la seva responsabilitat. I les arque públiques catalanes estan com estan perquè vostès van fer una gestió absolutament nefasta, de la qual ara sembla que no se'n recorden. Però és aquesta la seva gestió. I clar, ara la solució quina és? Que després de contractar persones amb sous milionaris per col·locar amics, familiars i coneguts, resulta que la solució per eixugar el dèficit que hi ha al pressupost de Catalunya és posar la mà a la nòmina dels funcionaris. Doncs, miri, no; això no ho creurà ningú. I, a més a més, el que fa és perdre credibilitat del seu partit amb aquest acord encobert que tenen amb el Govern de Convergència.

Dir-li que aquest ofec, aquesta cantarella que ens tornaran a repetir sistemàticament i que a més a més han donat la consigna als diputats i les diputades de Convergència perquè també pugin a la tribuna a dir que facin partícips a tothom, facin pedagogia de l'ofec..., això és només per intentar treure's les culpes de sobre. I no els servirà de res, senyor Sabrià –no els servirà de res. L'important aquí és abordar una bona reforma del sector públic, amb sinceritat dir quines són aquelles empreses...

La presidenta

Senyora diputada, li recordo que ha de parlar sobre les esmenes, i li queda un minut.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Ho tindrè en compte. Bé. Doncs parlarem sobre les esmenes. Dir-li que en la nostra moció el que es fa és una proposta, com diu el senyor Vidal, d'abordar una veritable reforma del sector públic per tal d'estalviar allà on sigui possible estalviar, i no del sou dels funcionaris. Perquè els funcionaris són una eina bàsica, no són estructures d'estat. Són servidors públics al servei dels ciutadans de Catalunya, i fan la seva funció des de la sanitat, des de l'educació, des de la seguretat, des de la justícia. I vostès no se'ls poden apropiat, i a més a sobre retallar-los el sou.

Dit això, respecte al posicionament de les esmenes, agraïm les aportacions fetes pel Grup d'Iniciativa, entenem que el respecte per aquells llocs de treball que puguin evitar-se'n la pèrdua i garantir el manteniment d'aquests llocs de treball ens sembla important. Incorporarem la seva esmena a la nostra proposta

També incorporarem la proposta que ens fa el Partit Socialista d'incorporar l'elaboració de les lleis, en el punt número 2, les lleis que s'han de presentar al Parlament i que porten anunciades ja durant bastant temps, a més a més d'establir un termini determinat perquè aquesta comissió vingui a donar resposta de quines són les conclusions dels treballs que han fet. Ens sembla important perquè entenem que quan un govern no té cap voluntat política de tirar endavant

una reforma o d'elaborar lleis que resolguin problemes el que fa és fer llibres blancs, convocar comissions, demanar informes, però la veritat és que nosaltres el que volem és limitar l'elaboració d'aquests informes i d'aquestes comissions, perquè vinguin a retre comptes al Parlament, que és on ho han de fer.

I, per últim, dir que també afegirem les esmenes del Partit Popular al número 2 per tal de delimitar i fer efectiu en el termini de tres mesos el pagament del deute pendent de la Generalitat de Catalunya. Perquè, miri, senyor Sabrià, també els ajuntaments li podrien dir...

La presidenta

Senyora diputada...

Carina Mejías Sánchez

...que l'ofec –l'ofec– no és només del Govern d'Espanya, l'ofec també és per part del Govern de Catalunya quan no paga als ajuntaments, que són els que tenen els serveis més arrelats al territori. Aquests també pateixen ofec, i l'ofec ve del Govern de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

(Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Collboni?

Jaume Collboni Cuadrado

Per demanar votació separada del punt número 5.

La presidenta

Molt bé. Tinc petició de votació separada del punt 3 i del punt 5.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció.

I votarem en primer lloc el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 69 en contra i 18 abstencions.

Passem a votar el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 9 vots a favor, 107 en contra i 17 abstencions... *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)* 106 i 18. D'acord.

Passem a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 70 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la defensa dels interessos del
món local (tram. 302-00011/10)

Passem al punt divuitè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels interessos del món local, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

(Pausa.)

Senyor diputat, ja pot començar.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats, diputades, portem a ple aquesta moció de suport a la defensa dels interessos del món local, com a continuació de la interpellació que vam fer fa quinze dies, perquè volíem mostrar, volíem que aquest Ple del Parlament mostrés el seu suport als ens locals de Catalunya en diversos àmbits.

Demanam, en un primer punt, un suport als ajuntaments per la seva tasca diària, per la representativitat que fan, que tenen quant a ens, quant a governs, i, per tant, diguem-ne, com la legitimitat que representen per ser escollits pels seus veïns, i no com a simples ens administratius que voldrien alguns.

Per tant, des d'aquest punt de vista, entenem que el suport del Ple del Parlament als ajuntaments de Catalunya és una feina o és un gest del tot del tot necessari.

En segon lloc, com a mostra de suport als ajuntaments volem expressar, volem que el Ple del Parlament expressi un rebuig explícit a qualsevol tipus de declaració i actituds tendents a coercir i coaccionar la voluntat dels plenaris municipals. I això és el que ens hem estat trobant fins ara a través de la figura de la senyora delegada del Govern.

En diplomàcia hi ha una màxima, i és que els representants que estan en un territori han d'intentar contribuir a la bona entesa entre governs, i no, al contrari, el que ens està passant en aquests moments amb la senyora delegada del Govern, que a l'únic que es dedica és a generar conflictes en el territori, quan el que hauria de fer és estar-se més tranquil·la i calladeta.

No pot ser que s'estiguin atacant acords institucionals que tenen plena validesa jurídica i que l'únic que fan és expressar la voluntat política d'un plenari municipal. Aquesta no és la via; el que hauria de fer la senyora delegada del Govern és treballar perquè els ajuntaments puguin millorar el seu finançament, que això és competència del Govern de Madrid i, de moment, no ho hem pogut fer.

Intenten coercir, intenten coaccionar els ajuntaments a través d'aquests contenciosos administratius, potser

com una cortina de fum a la xarxa d'espionatge que està intentant articular a través del CNI, no ho sé, però en tot cas el que sí que és evident és que el conflicte és permanent. I, per tant, el que demanem al Govern espanyol és la retirada de la seva ambaixadora a Catalunya i, per tant, que la portin cap a Madrid i que portin alguna altra persona que tingui més capacitat, diguem-ne, d'entesa i de diàleg.

En tot cas, també el que demanem al Govern de la Generalitat és que doni, juntament amb les entitats municipalistes, suport jurídic pel que fa als contenciosos administratius que la Delegació del Govern ha començat a interposar contra, en aquests moments, més de dos-cents ajuntaments de Catalunya. I, per tant, pensem que cal que, del Govern de Catalunya, més enllà de les bones paraules, més enllà del suport públic, també cal que hi hagi un suport explícit a través del suport jurídic.

Al quart punt d'aquesta proposta, d'aquesta moció, el que demanem és un rebuig també per part del Ple del Parlament a l'actual redactat de l'avantprojecte de llei que té previst el Govern de Madrid, anomenat «Ley de racionalización y sostenibilidad de la Administración local», que només el nom ja és complicat en si, però que en tot cas aquesta llei el que està fent és atacar, en el cas de Catalunya, primer, les competències exclusives del Govern de la Generalitat, cosa que no ens podem permetre..., però ja ve sent tàctica i pràctica habitual per part del Govern de l'Estat d'atacar les competències del país.

Segon, entenem que vulnera l'autonomia local quan intenta imposar un règim molt més semblant al que hi havia l'any 1975 que al que hi hauria d'haver en l'actualitat. I, per tant, designar els funcionaris perquè serveixin, diguem-ne, d'enllaç entre el Govern estatal i els ajuntaments ens sembla que és un flac favor. Això no és una manera de funcionar, això no és la manera de respectar l'autonomia local.

Entenem que aquest projecte de llei fa una fortor de naftalina brutal, i, per tant, el que necessita l'Administració local és una llei moderna que reculli les aspiracions, primer, dels municipis, però, segon, també, que serveixi per simplificar l'Administració pública.

Tenim la sensació que des del Govern espanyol es té molta por dels ajuntaments. És cert que els últims canvis polítics en aquest país han esdevingut a través dels plenaris municipals, a través d'eleccions municipals en molts casos. I sembla que el Govern de l'Estat no pot suportar aquesta crisi institucional que té a sobre, aquesta crisi econòmica, i ho vol fer pagar als ajuntaments. Per tant, sembla que des d'Espanya els ajuntaments fan nosa, en comptes de contribuir i tenir-los en compte, que són prestadors de servei.

I finalment la defensa dels interessos locals també passa per donar-los a bastament cobertura pel que fa a la suficiència econòmica. I, des d'aquest punt, el que demanem és al Govern de la Generalitat que, ho simplifico, estableixi un calendari juntament amb la Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2013 en el qual es quantifiqui o es periodifiqui exactament o aproximadament en quins terminis el Govern de la Generalitat farà front als deutes pendents que té amb

els ens locals, perquè entenem que els ajuntaments, que són el primer esglaó davant del ciutadà, necessiten també el recolzament econòmic, tot i que sabem quina és la situació econòmica en aquests moments del Govern de la Generalitat, però tenint en compte que els ajuntaments també són govern, són institució del país, necessiten el màxim recolzament també des del punt de vista econòmic.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Un segon, presidenta. En tot cas, avançar-los que hem acceptat un seguit d'esmenes que entenem que milloren el text; en alguns casos, les hem transaccionat. Ja els avanço que hem acceptat les esmenes 3, 4 i 5 del Grup Socialista i que en alguns altres casos hem transaccionat algunes de les esmenes.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula en primer lloc la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, diputats, diputades, la gent que venim del món local sabem que des dels ajuntaments s'agraeix que des d'altres institucions, com aquesta, es reconegui la important tasca que es fa des dels ens locals, la que fan sempre, però la que fan sobretot ara, en un moment en què estan fent una gran feina perquè la ciutadania no caigui del tot en l'exclusió o en la desesperació.

Ens felicitem que avui s'aprovi, segurament, doncs, una moció de suport al món local. Però des del món local el que s'agraeix especialment és que es reconegui no només la tasca que es fa, sinó que es parli realment del que ens preocupa i ens ocupa en el nostre dia a dia al món local. I sobretot el que s'agraeix és que es posin i es proposin solucions pràctiques i reals.

En aquest sentit, aquesta moció, consideràvem que quedava curta, quedava curta especialment en tres aspectes. El primer buit que trobàvem en aquesta moció és sobre els motius pels quals aquest Parlament ha de mostrar el seu rebuig a l'avantprojecte de la Ley de racionalización y sostenibilidad de la Administración local, que el Govern espanyol pretén aprovar, i que, si em permeten, a partir d'ara, li direm ARSAL, perquè és massa llarg, aquest nom.

Totalment d'acord, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, que cal denunciar que aquest projecte, que l'ARSAL envaeix les competències en matèria de règim local que té la Generalitat i que també ataca el principi d'autonomia local.

Però és que la barbaritat que pot suposar l'ARSAL va molt més enllà: ataca els drets de ciutadania en si, ja que pot comportar la desaparició i la pèrdua de qualitat de molts serveis públics bàsics de proximitat i acabar generant ciutadania de primera i de segona depenent d'on es visqui. I és que ara mateix no voldria ser jo, davant d'aquesta amenaça ciutadana, d'un poble de la província de Lleida gaire allunyat de la capital.

Però ataca especialment, permetin-me que els ho digui, també les dones. I és que, quan es posen en perill serveis socials, serveis educatius i especialment serveis de proximitat, acaben tenint un biaix important de gènere els seus efectes.

Un retrocés, també, que pot comportar, en la qualitat democràtica, que s'inclou en l'esperit d'aquest avantprojecte, ja que proposa reduir la capacitat de decisió sobre les polítiques de proximitat per part dels ajuntaments, que són el nivell més proper a la ciutadania, i traspassar-ho a òrgans supramunicipals que no s'elegeixen directament.

Aquesta reforma també, ho denunciem, es basa exclusivament en la Llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, ignorant les necessitats de la ciutadania i els nivells de qualitat i d'eficiència dels serveis que s'estan fent des dels mateixos ajuntaments.

I s'ha fet d'esquenes a l'opinió i a les mateixes reclamacions del món local, i s'emmarca dins d'una estratègia de privatització claríssima dels serveis públics i dels ens instrumentals que gestionen aquests serveis públics.

Aquests són aspectes que, finalment molt sintetitzats, s'han introduït a la moció a partir de la transacció amb una esmena nostra, i, per tant, un buit que trobàvem en aquesta moció que hem omplert i ens en fem felicitat.

Un segon buit que trobàvem a la moció és que és incomprendible que no s'estigués fent esment de la necessitat de debatre i aprovar ben aviat en aquest Parlament la llei de governs locals i la de finances locals. Ens sorprenia especialment quan el senyor Sanglas hi havia fet bona referència en la seva interpellació. Parlem de dos projectes de llei que el Govern ja hauria d'haver presentat fa un any en aquest Parlament, els ho recordo, en una proposta de resolució que es va aprovar en la legislatura passada.

També aquest buit s'ha pal·liat, finalment, amb una esmena del PSC, no pas la nostra; esmena, per cert, que trobem dèbil, ja que el redactat dona lloc a interpretacions. I, per tant, m'agradaria que quedés clar, si de cas en les següents intervencions, que aquesta esmena el que pretén és que es presentin aviat totes dues lleis, la de governs locals i la de finances, al Parlament.

Però, a més, hi havia un buit inacceptable també, per nosaltres, que és el compromís ferm de pagar, i aviat, el deute que la Generalitat té amb els ens locals. I això sí que no ho han pal·liat. Ens han deixat, de nou, sense compromís ni de calendari clar, ni de terminis, i a més, parlant que vagi en paral·lel amb el pressupost, que encara no sabem ni tan sols quan es presentarà en aquest Parlament. Ens ho han deixat ben clar amb la moció anterior els companys d'Esquerra quan no han aprovat

tampoc el punt de la moció de Ciutadans en què es reclamava que aquest pagament es fes en tres mesos.

Per tant, demanem votació separada d'aquest punt, perquè aquesta parauleria sense compromís no l'aprovarem des d'Iniciativa i Esquerra Unida.

I bé, lamentem constatar que és un cas més de moció, companys d'Esquerra, en què avui perdeu una oportunitat de fer valer l'acord de governabilitat per obligar el Govern de Convergència i Unió a fer un veritable gir social, una nova oportunitat perduda...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'acabar, eh?

Marta Ribas Frías

...-acabo, presidenta-, per part d'Esquerra per defensar el que els reclama la seva pròpia gent des del món local; gent que vol poder expressar la seva opinió sense que els obrin recursos contenciosos administratius, és cert, però gent que, segur, també ho desitgen, i molt, poder mantenir els serveis públics per atendre la ciutadania. I això cal fer-ho amb recursos suficients.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, consellers, diputades i diputats..., bé, com bé s'ha explicat, aquesta moció principalment té l'objectiu de fer una defensa del món local i de la seva acció arreu del nostre país. Els ajuntaments, els consells comarcals són les institucions més properes als ciutadans, i, per tant, les que en un moment de dificultat com el que estem vivint donen una millor resposta més efectiva a les seves necessitats i també a la cohesió social del país.

Podríem dir que són les institucions que interpreten millor els desitjos de la gent i també palpen més directament els neguits i la voluntat de solució que la gent posa sobre la taula respecte a diversos aspectes de la seva vida en comunitat.

Per tant, entenem que és bo que, davant de la incertesa que es viu en aquests moments en el món local respecte a una llei que s'ha presentat per part del Govern de l'Estat, respecte també per l'actuació de determinades institucions de l'Estat a Catalunya, doncs, es pugui fer aquesta moció de suport en el nostre Parlament.

Nosaltres hem presentat tres esmenes que vénen, entenem, doncs, a millorar el redactat de la moció, en alguns casos, doncs, per acabar d'ajustar algun terme més aviat jurídic, però que entenem que ajuden a completar aquesta moció, que conjuntament amb les altres esmenes, que ens consta que s'han acceptat, doncs, pretén ser precisament això: aquesta moció de suport claríssim i directe als ajuntaments, als consells co-

marcals i a la gent que treballa des del món local per tirar endavant el país conjuntament amb els ciutadans.

Aquesta moció planteja tres grans blocs: un primer bloc de suport explícit i de rebuig també a les accions que s'estan produint per part de la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya respecte als ajuntaments del nostre país. Tant en aquest cas com també en el redactat inicial de la llei que es presenta per part de l'Estat hi ha una qüestió que aflora d'una forma molt directa, i és que sembla que hi hagi gent que vulgui que els ajuntaments només es dediquin a encendre els fanals i a tenir els carrers nets. Aquesta hauria de ser per a alguns la tasca que haurien de fer els ajuntaments i les administracions de Catalunya, les administracions locals de Catalunya: encendre els fanals i tenir els carrers nets.

Però precisament els ajuntaments fan molt més que això, per sort, però també per a la cohesió social del nostre país: donen serveis, són capaços de donar resposta a les necessitats de molta gent des dels serveis de proximitat, i, per altra banda, encara que a algú no li agradi, també fan política. Perquè formen part de la trama institucional del nostre país –perquè formen part de la xarxa institucional del nostre país–, que, recordem-ho, vol ser un país que avanci cap al dret a decidir. I, per tant, és lògic –és lògic– que els ajuntaments del nostre país, que el món local del nostre país també es manifesti clarament en aquesta línia, si així ho volen els seus ciutadans, si així ho volen també els seus regidors i regidores.

Per tant, moltes de les actuacions que s'han anat produint per part de la Delegació del Govern de l'Estat i també la intenció que rau en el fons de la llei que es presenta per part del Govern de l'Estat és que els ajuntaments s'aplanin, és que els organismes locals s'aplanin i es dediquin només a escombrar els carrers i a encendre els fanals. I això nosaltres no ho acceptarem de cap de les maneres.

I és per això que entenem, també, que el Govern de la Generalitat pot donar l'assessorament jurídic que correspongui als ajuntaments que tinguin obert algun procés bàsicament per motius polítics i ideològics, si guin del partit que siguin, només faltaria.

Per altra banda, com dèiem, hi ha la qüestió de la Llei de racionalització que ha presentat l'Estat, que, per nosaltres, té dos grans mals: principalment, un és que trepitja totes les competències que Catalunya té en l'àmbit de l'Administració local, i, per tant, entenem que aquesta llei hauria de ser sense efecte en el nostre país. Com bé saben, el Govern de la Generalitat està preparant un avantprojecte de llei de governs locals que ha d'ajudar a estructurar també les institucions locals del nostre territori, i esperem que pugui donar resposta a les necessitats que avui hi ha a casa nostra.

I és evident també que una necessitat en l'àmbit del món local són els pagaments, els pagaments pendents. El Govern de la Generalitat seria immensament feliç si pogués fer els pagaments que deu en aquests moments a tots els municipis i a tots els consells comarcals de Catalunya, com també tants altres estaments del nostre país que estan pendents de pagaments per part de la Generalitat de Catalunya. Cal ser capaços

de prioritzar, especialment atendre aquells casos que siguin més urgents.

I, per tant, entenem que és bo que es pugui situar un calendari al voltant de l'aprovació del pressupost del 2013, però també hem de ser conscients, tots plegats –més enllà de la identificació política que tingui cadascú, més enllà del partit que defensí cadascú, més enllà de si som Govern o oposició– que caldrà prioritzar. I prioritzar vol dir que hi haurà ajuntaments, hi haurà consells comarcals que tindran necessitats més prementors que d'altres que en aquests moments poden tenir una situació d'una certa estabilitat.

És per això que nosaltres hem presentat una sèrie de mocions i també s'han fet una sèrie de transaccions amb el Grup d'Esquerra Republicana i amb altres grups parlamentaris per poder deixar d'una forma explícita la defensa del model i dels governs locals...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Batalla i Siscart

...del nostre país –acabo, senyora presidenta–, del Govern i del model, sobretot, dels governs locals del nostre país i poder-ne deixar constància també en aquest Parlament i en l'acció del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, consellers, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyor conseller..., miri, senyor Sanglas, havia fet unes esmenes, però ara, i en aquest moment, ja li avanço que retirem les esmenes, i a més a més li demanaré un favor: retiri la moció –retiri la moció. Perquè aquestes coses no es poden fer en un parlament digne, senyor Sanglas! No es poden presentar mocions com aquestes en aquest Parlament! Vostè és diputat de la institució més important de Catalunya. I quan va accedir a aquest escó ho va fer prometenent complir les lleis, acceptar la Constitució i complir l'Estatut de Catalunya. I aquesta moció fa exactament el contrari.

Ha presentat vostè la moció de totes les gràcies, escolti'm, una perla –una perla– indigna de qualsevol diputat que sigui realment lleial amb les institucions de Catalunya, amb les institucions espanyoles i amb el compliment de la legalitat vigent.

Aquí, llegint entre línies, eh?, de la seva moció es dedueix que anima a actituds antidemocràtiques per part dels ajuntaments, encoratja la insubmissió i incita la desobediència civil contra l'ordre legal vigent. I tot això ho fa alegrement i es queda tan ample. I ve aquí al Parlament i ho presenta en forma de moció i, a més a més,

persones serioses com el senyor Batalla, a sobre, hi fan esmenes i diuen que les aprovaran.

Escolti, des d'aquí l'encoratjo que no ho torni a fer, això. És que això no es pot fer, perquè realment donem una imatge que després parlen dels polítics com en parlen. Vostè no pot animar els alcaldes a vulnerar les lleis, perquè sovint porta aparellat un delictes, un requeriment –un requeriment. I a sobre vol que el conjunt dels ciutadans de Catalunya, com que vostè els anima, paguin, no?, li paguin els recursos. Escolti, la delegada del Govern el que fa és complir amb la seva obligació, que és fer complir la legalitat vigent. Si a vostè no li agrada, agafi els seus diputats al Congrés dels Diputats i que la canviïn, si poden; si poden que la canviïn, però, si no poden canviar-la, les lleis s'han de complir.

Miri, a mi potser hi han coses del codi de la circulació que no m'agraden i no per això vaig com una boja tot el dia amb el meu cotxe per les carreteres. Haig de complir la llei. La llei està per complir-la. El principi de legalitat i la legalitat vigent s'han de complir, perquè si tots fem el mateix això seria una república bananera: «La república independiente de mi casa». I això no es pot fer, senyor Sanglas. El que vostè està encoratjant amb aquesta moció no es pot fer.

Hauríem de ser molt curosos amb aquesta escalada verbal que vostès practiquen i amb el llenguatge que fan servir contínuament, eh?: agressions, represàlies... Vostè va parlar d'«alcaldes represaliats –alcaldes represaliats–», els que se'ls fa un requeriment contenciós administratiu perquè compleixin la legalitat vigent. Vostè sap el que significa «represàlia», senyor Sanglas? Vostè ho sap? Perquè em sembla que hauria de tornar a agafar el diccionari.

Jo els encoratjaria que deixessin de fer el ridícul, de veritat, eh? Perquè, mirin, hi han catalans..., hi han catalans, com jo mateixa, que tenim una certa dignitat, i que, la veritat, ens fa vergonya que determinades coses es diguin i es facin aquí a Catalunya, perquè després arriben a fora, internacionalitzen l'estupidesa, no el conflicte, l'estupidesa és el que internacionalitzen.

Escolti, no pot ser que vostè estigui parlant d'incitar...

La presidenta

Senyora diputada, jo li vull recordar, i ho lamento que ja és la segona vegada avui, que ha de parlar de les esmenes que ha presentat i que li queden..., no arriba a dos minuts.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Ja li he avançat que retirava les esmenes presentades.

Miri, jo crec que..., ho reitero, senyor Sanglas, que crec que això no es pot fer: no es pot encoratjar els ajuntaments que siguin insubmisos.

Miri, fa pocs dies... –no sé si dies o mesos–, l'alcalde aquí present, el senyor Puigdemont, feia una declaració i deia que declarava l'Ajuntament de Girona lloc

lliure i sobirà, amb l'abstenció del PSC, per fer una in-submissió fiscal. I, clar, al cap de dos dies el conseller Mas-Colell, sap què li va dir? Diu: «No ens podem fer una in-submissió fiscal perquè ens la fem a nosaltres mateixos.» I aquí va quedar la cosa. Què li sembla? És que hauríem de ser una mica curosos amb el que fem, senyor Sanglas. Hem de complir la llei –hem de complir la llei.

I també hi han hagut una sèrie de mocions que declaraven els ajuntaments «moralment exclosos de la Constitució». Però si no tenen moral els ajuntaments! La moralitat la tenen vostès: els regidors, els alcaldes..., aquests són els que tenen la moral, senyor Sanglas. Aquests són els que tenen el compromís ètic i polític de complir amb les lleis, amb la Constitució i l'Estatut de Catalunya.

Jo els pregaria que no fessin aquestes coses, perquè la veritat és que ens situen, el conjunt dels catalans, en una situació de ridícul que no ens mereixem.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments. Carles Puigdemont i Casamajó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Puigdemont...

Carles Puigdemont i Casamajó

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons..., té trenta segons.

Carles Puigdemont i Casamajó

...i contradiccions. Atès que la senyora Mejías ha tingut l'amabilitat de citar-me, li demanaria que la propera vegada ho fes amb molta més informació i més de rigor.

En primer lloc, perquè jo no vaig presentar ni vaig declarar res, va ser una moció presentada per la CUP, no per Convergència i Unió.

En segon lloc, perquè la moció, si la llegeix bé, no demana, en cap cas, que hi hagi cap tipus d'in-submissió, sinó que el que demana és que els impostos es paguin. A diferència del que s'acostuma a fer, la moció demana que es paguin a l'Agència Tributària Catalana. Però això no és ni demanar ser in-submís fiscalment ni que l'alcalde de Girona hagi fet cap declaració en aquest sentit.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí; moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades..., a nosaltres la moció i el títol de la moció, que parla dels interessos del món local, en principi, ens van agradar molt, no?, perquè molts dels que aquí estem som alcaldes o podem tenir responsabilitats o hem tingut responsabilitats en el món local i les continuem tenint; i, per tant, que aquest debat, el debat de la necessitat del món local, vingui al Parlament per nosaltres això aporta valor.

Ara bé, quan vam començar a llegir el contingut de la moció, el primer punt –que el llegiré: «El Parlament de Catalunya expressa el seu suport als ajuntaments i als ens locals en la seva tasca diària al servei dels ciutadans de Catalunya i els anima a seguir expressant en els plens municipals aquelles opinions que siguin representatives de la voluntat dels ciutadans els quals representen amb plena legitimitat»– ens agrada, però ho donem per descomptat. Els nostres plens municipals, a través dels seus grups que han estat escollits democràticament, representen legítimament i democràticament els interessos del conjunt dels ciutadans, i ho fan des de la pluralitat i amb respecte a les lleis.

Però on trobem, en el segon punt, que és el que nosaltres... Per cert, aprofito ja per anunciar que en demanarem la votació separada, perquè crec que hi ha un salt mortal entre la primera part, en la qual es torna a dir que «el Parlament de Catalunya rebutja de manera expressa totes aquelles accions, declaracions i actituds que coercixin la voluntat expressada als plens municipals», fet que normalment no passa al nostre plenari, als plens dels ajuntaments això no acostuma a passar, els grups manifesten les seves opinions a través de les mocions o l'activitat municipal de forma respectuosa, d'acord amb la legalitat..., i de cop i volta apareix la delegada. Creiem que no és del tot seriós portar en una moció que porta com a títol «la defensa dels interessos del món local», en un moment en què el món local ho passa prou malament, pels punts que després es tracten en la moció i amb els quals estem plenament d'acord..., és a dir, per manca de liquiditat, per falta de pagament i per lleis que han quedat obsoletes per donar resposta a les necessitats que tenim. Per tant, això creiem que és un salt mortal, ficar-hi aquí la delegada. I, per tant, nosaltres el que demanàriem és que aquests debats es facin on toquen, a través de la diplomàcia institucional, i que, per tant, en tot cas les lleis que s'han de complir les posem al servei de la convivència democràtica i que no utilitzem uns i altres les lleis per debilitar la convivència democràtica amb incompliment o per omissió, i a sobre que portem aquest debat a la realitat del món local, perquè no és un debat que es produeixi en les nostres ciutats.

Llavors, ara entrem a la part que ens agrada de la moció, que és el punt quart, on evidentment l'avantprojecte de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local que presenta el Govern espanyol creiem que entra clarament en contradicció amb el món competencial local i, evidentment, envaeix les competències de la Generalitat recollides en l'Estatut, però creiem que també aprofita de manera poc curiosa per crimi-

nalitzar en aquest cas la despesa pública que es produeix des dels ajuntaments. I creiem que això és molt lleig. Bàsicament, perquè ens podem remetre a les dades, i només un 4,1 per cent del total del deute que té aquest país, o l'Estat espanyol, és dels municipis, i un 18 per cent, per cert, de l'Ajuntament de Madrid. Per tant, creiem que, si més no, voler fer veure o centrar el debat en el món local com si fos el que ocasiona part de les disfuncions del sector públic no és acurat, més enllà de les invasions de competències que es donen. O, per exemple, ens sembla una manca de respecte als mateixos alcaldes del Partit Popular que aquest informe s'hagi encarregat a l'Institut d'Estudis Fiscals i que bàsicament es fonamenti en una anàlisi de costos davant dels serveis, costos i beneficis dels serveis públics, i que fins i tot, tal com avui recull *El País*, hi hagi contradiccions entre les dades que comptabilitza el ministre i les que dona l'estudi.

Per tant, en aquest sentit nosaltres creiem que la moció és encertada. Hi hem aportat dues esmenes que ens ha reconegut, que ens ha acceptat, el Grup d'Esquerra Republicana..., que, bàsicament, el que apunta és que, a part que l'avantprojecte no vulneri les competències, es liquidin –i aquí entrem en l'altre problema real que tenim en el món local, que és la manca de liquiditat– aquells deutes que tenen pendents les administracions de l'Estat en matèria social i educativa envers els ajuntaments. I també hem apuntat, en aquest sentit, que aquesta exigència també es traslladi, en aquest cas, a la Generalitat de Catalunya, demanant-li, per una banda, que acceleri el procés d'elaboració de la Llei de governs locals... Nosaltres, quant al finançament, ho hem fet en l'esmena cinquena. Per tant, en l'esmena cinquena hem introduït un altre punt, que és on demanem, evidentment, solucionar, a part del problema de liquiditat que tenim els ajuntaments i al qual ja he fet referència..., també que es millori, evidentment, la Llei de finançaments locals, que ja fa massa temps que no respon als principis de subsidiarietat...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Parlon Gil

...–sí, acabo–, propis del món local, que vol dir que quan prestem els serveis més a prop dels ciutadans donem un millor servei al conjunt de la ciutadania. I per fer-ho possible necessitem, per una banda, que es liquidin aquests deutes existents a les diferents administracions públiques, però evidentment també canviar el marc de finançament.

Per tant demanàriem, ho reitero, la votació separada del punt segon.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Quim Arrufat en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Breument, també. Donarem suport al conjunt de la moció. Ens preocupa especialment a nivell pràctic el darrer punt, el que té a veure amb quan i com es faran els pagaments als ajuntaments. Com hem dit abans, els ajuntaments, bona part dels ajuntaments, estan més pendents de com sobreviure i com gestionar les seves hisendes que de fer el paper que els pertocaria fer, que és el de motor d'actuació política, amb el que té a veure amb promoció econòmica, amb serveis socials, amb moltes altres competències o funcions que fan els ajuntaments i que haurien de servir per pensar maneres de sortir de la crisi, d'aguantar la crisi, i no estar permanentment pendents de quan reben els diners, de quines tensions de tresoreria tenen, etcètera. Per això ens preocupa a nivell immediat, sobretot, el cinquè punt.

Pel que fa al primer punt, i pel que fa a donar suport a la lliure expressió dels plenaries municipals, òbviament hi estem plenament d'acord. I volem recordar, perquè és una cosa que a més intentem fer allà on tenim veu, que aquí hi ha normalment una confusió i que s'intenta fer veure que els plenaries municipals, de forma interessada, són únicament consells d'administració dels ajuntaments i per tant gestionen aquelles competències que tenen i obeeixen les lleis que ordenen aquestes competències.

Però resulta que, en tant que electes, els plenaries municipals també són assemblees d'electes locals. I, per tant, com a tals tenen legitimitat per expressar-se en tot el que afecta la població, no només en allò que té competències l'ajuntament, que són molt reduïdes i que..., tenen molt poca autonomia, sinó en tot allò en què considerin que els seus ciutadans es veuen afectats, sigui internacional, sigui d'àmbit nacional, sigui el que sigui. I en exercici d'aquesta funció és una vergonya que siguin perseguits per expressar les seves opinions. De fet, és una persecució a la democràcia, que siguin perseguits judicialment perquè els plenaries expressin lliurement la seva posició sobre allò que vulguin, afecti o no afecti les competències dels ajuntaments. Per tant, estarem plenament d'acord que es doni tota la cobertura legal, el suport legal, als ajuntaments que en virtut d'aquesta expressió lliure de la seva assemblea d'electes locals, que es diu «ple municipal», hagin expressat les opinions que hagin expressat.

Òbviament, el rebuig frontal de la Candidatura d'Unitat Popular a la Llei de *racionalización y sostenibilidad de la Administración local*, per tot el que conté de restricció també de l'autonomia local i de restricció de la democràcia a nivell municipal.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados..., señor Sanglas i Alcantarilla, usted ha caído en lo más bajo. Usted ha venido a darnos clases de diplomacia, y resulta que usted debería recibir clases de educación y de respeto. Señora Rigau, aquí tiene un nuevo candidato para P3 en esos colegios que quiere cerrar. (*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Señor Sanglas, la verdad es que por un momento, al leer la moción en defensa de los intereses del mundo local...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. Ahir ja vaig avisar que tinguessin cura amb les seves expressions respecte a altres diputats. Avui torno a avisar. Demano que tinguin cura amb la resta de diputats. Poden debatre el que vulguin, però vull que ho debatin amb respecte als altres companys. Continui, senyor diputat.

Manuel Reyes López

Gracias, señora presidenta. El respeto también a las instituciones y a la delegada del Gobierno, supongo, ¿no?

La moción en defensa de los intereses del mundo local..., pensaba que el señor Junqueras se habría quitado ya el gorro de *conseller en cap* y se pondría el gorro de alcalde de Sant Vicenç dels Horts, y que con esa propuesta ustedes defenderían lo que reivindican tantos y tantos alcaldes de Cataluña. Imaginaba que como mínimo habrían hablado con alcaldes, por ejemplo con el alcalde de Moià, de Esquerra Republicana, el cual seguro que nos contará que los problemas de su municipio no son un problema de banderas, sino que probablemente el problema de su municipio es el excesivo endeudamiento que tiene ese municipio, precisamente por algunos de los gobiernos anteriores, en este caso de Convergència i Unió. Y, probablemente, los alcaldes le dirán que los problemas que tienen son afrontar el pago de las facturas pendientes, las dificultades por mantener servicios esenciales y, probablemente, problemas para mantener la Ley de dependencia, y no la independencia.

Por momentos imaginé que la moción de hoy trataría de las dificultades que tienen los ayuntamientos para mantener las *escoles bressol*, aquella subvención de 1.800 euros que recibían hace dos años que este año pasado se recortó a 1.300 y que este año no sabemos en cuánto quedará. Pensaba que esta moción defendería esos mil euros que pueden perder los ayuntamientos y que tendrán que pagar entre los municipios y las familias. Pero no, esta moción no va de esto, no va de las *escoles bressol*, no habla de los colegios, de las becas comedor, de los institutos, ni de la sanidad pública, ni de hospitales y ambulatorios que se cierran. No habla de eso. Tampoco habla de la Ley de barrios o cómo otros entes, como la Agencia Catalana del Agua, tampoco paga las deudas a los ayuntamientos.

Ustedes han buscado un mero pretexto para arremeter contra el Gobierno de España, cuando la Generalitat de Cataluña debe más de 560 millones de euros a los ayuntamientos catalanes.

De los cinco puntos que presenta la moción, el único punto que podríamos decir que habla realmente de defender el mundo local es el quinto punto, cuando hablan de calendario de pagos. Pero ese punto ha sido enmendado, y ahora hablamos de un calendario aproximado de pagos..., pero aproximado. Tenemos deudas de años pasados que requieren el pago inmediato por parte de la Generalitat de Cataluña para mantener esos servicios, y no se puede supeditar el calendario de pagos al presupuesto del año 2013. Ustedes son decisivos, aquí, en el Parlament de Cataluña. Exijan a su socio de gobierno que presente ya ese presupuesto y que pague de manera inmediata a los ayuntamientos.

Nos traen una moción, además, que pretende la sustitución de la delegada del Gobierno de España en Cataluña simplemente porque no les gusta, porque vela por la legalidad vigente y el cumplimiento de las normas. A ustedes, la señora Llanos de Luna ya les molestaba en el Parlament de Cataluña, y ahora también les molesta en la delegación del Gobierno. Porque ustedes lo que quieren es que en Cataluña haya un pensamiento único. En su Cataluña no caben aquellos que opinan distinto. En su Cataluña, o se está con el separatismo o se está en contra de Cataluña.

¿Qué diría Esquerra Republicana si un ayuntamiento catalán no ondease en ese ayuntamiento la señera y sí la bandera de otras instituciones? ¿Habría que darle soporte jurídico, a ese ayuntamiento? ¿Habrían de la soberanía municipal? ¿Habría que respetar la soberanía municipal? ¿Qué pasaría si un territorio de Cataluña –la Vall d'Aran, Tarragona– quisiera ser territorio libre de Cataluña? ¿Habría que darles también soporte jurídico?

Por otro lado, nos habla también del informe que se presentó al Consejo de Ministros sobre la reforma de la Administración local. Señor Sanglas, 20 de octubre del año 2011: moción que se aprueba en el Parlament de Cataluña sobre las relaciones y compromisos institucionales con los ayuntamientos. Por cierto, moción que se presenta en vísperas de las elecciones generales. En esa moción se pedía al Govern de la Generalitat que se abonase antes del final del año 2011 la deuda pendiente que tenía la Generalitat con los ayuntamientos catalanes. Esta moción aprobada en este Pleno fue incumplida.

Pero mire también: 5 de mayo del año 2011, moción que presenta el Grupo ERC sobre la liquidez y la financiación de los entes locales. Supongo que conoce al señor Sanglas, que presentó esa moción. Esa moción pedía que en el plazo de un año se trajese al Parlament de Cataluña un proyecto de ley de gobiernos locales conjuntamente con un proyecto de haciendas locales catalanas. Ese proyecto todavía, señor Sanglas, no ha llegado a este Parlamento. Pero además, en esa propuesta que firmaba usted decía, y se lo leo literalmente: «Posibilitar una nueva línea de crédito directo en condiciones preferentes dirigida a los entes locales para facilitarles que dispusiesen de liquidez y pudieran afrontar el pago de deudas a empresas y autónomos.» ¿Sabe cómo se llama eso, señor Sanglas? Se llama «Plan de pago a proveedores». Y ese Plan de pago a proveedores no lo ha hecho el Govern de la Generali-

tat de Catalunya, no; no lo ha hecho el *conseller* Mas-Colell, no. Lo ha hecho...

La presidenta

Senyor diputat...

Manuel Reyes López

...el ministro Cristóbal Montoro y lo ha hecho el Gobierno de España, el Gobierno del Partido Popular. (*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Y voy terminando.

La presidenta

Senyor diputat –senyor diputat–, se li acaba el temps.

Manuel Reyes López

Y voy terminando. Esta reforma garantizará que las comunidades autónomas paguen los convenios firmados con los ayuntamientos, que no se repita la Ley de barrios –que no se repita.

Miren, mientras que la Generalitat de Catalunya no paga, el Estado tiene otras prioridades. El Estado está al corriente de pago, el Gobierno de España ha hecho el Plan de pago a proveedores, ha aplazado la devolución de la PIE...

La presidenta

Senyor diputat...

Manuel Reyes López

Voy terminando, señora presidenta. Ha dado prioridad de pago a los ayuntamientos en el Fondo de liquidez autonómica, y esta reforma, esta reforma que se apruebe, garantizará que las comunidades autónomas paguen a los ayuntamientos.

Y finalizo. Señores de Esquerra Republicana, les pido la misma vehemencia que utilizan para dividir y separar a los catalanes para exigirle a su socio de gobierno que pague inmediatamente a los ayuntamientos catalanes.

Muchas gracias, señores diputados.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Marc Sanglas, ja s'havia pronunciat pràcticament per les esmenes, però m'imagino que té bastants coses a dir.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, senyora presidenta. Són molts els temes que m'agradaria tocar i, per tant, segurament no tindrè temps, però... En tot cas, senyor Reyes, jo sóc independentista des de fa molts anys, i hem treballat per la cohesió social d'aquest país, però sobretot no he faltat mai al respecte a ningú per pensar de manera diferent.

No hem entrat mai en temes personals; sempre hem estat en discussions polítiques, sobre posicionaments polítics, no en temes personals de si una persona és, si una persona no és. I, per tant, li demano el màxim respecte per a tots els diputats d'aquesta cambra i per a totes les persones del país.

En tot cas, vostè ens aplicava, o vostè ens deia que nosaltres, des d'Esquerra Republicana, havíem demanat diverses coses per al món local i que s'han incomplert. Sí, senyor! La demostració més clara que Esquerra Republicana és un partit municipalista, que des de fa molt de temps venim reclamant el dret dels ens locals a poder sobreviure i a poder ser reconeguts com uns autèntics governs locals. I sap per què no paga el Govern de la Generalitat? Vostè ens ha parlat del pla de pagament de proveïdors. Sí, senyor! I amb quins diners? Amb els nostres, senyor Reyes, amb els nostres! Amb els 8.000 milions d'euros que ens deu el Govern de l'Estat en aquests moments més els 16.000 milions d'euros que hi ha de dèficit fiscal. I això és perquè no paga la Generalitat!

Vostès parlen de compliment? El compliment que hauria de fer és, primer, el Govern de l'Estat amb el Govern de la Generalitat. (*Veus de fons.*) I, per tant, no ens vingui...

La presidenta

Un moment, senyor Sanglas, un moment. Queden cinc minuts d'aquesta moció i una més. Espero que puguem acabar la sessió amb tranquil·litat. Senyor Sanglas, continuï.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies. Pel que apuntava la senyora Mejías. Escolti, vostè ens deia que si el món local..., només observin per curiositat, que deu ser un cas bastant únic en els governs i en els parlaments europeus, d'aquest país, o d'aquest estat, d'Europa. Deuen ser l'únic grup parlamentari que té més diputats que regidors, i, per tant, vostès, diguem que molta experiència en el món local no en tenen. Almenys de moment. Ja ho veurem d'aquí a uns anys, però de moment no ens intentin explicar què és el que es està passant en el món local.

Un partit com Esquerra Republicana, amb més de 1.500 càrrecs electes, sí que sabem el que està passant al món local, i sabem quines són les provocacions per part del Govern de l'Estat, eh? I nosaltres no cridem a la insubmissió fiscal. Ens sembla que l'alcalde de Girona l'ha hagut de corregir. No saben exactament de què estem parlant. Llegeixin-se les mocions que estan aprovant els plens dels ajuntaments. Són declaracions que insten el Parlament de Catalunya a iniciar un procés d'independència, però que simplement és una declaració política, no és una declaració que sigui il·legal. Si el que pretenen vostès és callar la boca dels ajuntaments, anem malament. Perquè la democràcia també s'ha d'expressar en els plenaries municipals.

Senyora Parlon, si estiguéssim d'acord en tot segurament estaríem més a prop i podríem compartir moltes altres coses. Jo li agraeixo, diguem-ne, que compar-

teixi la majoria de les propostes que fem, i li agraeixo les aportacions que ha fet, perquè aquesta era la voluntat de treballar al món local, però també volíem posar sobre la taula una actitud per part del Govern, per part de la delegada del Govern de l'Estat, que està actuant... Potser vostè en el seu ajuntament ha tingut la sort que no li ha passat, però en aquests moments estem tenint ajuntaments que sí que estan sent agredits d'aquesta manera. I, per nosaltres, és una falta de respecte, i també se'ls ha de donar la consideració, i, per tant, també volíem, a part de les reclamacions, volíem posar-ho sobre la taula.

Senyora Ribas, pel que plantejava, d'alguns temes que havíem deixat sobre la taula, bé, aquesta moció, i sempre que des d'Esquerra Republicana hem presentat mocions a favor del món local, el que hem intentat és que tothom hi aplegués i tothom hi fes aportacions, perquè el món local no és exclusiu de cap partit polític sinó d'una multiplicitat de partits polítics d'aquesta diversitat que ens fa grans en aquest país, i, per tant, doncs, el que intentàvem és recollir també sensibilitats, li agraeixo les seves aportacions...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Marc Sanglas i Alcantarilla

El senyor Batalla i el senyor Arrufat s'han posicionat a favor de la moció, també els ho agraeixo.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.)

Trenta segons.

Dionís Guiteras i Rubio

No pensava que la meva primera intervenció al Parlament fos per al·lusions, però, bé, posat a fer, si s'ha de fer es fa. Moià, com molts municipis de Catalunya té problemes econòmics; Moià, potser més exagerat. Hi ha hagut una mala gestió; això, no hi ha res a dir. Ara, també tenim uns problemes, els ajuntaments, que no només són els econòmics, que són els de democràcia i els de donar veu als nostres vilatans. I resulta que la gran majoria dels ajuntaments catalans, la gran majoria, doncs, en els seus plens han aprovat resolucions que venien, justament, de baix a dalt, venien del poble i l'únic que han fet és donar-li veu.

Gràcies.

(Manuel Reyes López demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Reyes.

Manuel Reyes López

Por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Manuel Reyes López

Mire, señor Sanglas, el respeto a los diputados es el mismo respeto que merecen también las instituciones que representan a este país. Cuando usted pide que la delegada del Gobierno sea sustituida, usted está insultando a miles de catalanes que representan la institución y la Delegación del Gobierno. *(Veus de fons.)* Si quieren estructuras de estado, pague a los ayuntamientos y cierren las supuestas y mal llamadas «embajadas».

(Alguns aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Sanglas, espero que...

La presidenta

No, senyora Mejías, per què demana la paraula?

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions directes.

La presidenta

Doncs, ho diu. Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies. Disculpes; les meves disculpes, senyora presidenta. Jo espero, senyor Sanglas, que la seva intervenció no pretengui limitar la meva capacitat d'expressió ni la meva possibilitat d'expressar-me sobre temes municipals, com de qualsevol altre, senyor Sanglas. Tingui nou diputats, tres o quinze, m'és igual. No subestimi la meva capacitat del coneixement de la vida local, perquè potser s'equivoca. I dir-li que la seva moció està incitant a la insubmissió, a la insubmissió fiscal, com li he fet referència a l'alcalde de Girona, encoratjant a la desobediència civil i a l'incompliment de la legalitat vigent. I això és una indignitat que no es pot permetre un diputat del Parlament de Catalunya.

(Alguns aplaudiments. Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas, per al·lusions.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyora Mejías, no estem cridant a la insubmissió, estem defensant els drets dels ciutadans, a través dels seus plenaris municipals, a expressar-se. És l'únic que estem fent; no hem cridat a cap insubmissió de res, eh? Senyor Reyes...

La presidenta

Senyors diputats!, senyors diputats...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyor Reyes...

La presidenta

Han tingut la seva intervenció, escoltin, si us plau.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyor Reyes, la crítica política és legítima en qualsevol democràcia. El que estem fent és criticar una actuació política de la delegada del Govern, no la seva actitud personal. No hem entrat mai..., i vostè sí que ha entrat a posar-se en temes personals amb un atac directe a un diputat.

Jo no he entrat a atacar la senyora delegada del Govern per la seva manera de ser o per la seva manera de pensar, sinó per la seva actuació i, per tant, és una crítica política, no una crítica personal.

(Veus de «molt bé!»)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. Votarem en primer lloc el punt 2, després el punt cinquè i al final la resta de la moció.

Comença la votació del punt 2.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 86 vots a favor, 27 en contra.

Votem ara el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 90 vots, 40 en contra i 3 abstencions.

I passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)* No, senyor Millo..., senyor Millo...

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 27 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la tramitació de la llei de pressupostos per al 2013 (tram. 302-00012/10)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la tramitació de la llei de pressupostos per al 2013. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, presentem aquesta moció subsegüent a la interpellació del darrer Ple amb relació a la política de pressupostos del Govern de la Generalitat i, fonamentalment, a la política de no pressupostos del Govern de la Generalitat, els pressupostos que no ha presentat el Govern de la Generalitat, tot i que estem ja en ple mes de març. I el més greu no és que no els hagi presentat, sinó que sembla ser que, de moment, no tenen la intenció de presentar-los. Si hem de refiar-nos del conseller, doncs, anirem amb pressupostos prorrogats fins a final d'any, i si ens hem de refiar del president de la Generalitat, doncs, sembla ser que algun dia podrien ser aquests pressupostos, condicionat, això sí, segons el Govern i els seus socis, a la relaxació dels objectius de dèficit.

Dir-los que totes les comunitats autònomes espanyoles, que tenen exactament el mateix objectiu de dèficit, totes tenen ja els seus pressupostos en funcionament. Que nosaltres compartim la possibilitat de la relaxació dels objectius de dèficit, però això no depèn ni del Govern de la Generalitat ni depèn del Govern d'Espanya, depèn de la Unió Europea, però sobretot està condicionat al fet que el Govern d'Espanya faci els deures, però també els governs autonòmics que facin els deures. És a dir, aquí no es tracta que cadascú pugui anar o vagi absolutament per lliure com tenim la sensació que està passant per Catalunya. I bàsicament, la moció el que fa és demanar precisament això: que el Govern presenti el que és la llei més important d'un exercici en el Parlament de Catalunya, que és la llei de pressupostos de la Generalitat.

I el que nosaltres creiem és que Convergència i Unió va signar, a l'inici d'aquesta legislatura, un pacte. Alguns en diuen el pacte de la llibertat, però jo crec que sincerament el pacte que van signar és el pacte de l'oblit. Perquè ja fa uns quants mesos que no sentim absolutament res de les responsabilitats de la situació econòmica i financera de la Generalitat de Catalunya. Bé, sentim que Espanya ens ofega; sentim que la culpa de tot és del Govern d'Espanya. Suposo que també deu ser culpa del Govern d'Espanya que durant l'any 2012 es facilitessin més d'11.700 d'euros de liquiditat a la Generalitat de Catalunya. Ho repeteixo, per si algú se n'oblida molt ràpidament, més d'11.700 milions d'euros. Directament. Però, per exemple, indirectament, a través de la seguretat social, aquella seguretat social catalana, permetin-me que els digui també que el dèficit de la hipotètica seguretat social catalana durant el 2012 va ser de 3.770 milions d'euros, que, òbviament,

també, se n'ha fet càrrec el Govern de l'Estat, aquell que teòricament ofega Catalunya.

Estem, per tant, davant del «pacte de l'oblit». I què és precisament allò que han oblidat? Doncs, allò que fa temps que no se cita. Doncs, que a Catalunya hi va haver un govern que va estar durant set anys, que va gastar molt més del que podia gastar. Finals del 2003: endeutament de la Generalitat, 11.000 milions d'euros. Finals de 2010, quan acaba el segon tripartit, l'endeutament de la Generalitat és de 34.000 milions d'euros. Multiplicat per tres el deute de la Generalitat. I això és el que paguem avui. I aquest és el veritable motiu que les finances de la Generalitat estiguin ofegades: el tripartit. Sí. Esquerra Republicana, que formava part d'aquell tripartit? També. Qui ofega Catalunya no és Madrid. Qui ha ofegat Catalunya ha sigut el tripartit, i especialment ha sigut Esquerra Republicana de Catalunya (*alguns aplaudiments*), que són aquells socis que vostès han triat ara per governar. Sí, senyor Aragonès, tranquil·litzi's, perquè, miri, sentim el senyor Junqueras dir: «Escolti'm, és que s'han de retallar 4.500 milions d'euros.» Miri, si parlem de liquidacions, li diré que no són 4.500, que són 2.500. Primera qüestió.

Però jo crec que hi han altres coses més importants. Diu el senyor Junqueras: «És que complir aquest dèficit significa tancar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.» Miri, no cal. Ara, potser sí que no cal que tinguem la televisió més cara de tot Espanya i, probablement, de mig Europa. Això tampoc no cal –això tampoc no cal. Sí, sí, escolti'm (*remor de veus*), això és així. Ja entenc que a vostès no els agrada però això és així. Que seria com tancar el Parlament. Tampoc no cal tancar el Parlament. Miri, nosaltres vam fer una proposta de reduir el nombre de diputats d'aquest Parlament... (*remor de veus*), al que tots els grups parlamentaris s'hi van mostrar en contra, tots sense excepció. Les universitats... «S'hauria de tancar les universitats», diu el senyor Junqueras. Que no se'n recorden? Senyor Aragonès, faci-li memòria al senyor Junqueras. Que no se'n recorda qui va deixar de pagar 360 milions a les universitats catalanes? Un conseller d'Esquerra Republicana! Llegeixin-se els informes de la Sindicatura de Comptes que han passat aquesta setmana pel Parlament de Catalunya: 360 milions d'euros que l'anterior Govern va deixar de pagar a les universitats catalanes. I ara diuen que s'haurien de tancar les universitats.

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

Doncs, acabo dient que precisament en aquesta moció el que presentem és, demanant la voluntat al Govern que presenti un pressupost, demanar que es compleixin les premisses que ara, en aquest moment, tenen totes les comunitats autònomes, no només la de Catalunya. Però a més a més apuntem algunes idees de per on poden anar els pressupostos sense necessitat de retallar ni de tocar l'estat del benestar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell per defensar les esmenes presentades.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Mirin, Einstein deia que en temps de crisi només la imaginació és més important que el coneixement. Doncs, en aquesta moció no hi ha cap mena d'imaginació, només pura ortodòxia «austericida». I, mirin, de coneixement, tampoc; com a mínim, de coneixement de quina és la realitat econòmica i social del país i de les conseqüències que han comportat les polítiques realitzades fins ara tant a l'Estat com a Catalunya. Ni imaginació ni coneixement de quina és la realitat del país.

Miri, i els haig de confessar que vaig tenir un punt d'esperança, només un punt, en llegir el punt 8, que planteja: «Mantenir en els pressupostos de 2013 com a mínim el mateix nivell de despesa que en els pressupostos de 2012, tant en termes absoluts com en termes relatius, per a les polítiques de salut, ensenyament, benestar social i família.» L'esperança es va acabar quan tot seguit es diu: «Garantint en tot cas l'objectiu de dèficit compromès.» Llàstima, perquè o es manté la salut i l'educació o es compleixen els objectius del dèficit; o polítiques d'austeritat o estat del benestar.

Sí, aquest és el dilema; aquest és el dilema que tenim en aquests moments: o plantar cara a aquestes polítiques o tornem vint o trenta anys enrere. Aquest és el dilema que ara mateix tenim plantejat. I el que vostès ens proposen, si es fes realitat aquesta moció, és la immolació econòmica i social de Catalunya, pel compliment d'uns objectius de dèficit irracionals econòmicament, de 4.400 milions d'euros en aquests moments. Mirin, i també ens immolarem econòmicament i socialment amb una retallada de 2.000, potser una mica menys, però també ens immolarem. Perquè l'opció inacceptable que se'ns planteja, la que nosaltres no podem acceptar, és entre fam i misèria, entre amputar una part de la cama o tota la cama. Perquè ja portem dos anys d'amputacions i de retallades, no?

I seria interessant que el Grup Popular ens expliqués com es fa perquè no hi hagi cap retallada ni en termes absoluts ni relatius en les polítiques de salut, ensenyament i benestar social i família i al mateix temps garantir l'assoliment de l'objectiu de dèficit compromès. No, no; si ho ha intentat explicar abans i no. No, li asseguro que amb subvencions i amb tot el que vostès diuen, i TV3, i l'acció exterior, segur que no, segur que això no ho fan.

Però és que, a més a més, amb l'excusa del compliment d'aquestes polítiques d'austeritat, el que pretenen és racionalitzar i simplificar l'Administració pública. Quan vostès parlen de «racionalitzar i simplificar l'Administració pública» ja ens podem posar a tremolar, perquè per això vostès entenen privatitzar i retallar encara més una administració pública que està per

sota del nivell d'altres comunitats autònomes. A Catalunya tenim menys treballadors públics que altres comunitats autònomes, i no parlem en tots els termes, eh? –en despesa social, en treballadors públics–..., del nivell d'altres administracions europees i dels països més avançats.

I pretenen deixar la Generalitat sense la possibilitat de desenvolupar polítiques pròpies, eliminant subvencions –Cultura també?–, TV3, etcètera; tot això que vostès sempre ens diuen.

En síntesi: aplicar el que vostès proposen equivaldria a posar de genolls definitivament la Generalitat davant de l'Estat, assumint un objectiu del dèficit suïcida, i també a posar-nos de genolls davant dels mercats financers en benefici dels quals es fa aquesta política d'austeritat.

Miri, nosaltres també volem que el Govern de la Generalitat presenti els pressupostos. No ens sembla seriós, no ens sembla rigorós, és un element d'incertesa, no ens ajuda en res que no es presenten els pressupostos, quan a més a més la no-presentació d'aquests pressupostos implica l'aplicació automàtica de l'ajust del 0,7. Per tant, pensem que s'han de presentar aquests pressupostos, però en absolut de la manera que vostès ho estan plantejant, amb aquests objectius i amb condicions que són, com es poden imaginar, molt diferents de les nostres.

Miri, perquè vegin que no tot és negatiu, votarem en contra del conjunt de punts d'aquesta moció menys en dos, el punt 9 i el punt 11, perquè entenem que són avenços pel que fa a la transparència cap al Parlament de la gestió dels pressupostos i perquè estableixen una qüestió raonable, que és un topall en la presentació..., de límit temporal en la presentació d'aquests pressupostos.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, señora presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, bueno, vivimos en la legislatura «nini»: ni gobierno ni presupuestos. Y esta moción parece que quiere resolver esa pregunta que yo formulo insistentemente desde esta tribuna al *conseller* de Economía: ¿hasta cuándo, Mas-Colell, abusarás de nuestra paciencia?, ¿hasta cuándo, Mas-Colell, tendrá que vivir Cataluña sin presupuestos?, ¿hasta cuándo?

Bueno, es una moción que pretende como mínimo marcar un plazo de tiempo, para saberlo. No debe ser muy importante para esta comunidad carecer de presupuestos, debe ser anecdótico, porque, claro, lo importante es otra cosa. ¿Y qué es lo importante? Lo decía el primer ministro en la sombra, el *conseller en cap*, ¿eh?, el señor Junqueras: «Hay que hacer pedagogía del *ofec*» –la pedagogía de la asfixia.

Decía más cosas; dice más cosas, el señor Junqueras. Digo lo que dice Junqueras porque lo que dice este Go-

bierno es inexistente, como no dice nada... Solo dice lo que le dicen que diga. Y quién dice lo que tiene que decir es el señor Junqueras: el señor Junqueras reprocha al Gobierno que no culpe suficientemente al Estado por el ahogo que sufren las finanzas públicas catalanas; Junqueras asocia el apoyo a los presupuestos si se explica más y mejor la asfixia financiera que los limita; Junqueras avisa que sin esta pedagogía está en peligro el proceso soberanista; Junqueras vincula el apoyo de Esquerra Republicana a los presupuestos a que Mas culpe de los recortes al Gobierno de España; Junqueras condiciona el apoyo de su partido al Gobierno de Convergencia a que Artur Mas culpe de los recortes en Cataluña al espolio que sufre por parte de España.

Esto es lo que tenemos, esto es lo que hay: un gobierno que no gobierna y una comunidad sin presupuestos. Aquí estamos viendo cómo se toman iniciativas políticas sin una base presupuestaria. Y esta moción incorpora unos elementos –que, por cierto, una de las enmiendas que propone Ciudadanos, es reducir el 50 por ciento de las subvenciones– que están sobre la base de la nada, porque no hay presupuestos.

Claro, que no tengamos presupuestos evidencia una estrategia. ¿Y cuál es esa estrategia? La que hemos denunciado también desde esta tribuna insistentemente e insistentemente continuaremos denunciando, que es la de la propaganda –propaganda.

Dice el señor Junqueras, y por derivación el Gobierno, no sé si decir «de Artur Mas», sí el Gobierno de la Generalitat, dice: «Los recortes no son culpa de este Gobierno sino que vienen impuestos por el Gobierno de España» –dice Junqueras; *dixit*, ¿eh?, en tono homilí–, «porque no recaudamos los impuestos propios» –¡ah!, ¿cómo que no?; ¿ah, no?, ¿quién los recauda, los propios?–; «porque no podemos ir a los mercados» –no. Pero, ¿gracias a quién? ¡A ustedes! ¡A ustedes, que dejaron la Generalitat con 50.000 millones de deuda pública, en quiebra, quebrada por su negligente gestión! Por eso no podemos ir a los mercados, hombre, y dependemos del Fondo de liquidez autonómico.

Pero, ¿por qué se piensa usted que está condicionada la deuda catalana como bono basura, por encima de la griega, que ni se atreven ya a hacer los bonos patrióticos? Porque son ustedes unos negligentes gestores y unos irresponsables. Y vienen aquí a intentarse lavar la imagen y a cubrirse ustedes de su responsabilidad con la cooperación, y cómplice, de este Gobierno, que ha visto en ustedes la muleta, la tabla de salvación, no sé yo si decir «de salvavidas», ante el hundimiento, la quiebra de las finanzas públicas catalanas motivada por siete años de negligente gobierno, que cuando entró la crisis se dedicó a gastar más.

Yo recuerdo las fotos del señor Carod-Rovira con esos cheques, que iba por el mundo como el *Aló, presidente*: «le regalo una nevera», «le regalo un cheque», «le regalo una subvención». Y a él le regalaban una lanza. ¡Un millón de euros nos costó esa lanza! ¡Un millón de euros, esa lanza nos costó!

Y, por lo tanto, basta ya de tanta tontería; limítense ustedes a hacer lo que tienen que hacer –y se lo digo a este Gobierno–, que es gobernar. No podemos ser una

comunidad «nini», no podemos ser una comunidad sin gobierno y sin presupuestos. Necesitamos unos presupuestos porque aquellos que realmente, ¿eh?, están asfixiados, aquellos que requieren realmente que este Gobierno comprometa sus pagos así lo exigen. Les voy a decir quién: los 1.000 millones, no 500, 1.000 millones, los ayuntamientos; 400 millones, el tercer sector; casi 400 millones, las farmacias; 300 millones, Renfe, que ustedes no pagan. Pero si no pagan ni la luz ni el agua ni el teléfono.

Acabo, presidenta. No pagan nada porque están en quiebra porque la dejaron ustedes en quiebra. Y estos señores, en vez de decirles la verdad a ustedes, que los responsables de la situación financiera son ustedes..., ustedes, que ahora nos vienen aquí dando lecciones.

Y acabo. Decía Junqueras que hay que hacer pedagogía del *ofec*. La pedagogía viene del..., es una palabra que tiene una raíz griega; viene de *paidos*, «niño», ¿eh?, y *gogos*, que es «conducir»; es «educar al niño», «conducirlo». ¡Qué lástima de palabra utilizada en este contexto! Porque ustedes lo que hacen es fomentar la pedagogía del odio, la xenofobia fiscal; el discurso padano, el de «Roma, ladrona», el de que nos roban los de fuera, el de que España nos roba, y lo camuflan ahora con...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Acabo, acabo, presidenta. Tenga usted un poco de paciencia con este humilde parlamentario...

La presidenta

No, ya tengo, ya tengo paciencia.

Jordi Cañas Pérez

...este humilde parlamentario que desde aquí les habla, ¿eh?

La presidenta

Ya tengo demasiada...

Jordi Cañas Pérez

La pedagogía... (*Remor de veus.*) No, nunca es suficiente, presidenta.

La pedagogía es otra cosa. La pedagogía es responsabilidad, es educación. Lo que ustedes hacen es propaganda, con su colaboración y su complicidad.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados y diputadas.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Mixt el senyor David Fernández... (*Veus de fons.*) Quim Arrufat –Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Breument, per fixar la posició del grup de la CUP.

Nosaltres votarem en contra d'aquesta moció, del seu conjunt, per absolutament ideològica i a més a més per fer un seguit de propostes fora del debat de pressupostos.

Estem d'acord que els pressupostos s'han de presentar com més aviat millor. Nosaltres ja ho vam dir aquesta setmana en roda de premsa: ens sap greu començar a entendre que tenim un govern que bàsicament no governa, que aplica retallades abans de pressupostos i que per a l'únic que serveix és justament per a això, per aplicar retallades però no per prendre decisions per governar, per projectar-se endavant i per presentar pressupostos, que és el que hauria de fer.

I estem d'acord, també, en alguns dels punts de la moció, sobretot en aquells que demanen transparència pressupostària.

Però, com que el conjunt de la moció és un allegat ideològic amb el qual no només ens discutiríem sinó que hi estariem radicalment en contra i oposats, i a més entenem que no és a través d'aquests mecanismes que s'haurien de fer aquests allegats descriptius d'un seguit de mesures per a un debat que no és el que pertoca ara, doncs, hi votarem en contra.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialista la il·lustre senyora Alcía Romero.

Alcía Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Realment, coincideixo amb algú que m'ha precedit en la paraula que hi ha poques coses positives en aquesta moció que presenta el Partit Popular; potser la més positiva és que parla d'un dels temes que més ens preocupa als diputats i diputades que estem aquí asseguts.

De fet, ahir, en la primera sessió del plenari, va haver-hi moltes interpellacions sobre la presentació dels pressupostos, que ens sembla, almenys al nostre grup parlamentari, una mica impresentable que a les alçades que estem encara no tinguem almenys un avantprojecte d'aquests pressupostos sobre la taula.

El nostre president de grup parlamentari ja li va fer en el torn de preguntes al president la pregunta concreta i no vam tenir resposta; de fet, ens va dir que li ho preguntéssim al cap de l'oposició. Per tant, doncs, està clar que no hi ha aquesta intenció ni aquesta voluntat de presentar els pressupostos.

I, a més, ens fan una trampa, que és que els prorroguen amb un decret llei que estableix clarament que hi haurà una retenció en un 28 per cent dels pressupostos del 2012, el que significa que aquí sí que es compleix l'objectiu de dèficit i que aniran fent retallades sense que això es presenti en el plenari, sense que ho puguem debatre i sense que es pugui votar, i, per tant, democràticament puguem decidir quins són els pressupostos que regiran el Govern de la Generalitat. I, sobretot, els pressupostos, que són l'instrument més important,

la llei més important que passa per aquest ple, perquè és la que fixa quines són les prioritats polítiques del Govern, i, evidentment, després tenen una translació clarament en quantia econòmica en aquesta llei.

Per tant, ens sap greu que no es presentin aquests pressupostos. I, per tant, en aquest sentit, a totes aquelles propostes que el Partit Popular, doncs, presenta per tal de comprometre el Govern, amb dates, doncs, a presentar aquests pressupostos, nosaltres els donarem suport.

Creiem que el Govern de Convergència i Unió el que hauria de fer, amb el suport d'Esquerra Republicana, és presentar uns pressupostos. És cert que nosaltres creiem que s'hauria de flexibilitzar el dèficit. Ja ho hem dit en diverses ocasions. Nosaltres hi donarem suport i estem donant suport perquè això sigui així, però ens sembla que el Govern hauria d'haver sigut una mica més ràpid a l'hora de negociar amb l'Estat. Justament, ahir el ministre Montoro deia que li semblava que és possible que potser hagin de fer una negociació particular amb cada una de les comunitats, per tant, d'especificar dèficits diferents en unes que en les altres. Ens hauria agradat que el Partit Popular i el Govern de l'Estat, doncs, haguessin fet aquesta afirmació fa uns quants mesos; potser avui hauríem pogut negociar amb Brusselles un altre objectiu de dèficit que hagués portat el Govern de Convergència i Unió, doncs, a presentar uns pressupostos en aquesta cambra.

Tot i així, crec que el Govern de Convergència i Unió també podia haver fet la seva feina millor –millor feta– i haver negociat, doncs, d'una manera molt més contundent amb el Govern de l'Estat aquesta flexibilització que ens porta en aquest punt en què estem avui, que és de no-sortida, perquè ni tenim pressupostos ni veiem, doncs, cap solució a la situació greu que pateixen en aquests moments els ciutadans, amb unes retallades que se'ns van explicant amb comptagotes, com hem anat veient en els darrers dies. Per tant, en aquest sentit, nosaltres, doncs, no hi podrem donar suport.

Per últim, hi ha tot un seguit de propostes, que fa el Partit Popular, de retallar linealment alguns ajuts, algunes subvencions, algunes transferències; i a nosaltres ens sembla que aquesta no és la manera, doncs, de plantejar retallades a un pressupost. Ens sembla que el que cal és fer una feina acurada, potser una anàlisi base zero del pressupost en la qual anem partida per partida, programa per programa, analitzant exactament què podríem deixar de fer. Però em sembla que aquest tipus d'afirmacions, de reduccions d'un 20 per cent o d'un 50 per cent de partides..., que, a més a més, no acabem d'entendre quan vostès diuen «a excepció d'aquelles que afecten les persones o la reactivació econòmica», quan segurament, si anéssim una per una, la majoria d'elles afecten les persones i les empreses. Per tant, no sé si té un punt de demagògia alguna d'aquestes propostes, perquè al final, si analitzéssim, no en trobaríem més enllà de les que afecten a empreses o persones. Per tant, en aquest punt no els podem donar suport perquè ens sembla, doncs, que cal una anàlisi una mica més acurada que fer, doncs, frases generalistes sobre retallades del pressupost.

Per tant, aquest serà el posicionament que fa el Grup Socialista, doncs, ja mostrant la preocupació que fem, dia a dia, sobre aquesta no-presentació dels pressupostos que atura el país i que genera molta incertesa, no només en els ciutadans, sinó també en aquelles empreses que tindrien la possibilitat d'invertir a Catalunya i no ho fan preocupades per aquesta situació.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rodríguez, jo voldria començar, en certa manera, agraint-li el contingut de la moció. Perquè es pot venir aquí, en aquest faristol, a cridar, a assenyalar amb el dit i a queixar-se de tot i no presentar cap proposta. O es pot venir aquí presentant algunes propostes, com han fet vostès. Vostès han presentat algunes propostes. Algunes, diríem, que es mouen, i aquí permeti'm la part de crítica, entre un cert dogmatisme –«un cert» no, un claríssim dogmatisme– i propostes que es presenten una mica perquè no sigui dit, per dir que fan alguna cosa, no? I estableixen algunes prioritats que... –després entrarem en el detall, però–, que matemàticament són impossibles, no?

Vostès plantegen algunes coses amb les quals no podem estar d'acord, però en plantegen; com a mínim això, atenent a algunes de les intervencions anteriors, és una novetat.

Clar, demanen que es respecti el límit de dèficit públic del 0,7 per cent en els propers pressupostos. Clar, això obliga a fer un ajustament, que després la resta de la moció, en què demanen mantenir les polítiques socials no quadra. Diguin en què s'ha de retallar, perquè no entra –no entra, no entra. Llavors ens diuen: «No, és que la Cambra de Comerç ha fet un informe que diu que podríem estalviar 2.700 milions d'euros reduint les empreses públiques.» La Cambra de Comerç diu que això és fins al 2015, eh? –per tant, estem parlant de tres exercicis–, i no diu quines empreses públiques. Perquè les entitats públiques –aquest discurs d'«hem de suprimir entitats públiques»– presten un servei. Per tant, parlem de quins serveis deixem de prestar i entrem en quins serveis deixem de prestar i entrem en el detall. Llavors, aquí ja sembla que sigui més difícil mullar-se.

Vostès també demanen, doncs, reduir un 20 per cent la dotació pressupostària destinada a l'activitat subvencionadora i n'exclouen unes quantes; n'exclouen polítiques socials, educatives, sanitàries, d'ocupació i formació. Aleshores, d'on les reduïrem?, d'esport?, de recerca?, justícia –torn d'ofici?–, o cultura i llengua? Que potser, miri, allò, com diuen, *aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid*, eh?, pam!, cultura i llengua afectades.

Clar, això ho fan tots els governs? Aquesta és la prioritat que ens ensenya el Partit Popular des de Madrid? Ho podríem posar bastant en dubte –ho podríem posar bastant en dubte–, perquè el que fan és mantenir la despesa militar, mantenir la despesa en acció exterior de l'Estat, i el que fan és, al revés: reduir les transferències a comunitats autònomes i la despesa en polítiques socials, educatives, sanitàries, d'ocupació i de formació. O sigui, fan una mica el contrari, no? Per tant, no ens poden ensenyar com fer-ho, perquè, si a Madrid haguessin fet el contrari, podríem aprendre alguna cosa, però de bo del que fan a Madrid podem aprendre molt poques coses.

Després, demanen mantenir en el pressupost de 2013 el mateix nivell de despesa en les polítiques de Salut, d'Ensenyament, de Benestar Social i Família, garantint l'assoliment de l'objectiu de dèficit. I suposo que pagant els interessos i la despesa financera! Perquè en això vostès hi estan d'acord i, a més, han fet una llei d'estabilitat pressupostària en aquesta línia.

Clar, jo m'he posat a sumar, i això que vostès proposen és matemàticament impossible. Això voldria dir que..., si es manté la despesa en tots aquests departaments, la Generalitat gastaria 27.695 milions l'any 2013. Per tant, en quedarien 2.000 per a Governació, ens locals, tota la part d'Economia que no és universitats, tota la part d'inversions en Territori, medi ambient i aigua, tot Cultura, Agricultura, Empresa i Ocupació i Justícia. Per tant, quedarien 2.000 milions per cobrir el que ara es gasten amb 5.433. Suprimint tots els jutjats de Catalunya, tot el suport a les empreses catalanes i la formació d'aturats, suprimint totes les polítiques culturals, suprimint tots els mitjans de comunicació públics, suprimint totes les ajudes al món local no arribem a aquesta quantitat. Per tant, no quadren. I això demostra la dificultat –la dificultat, no?

Per tant, nosaltres entenem que aquesta moció no és el camí. No és el camí perquè oblida coses que són molt importants, que aquí hi ha un esforç fiscal que no es queda aquí i que això s'ha de reequilibrar, i que no té sentit mantenir-ho així. I no té sentit per a cap opció: ni per als que som independentistes ni per als que no ho són, perquè al final l'espoli fiscal i el dèficit fiscal afecta a tots els ciutadans, votin qui votin, votin Esquerra Republicana o votin el Partit Popular, no?

Estem d'acord que haurem de fer un esforç a prioritzar despeses. I hem dit quins àmbits del pressupost són els que s'han de prioritzar i els que hem d'intentar salvar més. Hi ha una cimera convocada aquest dissabte que un dels punts, en teoria, segons hem vist als mitjans de comunicació, és aquest. Esperem que hi vagin tots els grups que defensen això, no?

I acabo, presidenta, amb un límit de dèficit clarament injust no es pot abordar un pressupost de 2013 que no signifiqui rebentar pels aires l'estat del benestar. I, per tant, fins que no..., no renunciarem a canviar aquest objectiu de dèficit abans, doncs, de presentar uns pressupostos, que entenem que el Govern ha de presentar al més aviat possible, però uns pressupostos que es puguin aplicar, perquè el que no es pot aplicar és rebentar l'estat del benestar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta... Senyor conseller, senyora consellera, senyors consellers, diputades i diputats, si vostès m'ho permeten, malgrat que tindríem oportunitat de parlar d'un munt de coses, ens ajustarem a la moció. I ajustar-nos a la moció és per dir-los les següents qüestions.

La primera: Convergència i Unió és sensible i comprensiva amb les seves peticions –la primera de les qüestions. Entenem perfectament que els grups parlamentaris –aquesta vegada amb una moció del Grup Parlamentari Popular, però vam tenir ahir una mostra i avui en tenim una altra– demanin al Govern la presentació del pressupost; ho entenem perfectament i ho assumim. I no només això, sinó que jo, personalment, que he tingut l'oportunitat de batallar durant set anys amb el Govern tripartit, amb pressupostos de tota mena, endarrerits, ajornats i presentats a temps, entenc òbviament la seva petició. I crec que ho entén el Govern, ho entén el conseller i ho entén tothom. No només crec que ho entén tothom, sinó que ahir vam tenir l'oportunitat de sentir, primer, el president Mas i, després, el conseller Mas-Colell determinats a presentar aquest pressupost.

O sigui, valgui aquesta intervenció del nostre grup parlamentari per dir-los que tenim la voluntat de presentar, com més aviat millor, el nostre pressupost. I és normal que vostès demanin que, com més aviat millor; com era normal que nosaltres a l'oposició demanéssim al conseller Castells, com més aviat millor, i féssim la mateixa pregunta que formula ara el diputat Lucena: «Quan?, quan?, quan?» Parlem del «quan» –parlem del «quan». Després de dir això, que ahir el president del Govern i el conseller d'Economia van dir: «Com més aviat millor, com més aviat sigui possible.»

Vegem-ne les condicions, que crec, senyores i senyors diputats, que és el que a vostès els interessa. Amb quines condicions pot ésser presentat un pressupost que mereixi tal nom? Amb quatre.

La primera: hem de tenir la possibilitat d'ajustar en la mesura en què puguem, políticament parlant, l'objectiu de dèficit. Això no els ha de semblar estrany. M'hi referiré després. Però tots hi som conjurats, a pressionar en la línia de tenir un objectiu de dèficit; tots, des del Govern al darrer grup parlamentari d'aquesta cambra. Tenir un objectiu de dèficit que sigui, en principi, assimilable als nostres plantejaments i a les nostres necessitats; en això, hi estem tots d'acord. I jo agraeixo que això quedi reflectit en el plantejament que fa el Partit Popular en la seva moció.

Segona qüestió, qüestió clau: que aquest pressupost pugui ser aprovat aquí. No és una qüestió menor. Volem que aquest Parlament tingui el suport per donar al pres-

supost via lliure i, atenció, tant de bo tinguem el màxim de grups parlamentaris. És aquesta la vocació d'aquest Govern: aprovar el pressupost amb el màxim de grups parlamentaris compromesos amb la política del Govern.

La tercera condició? Que el pugui complir el Govern. Tenir un pressupost que siguem susceptibles d'aplicar-lo i de portar-lo a la pràctica.

I la quarta condició? Que ho resisteixi la societat. Qüestió no menor: que ho resisteixi la societat. I el moll de l'os d'aquest debat és: quin pressupost pot tenir aquest Govern que permeti que la societat aguantí més del que està aguantant i més del que està patint.

Dit això, conjura això totes aquestes polítiques que plantegen la negativa del Govern a presentar un pressupost per teoria de sospita o de conspiració? Sincerament, crec que sí –sincerament, crec que sí. Es tracta –algun diputat hi ha fet referència just abans– d'assegurar la defensa de la societat del benestar.

Segon element on podem comprometre'ns tots: els més extrems, els que estem més o menys a favor del plantejament del Govern estem objectivament interessats que, aplicat el pressupost, Catalunya romanguí dempeus. Aquesta és la qüestió. I el conseller Mas-Colell ens ho ha explicat: hem de tenir un pressupost que, aplicat, permeti que la societat del benestar resisteixi, perquè la fatiga d'aquesta societat ara és gran, és immensa, travessada de dalt a baix pel patiment. I sabem que no podem aplicar qualsevol pressupost. I què demanem de tots vostès? Comprensió. Res més. Entenem, i ho he dit primer, les seves presses. Són normals. Jo ho he fet, sent portaveu de l'oposició.

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Però els demanem –acabo, presidenta– la comprensió pel moment que viu el Govern i la política, però sobretot pel moment que viu la societat catalana. Poques paraules i poca retòrica: el moment que viu la societat catalana, que no es pot permetre un altre atac despietat sobre les expectatives que aquesta societat té.

Acabo, senyora presidenta, dient el següent: les coses es mouen, i estem satisfets que es moguin. És mèrit del president Mas? Sí. És mèrit del conseller Mas-Colell? Sí. És mèrit dels partits de l'oposició? Sí. És mèrit fins i tot del PP? Sí. Per què diu en Teixidó que es mouen, les coses? Perquè en Montoro, després de negar-se sistemàticament a parlar d'això, ha acceptat que en parlem. Tercera cosa amb què estem d'acord.

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Felicitem-nos-en tots. Acabo, presidenta.

Malgrat tot, i ara em sabrà greu dir-li-ho, senyor Santi Vilanova..., Santi Martínez..., Rodríguez, perdoni'm. (*Rialles i remor de veus.*) En què devia pensar? Sé que vostè és de Vilanova. Disculpi'm.

Malgrat totes aquestes consideracions, tant des del punt de vista de l'objectiu com des del punt de vista de la metodologia, no podem votar a favor de la seva moció, malgrat que agraïm l'esforç que vostè i el seu grup han fet a l'hora de presentar-la.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor Teixidó. De veritat que m'he alegrat de veure'l una altra vegada en el faristol després d'algunes oportunitats que no ha tingut vostè..., no?

Mirin –perquè ho han dit un parell de diputats, no?–, amb relació al fet que aquesta sensibilitat per la flexibilització del dèficit es podia haver tingut abans, escolti, vostès saben perfectament –m'adreço a vostè específicament, també ho ha dit la senyora Àlicia, del Grup Socialista, no?– que abans que fos possible no que el Govern de l'Estat flexibilitzés el dèficit, sinó que la Unió Europea contemplés la possibilitat de flexibilitzar el dèficit, el que s'havia de fer era presentar uns comptes del conjunt de l'Estat, extraordinàriament complicats. Perquè vostès deuen recordar perfectament que ara fa un any un govern que acabava d'arribar –un govern que acabava d'arribar– es va trobar que faltaven 30.000 milions d'euros –30.000 milions d'euros–, allò que l'anterior Govern havia dit que deixava pendent. Per tant, jo crec que, home!, com a mínim és una xifra important i que crec que justifica el fet que durant més d'un any el Govern de l'Estat hagi tingut com a tasca principal la d'intentar –intentar– posar una mica d'ordre a les finances del conjunt de l'Estat. I tot i això, no només ho ha fet respecte al conjunt de l'Estat, sinó que ha ajudat també la liquiditat de les comunitats autònomes, entre les quals, com deia abans, Catalunya. Primera qüestió.

Segona qüestió. Jo no crec que valgui la pena, senyor Aragonès. Si vol veure la despesa militar, vagi als pressupostos generals de l'Estat, i veurà que en els dos últims anys els pressupostos del Partit Popular han rebaixat un 20 per cent..., i un 300 per cent les inversions militars. Vagin als pressupostos generals de l'Estat. Preguntin-ho al seu grup en el Congrés dels Diputats i se n'assabentaran. Deixin de dir mentides respecte d'això, perquè només fan que dir mentides. No és així.

Escolti'm, respecte de la cimera –i molt breument, perquè m'he de pronunciar sobre les dues esmenes que s'han presentat–, nosaltres considerem que l'eina imprescindible per actuar en els problemes econòmics que tenim a Catalunya i per actuar en els problemes socials que tenim a Catalunya són els pressupostos. I, per tant, si de la cimera se'n desprenen una sèrie d'actuacions que

després no poden tenir reflex en un pressupost, escolti, doncs posem en dubte la utilitat d'aquesta cimera... Ara, si el que altres volen és que en aquesta cimera es faci un front comú davant de l'Estat, aquí no ens hi trobaran –aquí no ens hi trobaran. I així de clar, els ho diem.

Senyor Vendrell, molt breument. És que una moció tampoc no és el lloc per desgranar exactament que és tot allò que nosaltres considerem que ens podríem estalviar. I n'hi han moltes, de coses. El senyor Junqueras en fa una relació, habitualment. Deixi'm que li'n faci una altra. Miri: Memorial Democràtic, Institut Internacional per la Pau, Museu Memorial de l'Exili, Autoritat Catalana de Protecció de Dades, Agència Catalana de Certificació, càrrecs de confiança de la Generalitat –entre els quals, per cert, algun assessor, secretari d'Economia, d'Esquerra Republicana–, supressió dels consells comarcals o supressió de les delegacions a l'exterior.

Senyora presidenta, anunciar que no tenim absolutament cap mena d'inconvenient a acceptar les esmenes que han presentat tant el Grup d'Iniciativa, als quals valorem especialment el seu suport en els punts que han anunciat, com el Grup de Ciutadans, en el sentit de reduir les subvencions en lloc d'un 20, un 50 per cent. Cert que és un xifra, si volen vostès, capritxosa, però el que entenem que no pot ser és que passi com avui ha passat: que en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* s'ha publicat una relació de subvencions que s'han donat, la majoria de les quals, a l'entorn de 3 milions d'euros en conjunt, han anat adreçades a multinacionals molt conegudes; multinacionals dels pneumàtics, multinacionals de l'electrònica... Multinacionals, no empreses catalanes; una quantitat important de multinacionals. No diem que no hagin d'anar a aquestes multinacionals. El que diem és que en aquest moment en què els recursos són escassos...

La presidenta

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...ens hem de mirar molt bé a on van les subvencions: a aquelles persones o aquelles entitats que poden ajudar la societat en aquest moment.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Respecte a aquesta moció tinc la petició de votació separada dels punts 9 i 11, però que es poden votar conjuntament. Alguna altra petició de votació separada? (Pausa.) Senyora Romero?

Alícia Romero Llano

Sí, era per demanar el vot separat de tots els punts.

La presidenta

De tots?

Alícia Romero Llano

Sí.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga.)

Comença la votació del punt 1.

Senyor Fernàndez? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 85 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 86 en contra i 20 abstencions.

Votem el punt 3.

Senyor Fernàndez? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor i 106 en contra.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (Pausa.) No.

Senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 86 en contra.

Comença la votació del punt cinquè.

Senyor Fernàndez? (Pausa.) No.

I senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 106 en contra.

Votem ara el punt sisè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (Pausa.) No.

Senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 104 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt setè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (Pausa.) No.

Senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 106 en contra.

Votem el punt vuitè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (Pausa.) No.

I senyor Millo? (Pausa.) Sí.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 86 en contra, 20 abstencions.

Votem el punt novè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* No.

I senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 73 en contra.

Votem el punt desè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* No.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 106 en contra.

I votem finalment el punt onzè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* No.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor i 92 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i tretze minuts.